

İSLAM
ANAYASASI
VE
ESBAB-I MUCİBESİ



**Avrupa İslâm Merkezi
Kültür Yayınları**

1403 / 1983

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

ÖNSÖZ

İslâm Dininin devlet yönetim sistemi; son yarım asırlık bir zamandan beri, genellikle İslâm milletlerinin devlet idarelerinden kaldırıldığından, bu ilâhi anayasanın yerine insan yapısı anayasalar getirilmiş ise de bu anayasalar yaz-boz tahtası olmanın yanında yarım asırlık bir tecrübeden geçerken; birlik yerine tefrika, dirlik yerine perişanlık, dostluk yerine düşmanlık, huzur yerine kan getirmiştir...

Bütün bu acı neticeler gözler önünde sergilenmiş olduğundan; yegâne ilim, terakki, huzur ve barış kaynağı olan İslâm Anayasası yeniden dünya basınına, özellikle milleti Müslüman olan devlet ricaline ve anayasa yapanlara bir tebliğ olmak amacıyla böyle bir anayasa hazırlanmış ve esbab-ı mucibesıyla birlikte neşredilmiştir.

İslâmın hakikatlerini her yönüyle aksettiren bir anayasa hazırlanmış olduğu asla iddia edilemez. Ancak; anahatlarıyla ve temel prensipleriyle ifadesini bulan ve hazırlayanlara ait olmak üzere; tenkit, tashih ve ikmale açık bir şekilde olan bu anayasa neşir hayatına arzedilmiştir.

Tebliğ bizden, tevfik Cenab-ı Hak'tandır.

AVRUPA İSLÂM MERKEZİ

İSLÂM ANAYASASI

HAZIRLAMA HEYETİ

İslam nedir? Ne değildir?

İslâm Dini, ilk insanla başlayan, bütün peygamberler tarafından tebliğ edilegelen, son Peygamber Hz. Muhammed'le de kemâl şeklini alan ve her asırda insanlığın ihtiyacına cevap verebilecek muhtevaya sahip olup her türlü söz, fiil ve hareketler hakkında hüküm koyan, müeyyide getiren ilâhi bir nizâmdır.



Bir başka tarifi:

İslâm Dini: Allah tarafından vaz edilen öyle bir kanundur ki, gönül rızasıyle kendisine bağlananları, bizzat hayır olan ebedi saadete götürür.



Bir üçüncü tarif:

İslâm Dini, İnsanoğluna, yaratılışının yegane gayesi olan kulluk görevini kendisine öğreten ilâhi bir talimattır. "Şeriat" kelimesi de genel manada "Qin"e eşit istilahi bir ifadedir.



Tarihi:

İslâm dininin tarihi, ilk insanla başlamıştır; kıyamete kadar da devam edecektir. Çünkü; hayatın tek bir manası, yaratılışın tek bir gayesi vardır. O da insanın Hâlikına kul olması ve ubûdiyette

bulunmasıdır. Bu gaye ile dünya hayatına gelen insanın, asıl vazifesi olan ubûdiyyetini nasıl yapacağına dair kendisine bir talimatın verilmesi lazımdı. İşte bu lâzıme dindir. Bu itibarla, tarih boyunca insanoğlu dine muhatab olmuştur.



Muhtevası:

İslâm Dininin muhtevası ve şümûl sahası o kadar geniştir ki, hayatın hiçbir hareketini dinin çerçevesi dışında düşünmek mümkün değildir. Evet: din, bazılarının zannettiği gibi, sadece bir vicdan işi değildir. Hem bir vicdan işidir hem de bir hayat işi ve bir hareket işidir. Şümûl sahası insanın her türlü söz, fiil ve hareketleridir. Din; mükellef olan insanın maddi manevi bütün fiillerini muhatap alır ve hepsinden sorumlu tutar.

Bazılarının yanıldığı noktalardan işte biri de budur: Onlara göre din, insanla ilgili bazı meseleleri içine alır. Diğer meseleler ise dinin muhtevasının dışındadır ve serbest bırakılmıştır... İşte bu, fahiş bir hatadır. Ve bu hata, hayattaki sapmaların ve huzursuzlukların kaynağıdır...

İnsan: Allah'ın mülkünde yaşayan, sayısız nimetleriyle beslenen; ferdi, âilevi, içtimâî bir çok problemleri olup çok yönlü bir varlıktır. Kendi nefsiyle, ailesiyle, komşusuyla, cemiyetiyle, devletiyle ve nihayet madde ile alâkalı meseleleri vardır. Bu meselelerini neye göre ve hangi ölçü ile halledecektir?

Hâlık Tealâ'nın mülkünde yaşayan insana gönderdiği nizamda bu sorunun cevabı elbette olacaktır ve olmuştur.

Bu arada şunu da çok iyi bilmelidir ki, Kâinat

camiasında en üstün makam, en yüksek şeref insana verilmiştir. İnsanın makamı meleklerin makamından da üstündür. İnsan halifedir; Allah'ın halifesidir. Hilâfet makamı ona verilmiştir. Melekler bile insanoğlunun bu büyüklüğünü, halifeliğini kabul etmiş ve secdelere kapanarak ona biat etmişlerdir. (Bakara/30)

Her şey insanın emrinde ve hizmetindedir; Cenab-ı Hak, kendisine halife olmak üzere yarattığı insana, muhtaç olacağı her şeyi vermiştir. (Bakara/29, İbrahim/34, Casiye/13..) ve onu, varlıkların içerisinde en güzel şekilde yaratmıştır. (Tin/4)

Halife demek tabir caizse, naib demek, vekil demektir. Evet, insanoğlu, özellikle yeryüzünde Allah'ın halifesi yani nâibi ve vekilidir. Bu itibarla, insan asıl değil, vekildir. Yapacağı işleri ve icraatını kendi namına değil, Allah namına yapacaktır. Hem de Allah'ın verdiği talimata göre, koyduğu nizama göre yapacaktır. Herşeyin başında besmele çekmesi bunun bir ifadesidir. Bir gün kıyamet gelecek, Allah, naib ve vekil olarak yarattığı insandan hesap soracak, gönderdiği talimata ve nizama göre onu hesaba çekecektir. Hesabını verenler, yine hilafet makamında kalacak ve a'layı ılıyyine yükselecekler, veremeyenler de hilafet makamından atılacaklar ve esfel-i safiline yuvarlanıp gideceklerdir.

Dinin, sonsuz ve sınırsız muhtevasını hulaseten şu dört maddede toplamak mümkündür:

- 1- İtikadat,
- 2- İbadat,
- 3- Muamelât,
- 4- Ukubat.



İtikadat:

Dinin bu bölümü imandan bahseder: insanoğlu nelere inanacak, nelere inanmayacaktır, şeklindeki sorulara cevap verir; insanın fikir sistemini ve inanç yapısını düzene kor, nizama bağlar ve gönül âlemini anarşiden korur. İmanın altı şartı bu bölümün başında gelir. Akaid ve Kelâm kitapları bunlardan bahseder.



İbadat:

Dinin bu bölümü, bizatihi ibadet olan mevzulardan bahseder. Doğrudan doğruya Allah ile olan münasebetlerini nizama kor, esasa bağlar. O hususlarda tereddüt ve karışıklıklara meydan vermez.

İslamın beş şartı bu bölümün başında gelir ve ilmühal kitapları bunları bahis mevzuu yapar.

“Bizzat ibadet” tabirini kullandık. Çünkü, şurlu müslümanın her işi ibadettir. Ama bir kısmı bizzat ibadettir, bir kısmı da bilvasıta ibadettir.



Muamelât

Muamelât, kelime olarak mütâale babından gelir ve karşılıklı münasebetleri ifade eder. Evet, yukarda da kaydedildiği gibi, insan çok cepheli ve girift bir varlıktır ve her şeyle münasebeti vardır. Madde ile: neleri alabilir, neleri satabilirler, neleri yiyebilir, neleri yiyemezler, nelerde tasar-

ruf edebilirler, nelerde tasarruf edemezler. Aile ve akraba ile münasebettardır; bunlara karşı hakkı nedir, görevi nedir, kimlerle evlenebilir, kimlerle evlenemez, evlenme ne demektir, nasıl başlar ve nasıl devam eder?.. Komşularıyla münasebeti vardır; komuşunun komşuya hak ve hukuku nedir, sorumluluğu neden ibarettir?.. Cemiyet ve cemaatiyle münasebeti vardır; içtimai hak ve görevler nelerdir!..

Devletiyle münasebeti vardır; devletine karşı hakkı nedir, mesuliyeti neden ibarettir? Devlet nasıl kurulur, devleti kimler yürütür ve hangi ölçülere göre yürütülür?..

Devletin diğer devletlerle münasebeti vardır; İslâm devleti diğer devletlere karşı nasıl davranacak ve münasebetlerini ne ölçülerde yürütecektir?..

Bütün bu soruları en ince teferruatına kadar cevaplandıran dinin bir bölümü vardır ki, işte bu bölüme “Muâmelât” ismi verilir. Fıkıh ilminde geniş bir yer işgal eden bu bölüme aynı zamanda “İslâm hukuku” denir.



Ukubât:

İslâm Dininin bu bölümü cezalardan bahseder. Hayatta öyle insanlar olabilir ki, hakkına razı olmaz, hukuka tecavüz eder ve insanların huzurunu bozar, üzerine düşeni yapmaz.. İşte böylelerini cezalandırmak, başkalarına da ibret dersi olmak üzere, İslâm Dini birtakım müeyyideler getirmiştir, cezalar koymuştur. İşte, cezalardan bahseden dinin bu bölümüne “Ukubât” denir. “Ceza hukuku” da denen bu bölüm, fıkıh ilminde yine en ince

teferruatına kadar yerini almıştır.



DEVLET

Görüldüğü üzere, devlet İslamın dışında değil, içindedir; İslâm Dininin bir bölümüdür, İslâm hukukunun bir parçasıdır. Ve, o derece ki; iman meseleleri namaz ve oruç gibi ibadet meseleleri nasıl İslâmın birer emri, yerine getirilmesi gereken birer vecibe ve birer fariza ise, devlet meselesi de İslâmın bir emri olup yerine getirilmesi gereken bir vecibe ve bir farizedir ve nihayet Müslümanlar; İslâm hukukunun usul ve kaidelerine göre, İslâmî bir devlete sahip olma sorumluluğu altında bulunmaktadırlar...

Önemine binaen meseleye açıklık getirilmiş ve kesinlik kazandırılmıştır. Şöyle ki:

1- İslâm; müslümanların kendi prensiplerinden başka prensiplere boyun eğmelerine müsaade ve müsamaha etmediği gibi, umumi prensiplerine ve teşri ruhuna uygun olmayan her şeyi de kat'i olarak yasaklar. Allah iki yol gösterir, üç değil!... Ya Allah'a ve O'nun Resulü'nün getirdiği hükümlere uymak, yahut da şeytanın ve uşaklarının koydukları kanunlara uymak. Allah ve Resulü'nün emir ve hükümlerinin dışında kalan herşey, şeytandan ve şeytanın uşaklarındandır.

Allah'ın mutlak hakimiyetini ifade eden âyetlerden birkaçı:

“Artık onlar sana icabet etmek istemezlerse, belki onlar heva ve heveslerinin peşinde gitmektedirler. Halbuki Allah’ın dostdoğru delili olmadan heva ve hevesine uyandan daha sapık kim vardır?” (Kasas / 50)

“Sonra (Habibim) seni de bir din emrinden şeriatın üzerine memur kıldık. O halde sen o Şeriat’a tabi ol! Bilmezlerin heva ve hevesine uyma!” (Casiye / 18)

“Çünkü, onlar Allah’ın iradesinden sana gelecek hiç bir şeyi defedemezler. Şüphe yok ki, zalimler birbirinin dostudur. Allah ise takva sahiplerinin dostudur.” (Casiye / 19)

“Rabbinizden size indirilen Kur’an’a uyun! ondan başkasını dost edinip de kendisine uymayın! Ne kadar az öğüt tutuyorsunuz” (En’am / 3)

İşte bütün bu âyetler gösteriyor ki, müslüman bir milletin, gerek maddi ve manevi ve gerekse dünyevi ve uhrevi bütün iş ve muamelelerinde başvuracağı nizam Kur’an Nizamı’dır. Kur’an nizamından başkası hevadır, sapıklıktır, şeytana ve zalimlere dost olmaktır ve nihayet öğüt ve nasihattan anlamıyanların işidir...

2- Şu da bir hakikattir ki, Allah, kendisine iman edenlerin, kendi hüküm ve kanunlarından başkasıyla hükmetmelerine veya Allah’ın indirdiği kanunlardan başkasına boyun eğip, rıza göstermesine asla müsaade etmez. Hatta Allah’ın hükmünün dışındaki bütün hüküm ve kanunlara küfredilmesini, red ve inkâr edilmesini emreder. Kendi hüküm ve kanunlarından başka hüküm ve kanunlara uyulmasını ve rıza gösterilmesini haktan çok uzak bir sapıklık ve şeytanın yoluna tabi olmak şeklinde niteler... İşte apaçık ayetler:

“Sana indirilen Kur’an’a da senden öncekilere

indirilmiş olan kitaplara da iman ettiklerini boş yere iddia edenlere bir bakmadın mı ki? Ona küfretmeleri emrolunduğu halde tağutla hükmetmeği isterler. Şeytan da onları uzak bir sapıklıkla saptırmak ister“ (Nisa / 60)

3- Kim Allah'ın indirdiğinden ve Peygamberinin getirdiğinden başkasıyla hükmederse “Tağut” ile yani put ile daha açığı put kanunlarıyla hükmetmiş olur. “Tağut”, bir Kur'an terimi olup haddini tecavüz eden, her şeyde ukalalık yapan kimseye denir. Bir milletin tağutu; Allah ve Resulü'nün emrinden başka neye ve kime uyarlarsa işte odur.

Bir başka ifade ile; Allah'tan başka kime kulluk ediyorlarsa, Allah'ın indirdiği nizamdan, Resulü'nün gösterdiği yoldan başka herhangi bir ize ve izime gidiyorlarsa tağut odur. Allah'a inanan, Allah'tan başka hiçbir şeye inanmaz ve inanamaz. Bu imanının bir gereği olarak da Allah'ın nizamından başka hiçbir nizam kabul etmez ve edemez. Ederse, Allah'a olan imanı gider ve kâfir olur. Bunun başka türlü tevil ve tefsiri yoktur. İşte ayetler: “Allah ve Peygamberi, bir işi emrettiği zaman, gerek mü'min olan bir erkeğin, gerek mü'min olan bir kadının bu emre aykırı işlerde muhayyerliği yoktur. Kim Allah ve Resulü'nün emrini tutmazsa, şüphesiz ki, o apaçık bir sapıklıkla yolunu saptırmıştır.” (Ahzap / 36)

Ayetten açıkça anlaşıldığına göre, Allah; kadın veya erkek hiçbir mü'minin kendi yolundan başka yollara gitmesine izin vermemiştir. Dinlemeyip gidenleri en büyük sapıklıkla sapık saymıştır.

4- Allah, Müslümanların tatbik ettikleri hüküm ve kanunların Kur'an'ın hüküm ve kanunlarıyla uygun olmasını emreder. İndirdiği kanunlarla

hükmetmeyenleri zalim, fasık ve kâfir sayar. İşte âyetler:

“Kim Allah’ın indirdiği hükümlerle hükmetmezse onlar kâfirlerin ta kendileridir.” (Maide / 44)

“Kim Allah’ın indirdiği hükümlerle hükmetmezse, onlar zalimlerin ta kendileridir.” (Maide / 45)

“Kim Allah’ın indirdiği hükümlerle hükmetmezse onlar fasıkların ta kendileridir.” (Maide / 47)

5- Allah, Müslümanların içlerindeki pislikleri, darlıkları yok edip saf bir kalple peygambere bağlanmadıkça, aralarında geçen her hadisede Peygamberi hakem kabul etmedikçe, onun verdiği hükümlere boyun eğmedikçe tam bir mümin sayılamayacaklarını açıkça bildiriyor. İşte Kur’an-ın hükümleri;

“Öyle değil, Rabbine andolsun ki, onlar aralarında geçen şeylerde seni hakem yapmadıkça, sonra, verdiğin hükümlere, yürekleri hiçbir sıkıntı duymadan tam bir teslimiyetle teslim olmadıkça iman etmiş olmazlar.” (Nisa / 65)

6- Şeriata uymayan her şey, kim emrederse etsin, Müslümanlara haramdır. İsterse o günkü devlet yöneticileri emretsin, asla makbul değildir. Ulül-emrin hüküm verme hakkı, önceden de belirttiğimiz gibi, İslâm’ın umumi prensiplerine uyduğu, teşri ruhuna muvafık olduğu takdirde makbuldur. Eğer, ulül-emir, İslâm hududu haricinde bir hüküm verirse, her Müslümanın uymaması, o hükme isyan etmesi gerekir. Tatbik ve infazına mani olup, uygulanmasını zorlaştırması lâzımdır. Ulül-emre, kayıtsız şartsız, mutlak itaat yoktur. Ulül-emir, Allah ve Resulü’nün emrine

itaat ettiği müddetçe ona itaat edilir. Aksi halde ona itaat edilmez. İşte Allah'ın ayeti:

Ey İman edenler! Allah'a itaat edin, peygambere ve sizden olan ulül-emre de itaat edin. Eğer bir şey hakkında çekişirseniz, onu Allah'ın ve Peygamberin (hükümlerine) götürün! Eğer Allah'a ve ahiret gününe inanıyorsanız (böyle yapın!) işte bu, en hayırlı ve netice itibariyle de en güzel yoldur." (Nisa / 59);

"Hangi şeyde ihtilafa düşerseniz, onun hükmünü Allah'a bırakın" (Şura / 10)

Peygamber Efendimiz (S.A)'de birçok hadislerinde ulül-emre itaatın hudutlarını çizmiştir:

"Yaratana isyan yolunda yaratıklara itaat yoktur." (Müslim...)

"İtaat, ancak maruf şeylerdedir" (Müslim ve Camiussagir)

"Kim size Allah'a isyan etmeyi emrederse onu dinlemeyin, ona itaat etmeyin!" (Müslim)

İslâm fakihleri, müçtehidler, Sahabe-i Kiram, ulül-emre itaatın ancak onların Allah'ın emirlerine itaat ettikleri ve Şeriat'ın kanunlarını tatbik ettikleri müddetçe şart olduğunda ittifak etmişlerdi. Allah'ın koyduğu kanun ve ceza hükümlerini tatbik etmemek, hele Şeriat'ı kaldırmak, helâl haram, haramı helâl kılmak ve nihayet Allah'ın göstermediğı izlere sapmak küfür ve dalalettir. Böyle bir duruma düşen yöneticiye karşı çıkmak her Müslümana vaciptir. En basit karşı koyma metodu ise onun çıkardığı İslâmi olmayan kanunlarda onu desteklememek, onun emir ve yasaklarını dinlemeyip, uygulamasını zorlaştırmaktır. Aksi takdirde bu müslüman vatandaş da aynı ve bale girer.

7- İslâmın hüküm ve kanunları, görüldüğü üze-

re asla parçalanıp bölünemez. Bir kimse İslâm'ın birtakım hükümlerini kabul edip diğer birkısmını geri itemez. Kim böyle yaparsa İslâm'ın daire ve çerçevesi dışına çıkmış olur.

O halde, dini devletten, devleti de dinden ayırmak mümkün değildir. Günümüz insanının ve hatta Müslümanının yanıldığı ve ayaklarının kaydığı noktalardan biri ve en mühimi budur. Yani bunları birbirinden ayırmak, dini dünya ve devlet hayatından ayırmak...

Şimdi bir de bunun mümkün olmadığını ve olamayacağını şu yönden muhakeme edelim:

Yukarda da görüldüğü üzere, devlet, dinin bir bölümüdür, bir parçasıdır. Etle kemik gibi, ruhla beden gibi, sıkı sıkıya birbirine bağlı, birbirini tamamlayan, biri diğerinin içinde iki unsurdur. Nasıl ki, iman meselelerini, ibadet meselelerini, namaz ve orucu dinden ayırmak mümkün olmadığı gibi, devleti de dinden, İslâm'dan ayırmak mümkün değildir. Nasıl ki; namazı ve orucu kaldırmaya veya bunları kabul etmemeye kimsenin hak ve salahiyeti olmadığı gibi, devleti de İslâm'dan ayırmaya, dini devletten uzaklaştırmaya da kimsenin hak ve salahiyeti yoktur. Nasıl ki; İmanın şartlarından veya İslâm'ın şartlarından birini kaldırmaya, lağvetmeye kalkışmak demek, dine müdahale etmek, dini bozmak, dini yıkmak, ve Allah'a karşı çıkıp O'na savaş açmak demektir. Bir müslüman, müslüman olarak buna ne cüret edebilir ne de rıza gösterebilir!.. Dini de gider imanı da.

Çünkü, namazı kılmamak, orucu tutmamak başka şeydir; namazı kaldırmak, orucu kaldırmak başka şeydir. Birincinin hükmü günahkâr olmaktadır, ikincinin hükmü ise kâfir olmaktadır. Birin-

ci de kabul var, tatbik yok, ikincide ise kabul de yoktur. Dinin, herhangi belli bir meselesini kabul etmemek küfürdür ve kâfirliktir.

Dini devlet yönetiminin kaldıran kişi veya kişiler ne yapmışlardır? Dinin devlet bölümünü ve İslâm hukukunu beğenmemiş ve kabul etmemişlerdir; Allah'ın devletle ve dünya nizamıyla ilgili talimat ve nizamını kabul etmemişlerdir. İnsan gibi kanun ve nizamlardan daha üstün görmüşlerdir, daha yeterli, daha isabetli görmüşlerdir. İnsan fikrini, insan aklını Allah'ın ilminden daha ileri, daha medeni görmüşlerdir...

Böyleleri, ne kadar "Biz de müslümanız" deseler de Allah'ın hükmünde Müslüman değillerdir. Çünkü, bunlar bu halleriyle Allah'a cehl veya hata isnad etmişlerdir. Yani Allah bilmemiştir veya hata etmiştir. Bir başka ifade ile bunların durum ve tutumlarını ortaya koyacak olursak, bunlar şöyle demiş oluyorlar; "Bizler devlet işlerini Allah'tan daha iyi biliriz, Allah dünya ve devlet işlerini bizim kadar bilemez..." İşte böyle demiş oluyorlar ve kendilerini Allah'tan daha üstün tutuyorlar. Bu, şirk değil de ya nedir?

Bir başka yönden de bakıldığı zaman görülür ki, bunların zihniyet ve inançları Allah'ın beyanlarıyla, verdiği haberleriyle çatışma halindedir, inkâr halindedir. Allah, Kur'an'da; "En güzel hüküm koyan, kanun vazeden benim; benim kanunlarımdan başkası cahiliyet kanunlarıdır." (Maide / 50)

"Hakimlerin en güzel hakimi benim..." (Vettin /

8) "Hiç şüphesiz ki, bu Kur'an, yolun (Hayat yolunun) en sağlam ve en güzelini göstermektedir." (İsra / 9), "Şüphesiz ki, bu benim dostdoğru yo-

lumdur; buna uyun..." derken, dini devletten kaldıranlar ne yapmış oluyorlar? Allah'ı tekzip etmiş ve O'nu yalanlamış oluyorlar. Allah'ı tekzip eden ve O'nu yalanlayanlar kâfir olmazlar da ne olur? Hangi İslâm alimi çıkıpda bunları savunabilir? Hayır, bunlar kâfir olmazlar diyebilir mi? Müslümanların yanlış fahış hatalardan biri de bu meseledir; devlet meselesidir. Şöyle derler; Din ayrı şeydir, devlet ayrı şeydir. Onlara göre din; Allah ile kul arasında bir vicdan işidir, dinin dünya ile, dünya işleriyle bir alakası yoktur. O camide olup bitendir...

Bu fikir İslâm Dininin ruhuna da aykırıdır, metnine de aykırıdır. Hiçbir İslâm alimi bunu söyleyemez. Bu İslâm'a şeni bir iftiradır. Hatta İslâm'ı tetkik eden gayr-i Müslim ilim adamları da bu hakikatı itirafan kendilerini beri alamamışlardır. İşte bunlardan sadece birkaçı;

1- "İslâm, sadece bir din değil, aynı zamanda siyasi bir nizamdır." (Dr. V. Fitzgerald-Muhammedan Law - ch, 1.p.1)

2- "Hz. Muhammed, bir vakitte hem dini hem devleti tesis etti ve bu iki müessesenin sınırları birbirine uygundur." (C.A.Nallino-Cited by sir T. Arnold in his Book: The caliphate p. 198)

3- "İslâm, dinin ötesinde aynı zamanda siyasi bir nizamı temsil eder; sözün özü, İslâm, dir. ve devlete şamil mükemmel bir ilim hazinesidir." (Dr. Seacht-"Encyclopaedia of social sciences" Vol. VIIp. 333)

4- "Apaçktır ki, İslâm, hem din hem de siyasettir. Onu tesis eden hem bir peygamberdi hem de bir devlet adamı..." R. Strothmann-"The Encyclopaedia" Iv. P. 350)

İslâm Dini lâik rejimle bağdaşır mı?

Bu mevzuda Dr. M. Faruk Ennebhan tarafımdan kaleme alınan ve Prof. Dr. Servet Armağan tarafından da tercüme edilen kitapda şu satırları okumaktayız:

“İslâm dininin başlangıcından modern asra kadar İslâm tarihini tetkik edecek olursak, İslâm Devletinin dinden ayrıldığını ve dinin, devletin en baş dayanağı olduğunu görürüz...”

İslâm uleması, din işlerini tanzim eden hükümler ile dünya işlerini tanzim eden hükümler arasında ayırım yapmamışlar, onların hepsine “Şeriat Hükümleri” ismini vermişlerdir. Dini veya hukuki ve idari işlere taalluk eden hükümler arasında fark yoktur. Bütün bu hükümler, şahıslar için değiştirme ihtimali olmayan bağlayıcı hükümler olarak kabul edilmekte, insanlar onları kendi rızalarıyla tatbik etmektedirler. Çünkü, böylece Rableri kendilerinden razı olmakta, O’nun emirlerini ifa etmiş bulunmaktadırlar.”

Mahmut Seltut, İslâm devleti hakkındaki açıklamalarında şöyle demektedir:

“İbadet ve muamelat, içtimaiyat ve iktisat, idare ve siyaset, barış ve harp ile ilgili İslâm’ın hükümleri gösterir ki, bunlar tabii oluması vacip olan bir dindir, terkinde ve fiilinde ferdin bir alternatifi yoktur. Ayrıca İslâm’ın siyasi, içtimai ve iktisadi hükümlerindeki bağlayıcılık, beşerî hükümlerinkinden daha kuvvetlidir. İslâm’da sadece dini veya sadece ibadete taalluk eden her şey dindir, inanç ve ibadet ıstılahını da İslâm siyaseti

diye isimlendirmek mümkündür. Ahlâk ve terbiyeye taalluk eden her şey dindir, terbiye ve ahlâkı da İslâm siyaseti diye isimlendirmek mümkündür. Genel muamelata taalluk eden her şey dindir, iktisat ve içtimaiyatı da İslâm siyaseti diye isimlendirmek mümkündür. Aynı şekilde Müslümanların menfaatlerini gözetme ve idare etmeye taalluk eden her şeyi devlet idaresinde İslâm nizamı diye isimlendirmek mümkündür... İşte, böylece İslâm’da din, devlet ile geniş nisbette bağlıdır. Bu, binanın içindeki temel bir bağlılıktır. Din, devletin ve idaresinin temelidir. Dinsiz bir İslâm dininin, toplumu idare ve devlet idaresinden ayrı ve uzak olarak tasavvuru imkânsızdır. Çünkü, bu takdirde İslâmiyet yoktur.”

O halde, din ile devlet ayrılığını isteyen görüş bize yabancıdır. Avrupa’dan ithal edilmiştir. Tıpkı eşya ithal edildiği gibi. Daha sonra, ülkelerimize yayıldı ve bazıları onun (lâikliğin) doğuşu ve kaynağını araştırmadan lehinde tavr takındılar ve benimsediler. (İslâm anayasası ve idare hukuku...)

İslâm Dini lâik rejimi kabul etmez:

Her şeyden önce şu hususu gözden uzak tutmamız lâzım: İslâm Dini; cihan şümül, zaman şümül ve hayat şümüldür. Yani bütün dünyaya şamil bir din olduğu gibi, kıyameğe kadar gelecek olan bütün nesil ve asırlara şamil olan ve hepsinin ihtiyacına yegane cevap veren bir dindir, bir nizamdır. Keza, hayatın, hayatta olan insanın her

türlü söz, fiil ve hareketlerini ihmal etmeyen, her birini hüküm ve müeyyide altına alan bir din ve bir sistemdir. Hal böyle olunca, lâik rejim, İslâm'la bağdaşır mı? diye bir mesele kalmamıştır. Daha açığı; lâik rejime yer kalmamıştır. İslâm, müslümana şöyle diyor; senin devletin ve devlet nizamın da benim; Ben senin için geldim; senin aradığın ancak bende vardır. Beni devlet yönetimin den kaldırır terkidersen bende seni terkedirim. Artık sen İslâm kalamazsın; kâfir olursun! Beni senin için gönderen Allah, bir gün bunun hesabını senden soracaktır. O zaman ne cevap vereceksin? Verebileceğin cevabı şimdi söyleyebilir misin? Bir taraftan ben müslümanım de; öbür taraftan beni beğenme, beni devlet yönetiminden kaldır! Öyle mi, seni gidi münafık! Ey idare olunan! Sen de müslümanlığı kimseye verme, ondan sonra da kalk, beni beğenmeyenleri, devlet yönetiminde bana söz hakkı tanımayanları destekle, arkalarından git, onları sev! Öyle mi, seni gidi zalim! Benden yana oluyorsun da beni hor görenlerden, bana hakaret edenlerden yana oluyorsun! Sen de yarın ruzi cezada bunun hesabını nasıl vereceksin!..

İslâm'da Din ve Devlet ayrılmazlığı:

İslâm; hükümlerinin bölünmesini, bir kısmının tatbik edilip, diğer bir kısmının terkedilmesini kabul etmeyen, hayatın her safhasına ve bu meydana devlete ait hükümleri bulunan, son kâmil bir dindir, bir nizamdır.

Lâiklik ise, dini bağlardan kopmak, dinden ayrı olmak demektir. Lâikler bizzat, lâikliği, "Dinin devlet işlerine, devletin de din işlerine karışmaması" diye tarif etmektedirler. Onların bu tarifi ne göre, lâik devlet, dinin karışmadığı, dinden ayrı bir devlettir. Yani, onlar için din ayrı, devlet ayrıdır. Lisanımızda dinden ayrı, dinin haricinde olan her şeye dîni olmayan, yani dinsiz derler. Biri kalkıp, Din ayrı, ben ayrım, din bana karışmaz, ben dine karışmam..." dese, bu insana biz, dine uymayan, dinden uzak, yani dinsiz deriz, değil mi?

Evet, bir devletin ya dini vardır, dini devlettir. Ya da dini yoktur, lâik devlettir. Bu, muğalata kabul etmez bir hakikattir.

Bütün bunlara rağmen rütbeli, yüksek makam- lı, hatta sarıklı bir çok insanlar, "Lâikliğin dinsizlik olmadığının ve (hasa) islâmi anlayışla bağ- daşacağından.." bahsetmektedirler.

Bir de Müslümanlar şöyle aldatılmaktadır: "Efendim! Lâiklik niçin dinsizlik olsun, camiler açık, namaz kılıyorsunuz, oruç tutuyorsunuz.." veya "Hiç lâiklik dinsizlik olur mu? Sizi kandırı- yorlar. Bunca devlet işinde çalışan memur, asker ve işçiler Müslüman değil mi?.." Bu, ve bunlara benzer daha nice laf cambazlığı ile geniş halk kit- leleri aptallar yerine konmaktadır. Halk lâik de- ğil, Müslümandır, devlet lâiktir, dinin emrine uymaz.

Lâiklik, Alman lügatında: "Dinle bağlantısı olan her şeyin hayattan koparılmasıdır." diye ta- rif edilir. İslâm ise; Allah tarafından vazedilmiş eksiksiz, devlete de ait hükümleri olan ve getirdi- ği kanunlarda asla bölünmeyi kabul etmeyen bir nizamdır.

Şimdi bu iki tarifi karşı karşıya koyduğumuz zaman:

İslâm Dini, lâik rejimle bağdaşır mı? Buna im-kân ve ihtimal var mı? Hangi ilim adamı veya hangi akıllı bunu söyleyebilir?...

Bu iki rejimi ilmi bir şekilde tetkik eden insaflı bir çok ilim adamları da bu hakikati açık açık ifade etmektedirler. Bunlardan birkaçı:

1-Çetin Özek:

Çetin Özek şöyle diyor: "Yeni Türkiye'nin siyasi kuruluşu, İslâm'ın siyaset prensiplerine aykırıdır. İslâm Dini, siyasi ve dini iktidarın bir elde toplanmasını ve dinin emredici fonksiyonunu gerektirir, lâiklik ve lâik düzen, bu bakımdan tüm olarak, İslâmiyet'e, Seriat'a ve dine aykırıdır. Bil-hassa Türkiye'deki uygulaması, bir bütün olarak dinsizliği gerçekleştiren bir mahiyet kazanmış bulunmaktadır..." (Türkiye'de lâiklik, gelişim ve koruyucu ceza hükümleri)

2-Prof. Dr. Osman Turan:

Bu zat; "Türkiye'de manevi buhran, Din ve Lâiklik" isimli kitabın 63. sayfasında şu satırları kaydetmektedir:

"...Kanunların Milli bünyeye, örf ve adetlere uyması zarureti dolayısıyladır ki, aynen ve hiç üzerinde durulmaksızın tercüme ettiğimiz İsviçre medeni kanunu bugün artık ciddi bir şikâyet ve düzeltme mevzuu olmuştur. Böylece Avrupa'nın tarihi ve içtimai şart ve zaruretleri icabı vücut bulan bir çok müesseseler gibi, lâikliğin de oraya

mahsus bir tekâmül olduğunu Türkiye'de ne din ve ne vicdan hürriyeti ve ne de hukuki bir serbesti bakımından böyle bir ihtiyacın mevcut olmadığını göstermiş oluyoruz. Nitekim, her memleketten ziyade vicdan hürriyetinden faydalanan İngiltere, bu durumu lâik bir anayasaya borçlu olmadı gibi, fiili duruma hukuki bir şekil vermek içinde lâik bir devlet haline inkılap etme lüzumunu da hissetmemiştir."

3- Nurettin Topçu:

Nurettin Topçu; liselerde sosyoloji ders kitabı olmak üzere hazırladığı kitapta şu satırları kaydetmektedir:

"...Aynı şekilde bir devlet, siyaset işlerini dinin emirlerinden büsbütün ayırmak suretiyle lâikliği tatbik ettiği halde, halkın en koyu dindarlığına ve din sahasındaki her türlü fikir mücadelelerine karşı gelmez. Onlar hakkında tam manasıyla müsamaha kullanılır. Ancak meselenin İslâm Dünyasına ait bir özelliği vardır ki, o da İslâm Dini'nin Hristiyanlıktan farklı olarak, dünyaya ait hükümleri ihtiva etmesi ve müminlerinden (müslümanlardan) bu hükümlerin dünya işlerinde yerine getirmelerini emretmesidir." Nurettin Topçu, bu satırlarında demek istiyor ki, Hristiyanlık lâik rejimle bağdaşarsa da İslâm Dini bağdaşmaz, bağdaşmasına da imkân yoktur.

İSLÂM AÇIŞINDAN DEMOKRASİ

Demokrasi aslında ferdin diktatörlüğüne, sınıf ya da belli bir alienin hâkimiyetine sed çeken bir yönetim biçimidir. Milleti ve yahut da milletin bütün bir çoğunluğunu idarede, yönetiminde ortak kılmaktır. Daha doğrusu idareyi milletin bir grup temsilcisine teslim etmektir. Bu suretle demokrasi dikta idaresini tasfiye eden bir yönetimdir.

Buraya kadar güzel. Fakat demokrasi, Avrupa menşeli bir rejim olduğuna göre İslâm'ın kabul etmediği bir felsefeden doğmuştur. Ve o felsefe onun temel taşıdır. Evet demokrasi rejimine göre devlette ferd esastır. Devlet ferdin maslahatı için vardır. Fert bütün tasarruflarında ister iktisadi olsun, ister ahlâki, ister fikri-mutlak bir hürriyete sahiptir. Devletin yegane vazifesi de fertlerin hürriyetleri çatışmasını diye hürriyetleri düzenlemektir. Bu felsefe İslâmî görüş ve anlayıştan çok uzaktır. Zira demokrasiye temel teşkil eden felsefe, fikri sahada iman ile küfrü, ahlâki sahada hiçbir hudut tanınamamak ile faziletlere bağlı kalmayı ve iktisadi sahada da aşırı sermayecilik ile cemiyyetin maslahatı için hudutlandırılmış sermayeciliği bir görür. Her iki zıdda da aynı müsamahayı gösterir.

İslâm ise, dinsizliğe rezalete ve zulme müncer olan mutlak hürriyete kati surette müsaade et-

mez. Ve bunca zıt temayülleri aynı muameleye tabi tutmaz.

Meselâ İslâm, iktisadi meselelerde en adaletli bir görüşe sahiptir. Zira İslâm, ne kapitalist düzen gibi toplumun hakkını ferde yedirir ve ne de sosyalist rejim gibi ferdin hakkını topluma peşkeş eder. Her ikisinin de hakkını muhafaza eder, bu bir...

İkinci demokrasi denilen rejim temelde, ana fikride İslâm'la çatışır, İslâm'a zıt düşer. Çünkü demokrasi diyor ki "Kanunları va'z eden de beşerdir. Tatbik eden de" Yani beşer evvela kanunları çıkarır sonra çıkardığını uygular. Demek demokrasi, rejim (kanun çıkartma) yetkisini insanlara verir. Bu hakkı Allah'a değil insanırlarına tanır. İslâm ne diyor?

İslâm'ın dediği de şudur. Kanunun vazırları Cenabı Hak'tır. Beşer ancak O mevcut ilâhi nizamın tatbikçisidir. Demek İslâm'a göre, kanun çıkartma yetkisi Allah'a mahsustur...

Görülüyor ki demokrasi Allah'ın hakimiyetini de red eder. Evet kanunların kaynağı olan Allah'ın Kitab'ı, Hakem ve merci olarak kabul edilmezse Allah'ın hakimiyeti red edilmiş olur. Hakimiyet diye bir şey kalmaz. Hulusâ demokrasi rejimi kökte, temelde ve sonuçlarda İslâm'la çatışır ve İslâm'a son derece ters düşer. Müslüman, İslâm ile demokrasiden hangisini alırsa öbürünü red etmiş olur. Kişi müslüman olarak ikisinin arasında cem edemez. İkisini mezc edemez. Çünkü zıt şeylerdir...ARTIK HER ŞEY BUNA GÖRE...

Yukarıda temas ettiğimiz gerçek, dost ve düşmancada ma'lumdur. Meselâ D. Fetra Cral de diyor ki: "İslâm sadece ibadet değil aynı zamanda idari bir nizamdır da." Dr. Şaht "İslâm ibadetten

ziyade bir takım hukuki ve idari nazariyeleri tem-
sil etmektedir.” diye konuşur.
Hulasa-ı kelam, İslâm son derece ilmi ve mî-
kemel bir nizamdır, dini de devleti de
kucaklamıştır.

Ya İman ya küfür!...

İslâm'da devlet, aynı zamanda bir iman mesele-
sidir. Bir müslüman, ya İslâm'ın devlet nizamını
nizamların güzeli, hükümlerin sağlamı, kanunla-
rın üstünü kabul edip imanını muhafaza edecek;
ya da insan yapısı kanunları tercih edip, üstün
görüp kâfir olacaktır. Bu ikisi arasında üçüncü
bir şık yoktur!..

Çünkü, burada bir tercih meselesi var; üstün
görüp görmeme, beğenip beğenmeme, isabetli gö-
rüp görmeme, güzel görüp görmeme, yeterli gö-
rüp görmeme ve nihayet kabul edip etmeme me-
selesi vardır. Bir müslüman Allah nizamını beşer
nizamından aşağı göremez. Görürse kâfir olur;
Allah nizamına beğenmezlik edemez. Ederse kâ-
fir olur; isabetsiz göremez. Görürse kâfir olur; gü-
zel değildir diyemez. Derse kâfir olur; kabul etmi-
yorum diyemez. Derse kâfir olur...

İki kimse namaz kılmıyor. Bunlardan biri kâfir
olur, diğeri fasık olur. Neden? Çünkü, birincisi
namaza beğenmemiş, isabetsiz görmüş ve kabul
etmemiştir. İkincisi ise, namaza beğenmiş, kabul
etmiş, fakat kılmamıştır. Bir başka ifade ile; bi-

rincinin namaza terketmesinin sebebi, namaza
yersiz görmesidir. İkincisinin ise tenbelliğe veya
başka bir işle meşgul olmasıdır.

Tarihten iki misal:

Bunlardan birisi Hz. Adem, diğeri de İblis'tir.
İkisi de kendilerine verilen talimata uymadılar.
Fakat bunlardan biri (Adem) asi (günahkâr) oldu.
İkincisi (İblis) kâfir oldu. Neden? Çünkü Hz.
Adem, Allah'ın emrini isabetli ve haklı, kendisini
hatalı ve haksız buldu. İblis ise, kendisini haklı,
Allah'ın emrini hatalı gördü. Bu husustaki Kur'-
an ayetleri şöyle:

“Onu hatırla ki, meleklerle:” “-Adem'e (hürmet
olarak) secde edin” demiştik de bütün melekler
secde etmişlerdi. Ancak İblis secde etmekten yüz
cevrip kibirlendi de kâfirlerden oldu.”
(Bakara/34)

“Ve biz demiştik ki: “Ey Adem!..Sen eşinle
Cennet'te sakin ol. Onun nimetlerinden ikiniz de
bol bol yeyin, fakat şu ağaca yanaşmayın. Yoksa
zulmedenlerden olursun.” (Bakara/35),

“Bunun üzerine ikisi de o ağaçtan yediler. He-
men ayıp yerleri kendilerine açılıverdi ve üzerleri-
ne Cennet yaprağından örtüp yamamağa başladılar.
Adem Rabbine asi oldu da şaşırdı.”
(Taha/121),

“Adem ile Havva: “Ey Rabbimiz! Kendimize
zulmettik. Eğer bizi bağışlamaz ve bize merha-
met etmezsen, muhakkak ziyan edenlerden olu-
ruz” dediler. (Araf/23)

Şimdi, bu açıdan devlet idarecilerine bakalım: Ne yapmışlar? Allah nizamını, Şeriat nizamını devlet idaresinden kaldırmışlar da onun yerine beşer sistemi olan lâik düzeni getirmişler. Bunlar, bu hareketleriyle Adem gibi asi mi olmuşlar yoksa İblis gibi kâfir mi olmuşlardır?

Bunlar Allah nizamının en güzel nizam olduğu-na ya inanıyorlar veya inanmıyorlar. Kaziyyenin birinci sıkı kabul edilirse kendilerine deli demek lâzım. Çünkü, güzel yol dururken güzel olmayan biryol tutmak akıl kârı değildir, deliliktir. Kendilerine: “Siz deli misiniz” diye sorarsanız bunu asla kabul etmezler. Öyle ise, birinci sıkı kabul etmemiz mümkün değildir. O halde kaziyyenin ikinci sıkı teayyun etti. Yani, kaldırmalarının sebebi, Allah nizamını yeterli ve güzel görmemeleridir. O halde hatayı kendilerinde değil, Allah’ın emrinde aramış oluyorlar. Dolayısıyla Adem gibi, sadece günahkâr olmakla kalmıyorlar, İblis gibi kâfir olup imandan çıkıyorlar.

İblis’e Cenab-ı Hak: “Emrime itaattan seni nereden ne idi?” diye sorduğunda İblis, netice itibarıyla şu cevabı verdi: “Benim kanaatımın, benim kararımın senin emrinden üstün oluşu idi.” Lâik devlet adamlarına da “Sizi Şeriat nizamını tatbik etmekten meneden ne idi?” diye sorulduğunda “Lâik nizamın Şeriat nizamından üstün oluşu idi...” diye cevap vereceklerdir. Yani, tıpkı İblis’in verdiği cevabı verirler.

Ya, Lâik ve kâfir olan bu idarecileri seven, bunları malı ile, dili ile ve oyu ile destekleyenlerin durumu nedir? Bunların durumu da kendilerinin şer’an mazur gösterecek bir taraf olmadığı için İblis’in avenelerinin, yani yardımcılarının durumu gibidir. Onları sevdikleri için ahirette onlarla

beraber hasrolunurlar; onları önder kabul ettikleri için ahirette onların önderliğinde çağrılırlar. İşte buna dair ayet ve hadislerden birkaçı:

“Bütün insanları önderleriyle çağıracağımız kıyamet gününü hatırla..” (İsra/71),

“Yine söyle diyecekler: “Ey Rabbimiz! Doğrusu bizler, beylerimize ve büyüklerimize itaat et-tik de bizleri yanlış yola götürdüler.” (Ahzab/67) “Kişi sevdiğiyle beraberdir” (Hadis-i Şerif)



Kanun koymak demek Allah'a karşı savaş aç- mak demektir:

Allah'tan başka kanun koymaya kalkanlar, Kur'an tabiriyle Allah ve Resulüne karşı kanun koyma hudud çizme yarışına çıkmışlar Allah ve Resulüne karşı savaş ilân etmişlerdir.

İşte ayet-i kerime:

“Onlar ki; Allah ve Resulüne karşı hudut çizme (kanun koymaya kalkışlar), kendilerinden öncekiler carplıp (çırıldıkları) gibi bunlar da carplır (çırplırlar) Halbuki biz, (kanunlara dair) açık açık âyetler indirmişizdir. (Bütün bunlara rağmen kanun koyanlar kâfir olmuşlardır...) İşte böyle kâfirler için alçaltıcı (rezil ve rüsvay edici) bir azap vardır.” (Mücadele/5).

“Yühâddûne” müfâale babından gelen bir fiildir. Müfâale babı; mücadele, müsaraa, müsabaka kelimeleri gibi yarışmayı, birbirine karşı çıkmayı, birbirini ileri geçmeyi, birbirini yenmeyi ve neticede birbirinden üstün olduğunu ifade eden bir babdır.

Ayetteki “Yühâddûne” kelimesini bu ölçüye vuracak olursak, mana şu olur: Onlar, kanun koy-

mada, hudut çizmede Allah ve Resuliyile yarışa, yarışmaya çıkarlar ve derler ki, Allah ile O'nun Resulünün kanunları varsa, hudutları varsa, bizim de kanunlarımız vardır, hudutlarımız vardır. Ve biz, kendi kanunlarımızı uyguluyoruz, hatta uygulamaktayız.

Şimdi Şeriatı kaldırıp devlet yönetimine insan yapısı kanunları koyanlara bu açıdan bakıldığı zaman görülecektir ki, kendilerini veya kendi gibi insanları Allah'ın seviyesine, hatta daha üstün bir seviyeye çıkararak Allah'a karşı çıkmış, kendilerinin ilâh olduğunu Firavunlar gibi Rab olduklarını, put olduklarını ilân ederler.

Buna göre bunlar kâfir olmuş olmuyorlar mı?... Buyurun! cevabını siz verin! Nitekim Beyzavî de; bu kelimeyi: “Kanun koyarlar veya insanların koydukları kanunları Allah ve Resulünün indirdiği ve beyan ettiği kanunlardan üstün görürler..” şeklinde tefsir etmiştir.

Bu açıklamaya göre ayeti tekrar gözden geçirelim:

“Amma o kimseler ki, kanun koymada, hudut çizmede Allah ve Resulüyle yarışmaya girerler ve: “Sizin kanunlarımız varsa bizim de kanunlarımız vardır, bizler de kanun yaparız hem de daha iyisini!..” diyenler var ya, kendilerinden önce aynı iddiada bulunan firavunları carptığımız, tepelediğimiz ve yerlere serdiğimiz gibi, bunları da carparız ve yerlere sereriz...”

Çünkü, bunların kanun yapmaya ne hakları vardır ne de güçleri yeter ve ne de buna ihtiyaç vardır. Halbuki biz, her hususta açık açık âyetler indirdik, hüküm ve kanunları gönderdik. Bütün bunlara rağmen Şeriat'ı kaldırma küstahlığında bulunanlar ve kanun koyma yetkisini kendilerin-

İşte gösterenler dinden çıkmış ve kâfir olmuşlardır. İşte Allah ile yarışma cüret ve küstahlığında bütün bu kâfirlere alçaltıcı, rezil ve kepeze edici bir avuç vardır...”

Ya bunları sevenler?

Allah'ın şeriat kanunlarını devlet yönetimi-
den kaldırıp da kanun koyma cüret ve küstahlı-
ğında bulunanları sevenler ve onların arkasından
gidenler hakkında da Cenab-ı Hak şöyle buyurur:
“Ey Habibim! Sen; Allah ve ahirete iman eden-
lerden hiçbir kimse bulamazsın ki, bunları; baba-
ları veya oğulları veya kardeşleri veya soysoyları
olsalar dahi, Allah ve Resulüne karşı (kanun koy-
ma) hudut çizme yarışına çıkmaya (cüretini) göste-
renleri sevsinler (sevmezler, sevemezler...)”

Ayeti biraz daha açıklayalım: Allah ve Resulü-
ne karşı savaş açanları, yani Allah'ın gönderdiği
Şeriat Kanun'larını devlet yönetiminden kaldırıp
da kendi kafalarına göre kanun koyanları, anaya-
sa yapanları sevenler de, onları oylarıyla, kalem-
leriyle ve paralarıyla destekleyenler de onlar gibi
dinlerini, imanlarını kaybedip kâfir olurlar. Hem
dünyada hem de ahirette onların yanında ve sa-
fında yer alırlar.

Çünkü:
Şeriat kanunlarını kaldıranlar, Allah ve pey-
gamber düşmanlarıdır. Allah'a ve ahirete iman
edenler arasında Allah ve Peygamber düşmanla-
rını sevenler bulunmaz ve bulunamaz. Uzak veya

yakın akrabaları olsalar da, yine sevemezler. Bü-
tün bunlara rağmen sevenler çıkarsa, onlar da kâ-
fir olurlar...”

Çünkü; küfre rıza göstermek de aynı şekilde
küfürdür, kâfirliktir. Keza, küfrü sevmek de aynı
şekilde kâfirliktir. Küfre rıza göstermek, küfrü
sevmek kâfirlik olunca bunların ötesinde Allah
düşmanlarını mahyla, kalemiyle, oylarıyla des-
tekleyenler kâfir olmazlar da ne olurlar? Kim bu-
na “Hayır!” diyebilir, hangi hoca bunların
avukatlığını yapabilir, bunları müdafaa edebilir?

Demek ki, burada üç kişi kâfir oluyor:

1- Allah ve Resulüne karşı kanun koyma yarışı-
na çıkanlar,

2- Bunları sevenler; hele mahyla, oyuyla onları
destekleyenler,

3- “Hayır! bunlar kâfir olmaz...” diyen ve bun-
ların avukatlığını yapan hocalar.

Önemine binaen, Sure-i Yusuf'deki 38-40. ayeti
kerimelerin ışığında ve “Kur'an-ın gölgesinde”
tefsirden yararlanarak mevzu daha da açıklık
getirmeyi faydalı görmekteyiz:

“Ey mahbus arkadaşlarım...Ayrı ayrı bir sürü
uydurma tanrılar mı daha iyidir, yoksa her şey-
den üstün tek Allah mı?..”

İnsan fitratını en hassas yerinden yakalayıp
siddetle sarsan bir sualdir bu... İnsanoglu fitratı
 itibarıyla, kendisinin bir tek ilâhı olduğunu bilir.
Şu halde, birçok rabler edinmek neyin nesidir?...
Rabliğe lâayk bulunan zata ibadet edilir, O'nun
emirlerine ve gönderdiği şeriate hürmetle uyulur.
Ki; bu da her şeyden üstün olan tek Allah'tır...
Kâinatın sadece bir tek hükümdarı ve her şeyden
üstün bir tek ilâhı bulunduğunu kesinlikle bildiği-
ne göre, kâinattan bir cüz olan insanların da hü-

kümdarı ve tek Rabbi, elbette O ilâh'tır. İnsanog-
lu Allah'ın bir ve herşeyden üstün olduğunu ya-
nen bildikten sonra, bir an için de olsa, başkasını
Rab edinerek ona boyun eğip emrine tabi olma-
caiz değildir. Rabbin, bu kâinatı idare eden ve
onun tek sahibi bulunan bir ilâh olması gerekir.
Kâinatın idaresinden aciz olan bir nesne veya
şahsın insanlar üzerinde hükümlan olması elbet-
te düşünülemez!...

Allah'a ortak koşulup kendisine Rabb'lik izafe
edilen yaratıklar, beşer oldukları için cahilce heva
ve heveslerini tatmine çalışırlar. Rubûbiyet izafe
edilen bu sahte ilâhlar, gözle görülebilecek mesa-
fenin hemen arkasındaki görmekten dahi aciz-
dirler. İnsanların, ilâhlaştırılmış bu yaratıklara
boyun eğip teslim olması yerine; bir ve her şey-
den üstün olan Allah'a teslim olup ibadet etmele-
ri şüphesiz ki daha iyidir. Beşeriyet, müteaddit
ilâhlar vücuda getirmek, bu ilâhlar etrafında
gruplara ayrılarak mücadelelere girişmek sure-
tiyle talihsizliğin en büyüğüne duçar olmuştur...

Yeryüzünün bu uydurma ilâhları; Allahu Teala-
ya ait olan hâkimiyet ve rububiyet vasıflarını
kendileri kendilerine mal ederler. Bazen de halk; kor-
ku, telkin veya propagandalar karşısında onlara
bu vasıfları vermek bedahatlığına düşer. Bu uy-
durma ilâhlar biran dahi ihtiraslarından, heva ve
heveslerinden ayrılmazlar. En mühim istekleri,
devamlı saltanat sürmek ve arzularını yerine ge-
tirmektir. Saltanatlarını tehdit eden ve onun de-
vamını tehlikeye düşürecek olan her kuvveti or-
tadan kaldırarak saltanatlarını kuvvetlendirme-
ye çalışırlar. Elde ettikleri hakimiyeti soldurma-
dan devam ettirmek için çeşitli şarlatanlıklarla
bütün imkânlarını seferber ederler.

Her şeyden üstün ve bir olan Allah, bütün
âlemlerden müstağnidir. O, insanlardan gönder-
diği nizam dairesinde-takva, iyilik, amel ve ilerle-
meden başka birşey istemez. Bütün bunları da
kendileri için ibadet olarak kabul eder. Kullanının
üzerine farz kıldığı şeyleri dahi, onların kalp ve
duygularına istikamet vermek için farz kılmıştır.
Bu farzları yerine getirmek suretiyle hem dünya
hem ahiret hayatlarını mamur ederler. Yoksa Al-
lah, kullarının ibadetlerine katiiyen muhtaç de-
ğildir! "Ey insanlar! Sizler Allah'a muhtaç olan-
larsınız. Allah ise, her şeyden, herkesten müstağ-
ni ve övülmeye lâyık olan yegâne ilâhtır" Bir ve
her şeyden üstün olan Allah'a kulluk etmekle
ilâhlaştırılan şahıslara kulluk etmek arasındaki
farkı bir düşününüz!...

Daha sonra Hz. Yusuf, cahiliyetin akide ve yı-
kıcı inançlarını tenkit etmekle bir adım daha
atıyor:

"Allah'ı bırakıp taptığınız, sizin ve babalarımı-
zın adlandırdığı putlardan başka hiçbir şey de-
ğildir. Allah onların doğru olduğuna dair bir delil
indirmemiştir..."

Bu uydurma ilâhlar - ister beşer olsun, ister
ruhlardan, şeytanlardan veya meleklerden, yahut
da Allah'ın emrine musahhar olan kâinat kuvvet-
lerinden bir kuvvet olsun - Rubûbiyet vasfından
tamamen uzaktırlar. Rubûbiyet, sadece bir ve
her şeyden üstün olan Allah'a aittir. Bütün varlı-
ğın yaratıcı ve yaratıcılığından üstün olan ancak
O'dur... Fakat, çeşitli renk ve şekillerdeki cahili-
yetin mensubu insanlar, birtakım şahıs veya ya-
lıklarla isimler takarak onlara bazı sıfat ve özel-
ise saltanat ve hakimiyet gelmektedir. Habuki

Allah onlara ne hakimiyet bahsetmiş, ne de her hangi bir salahiyyet indirmiştir...

Hız. Yusuf burada son ve en tesirli darbesini indiriyor: Hakimiyetin, saltanatın, itaat edilmenin, diğer bir tabirle ibadete liyakatın kime ait olması gerektiğini beyan ediyor:

H ü k ü m vermek ancak Allah'a aittir. Kendisinden başkasına değil. O'na tapmanızı emretmiştir. Bu doğru dindir. Fakat insanların çoğu bilmezler."

Hüküm vermek ancak ve ancak Allah'a aittir. Ulûhiyyetin sadece O'na ait olması sebebiyle hüküm vermek ve hükümler olmak sadece O'nun hakkıdır. Hakimiyet ulûhiyyetin icaplarındandır. Hakimiyette hak iddia eden kimse, ulûhiyyetin ilk şartında Allah ile mücadeleye girişmiş olur. Bu kimse ister bir millet, isterse bütün dünyanın meydana getirdiği âleminin bir insan kitlesi olsun... Ulûhiyyetin ilk şartı olan hakimiyet üzerinde Allah'la mücadeleye giren ve kendine hakimiyet izâfe etmeye çalışan kimse küfre girmiş açık bir kâfirdir. Bu kimsenin küfrü, dinin kat'i hükümleriyle sabittir. Bu mevsudaki kat'i hükümler cümlesinden olarak, sadece biraz önce meâlini verdiğimiz âyetin hükmü dahi kâfi gelir!...

Böyle bir hak iddia etmenin çeşitli şekilleri vardır. Bu şekillerden herhangi birini kullanmak dinden çıkmak için kâfidir. Bir kimsenin Allah'a ait ulûhiyyet vasfının ilk şartı olan hakimiyeti, kendine izâfe etmesi ve böylece Allah'la mücadeleye girerek kâfir olması için muhakkak halka: "Sizden başka ilâhınız yoktur" demesi veya Firavun'un yaptığı gibi: "Sizin en yüce rabbiniz benim" gibi şeyler söylemesi şart değildir. O kimse, Allah'ın şeriatını hükümsüz hale getirmesi

ve başka bir kaynağın kanunlarını tatbikata koyması, yahut Allah'dan başka her hangi bir kimseye hakimiyet hakkı tanıyarak onun söz sahibi olduğunu kabul etmesi... Evet, sadece bu kadardı dahi kâfir olması için yeterli sebeptir!... Hakimiyet hakkı tanıyıp söz sahibi olduğunu kabul ettiği kimse bir millet veya bütün beşeriyet dahi olsa yine hüküm değişmez. İslâm nizamında İslâm milleti kendi hükümdarını seçmek hakkına sahiptir. Fakat, bunun kendi hakimiyetleri manasına gelmesi düşünülemez. Hakimiyet gerçek manasıyla Allah'a aittir.

Millete ve seçilen hükümdara düşen görev, Allah'ın hakimiyet ve şeriatını tatbik sahasına koyarak hizmet etmektir. Aralarında Müslümanların da bulunduğu birtakım araştırmacılar, hakimiyete hakimiyete hizmet etmeyi birbirine karıştırmaktadırlar. Hakimiyet sadece Allah'a aittir. Bütün insanlar bir araya gelseler yine bu vasıftan kendilerine bir hak tanınamaz. Onların vazifesi Allah'ın hüküm ve şeriatını tatbik etmektir. Allah tarafından gönderilmeyen şeyler ise ne hüküm ne de şer'iyet ifade eder. Hüküm ve meşruyet ancak Allah'ın indirdiği şeylerde dir...

Hız. Yusuf, hakimiyetin sadece Allah'a ait olduğunu söylerken, bunun gerektirdiği önemli bir hususu da açıklıyor.

"Kendisinden başkasına değil, O'na tapmanızı emretmiştir..."

Bu cümleyi, Kur'an dilini bilen bir arabin anladığı gibi anlayabilmek için, sadece Allah'a karşı yapılması gereken ibadet kelimesindeki manayı iyi bilmek lazımdır...

İbadet kelimesinin lügattaki manası: İtaat etmek, boyun eğmek, kendisinin küçük olduğunu

kabul etmek karşılığındadır... İslâm'ın ilk devrelerinde bu kelime sadece lugat manasında kullanılmakta idi. O zamanlar bu kelimenin İslâm hükümlerini eda etmek anlamına gelen ıstılah manası henüz mevcut değildi. Zaten bahis konusu olan âyeti kerime nazil olduğu sıralarda henüz Müslümanların yapmakla mükellef kılındığı hükümler gelmemiş olduğundan bu kelimenin ıstılah manası da bahis konusu olamazdı. Bilâhare ıstılah manası, lugat manasını ihtiva eder şekilde vücut bulmuştur. Kelimede kasedilen mana: Yalnız bir ve tek olan Allah'a tapmak, sadece O'nun huzurunda boyun eğmek, ve yalnız emirlerine tabi olmaktır. Bu emirler ister ibadetle ilgili olsun, ister ahlâkla, isterse şer'i kanunlarla... Bütün bu mevzularda sadece Allah'a tabi olmak demek; Allah'ın hiçbir yarattığı (mahluka) karşı yapmayıp sadece kendisine karşı yapılmasını emrettiği "İbadet" in yerine getirilmesi demektir...

İbadet kelimesinin manasını bu şekilde kavradıktan sonra; Hz. Yusuf'un niçin Allah'a ibadet etmeyi, Allah'ın hakimiyetine bağladığını anlamış oluruz. Hâkimiyet Allah'tan başkasına tanıdığı takdirde Allah'a ibadet etmiş, yani sadece O'nun huzurunda boyun büküp O'nun emirlerine uymuş sayılmaz. Allah'ın bu hakimiyeti ister insanlar ve mevcudât üzerindeki kesin icraatta, ister sadece insanların irade-i cüz'iyeleriyle bağlantılı olan şer'i icraatta olsun hüküm değişmez. Bir kere daha tekrarlamış olalım ki, hâkimiyeti kendisine izâfe eden kimse bu hareketinden dolayı Allah'ın dininden çıkmış olur. Bu hüküm dinin kat'i emirlerindendir. Zira bu kimse artık sadece Allah'a kul olmaktan uzaklaşmış ve O'na şirk koşmuştur.

Ayrıca, hâkimiyet vasfına sahip olduğunu iddia eden kimsenin, bu iddiasını kabul edenler de aynı şekilde küfre girmiş, yani kâfir olmuş olurlar. Bu kimseler, Allah'a ait olan hakimiyeti başkasına tanımak, onun emirlerine tabi olmak ve bu hareketleri kalben de benimsemek suretiyle Allah'ın dininden çıkmış olmaktadır. Bunlarla hâkimiyetini iddia edenlerin küfür ve şirkleri Allah'ın terazisinde aynı ağırlıktadır.

Hz. Yusuf, hâkimiyet sadece Allah'a ait olmasının ve yalnız O'na ibadet etmenin dostdoğru olduğunu da beyan ediyor:

"Bu, dostdoğru dindir..."

Bu cümlede bir sınırlama vardır. Yani: Hakimiyeti ve tapmayı sadece Allah'a tanıyan bu din tek dindir. Bundan başka gerçek bir din yoktur, demektedir.

"Fakat, insanların çoğu bilmezler..."

Dini bilmemeleri, bu dostdoğru dine tabi olmalarını engeller. Bir kimsenin bilmediği bir şeyi kabullenip ona iman etmesi düşünülemez... Dinine bağlı olduğunu düşünmek ne akla ne de gerçeğe uygun düşer! Bu husustaki bilgisizlikleri, İslâm dini'yle müşerref olabilmeleri için özür sayılamaz. Dini bilmemeleri, işin başından itibaren dinle müşerref olmalarına engel teşkil eder. Bir şeye inanmak, o şeyi tanıyıp bilmenin biz cüz'ü bu gerçek, mantığın da ötesinde son derece bedhi ve açıktır...

Hz. Yusuf bu veciz, aydınlatıcı ve berrak cümlelerle şirkin, putperestliğin ve cahiliyetin temelini çatır çatır sarstığı gibi; İslâm Dininin ve ondaki inanç sisteminin esaslarını ortaya koymuş

olmaktadır...

Kulun kula tapması şeklinde yeryüzünde teza-hür eden bir putperestlik vardır. Kendi kendini tanımlayan bir kimse, tanrılık iddialarını sağlamaya bağlamak için uluhiyetin en özel vasfı olan Rab olmaya sahip çıkarlar. Yani, kendisinin emirlerine, prensiplerine, fikirlerine ve koyduğu kanunlara halkın tapma derecesinde itaat etmesini isterler. Daha doğrusu, kendilerinin tapılmaya lâyık bir zat olduklarını kabul eder ve halkın tapmasını isterler. Bu isteklerini sözleriyle açıkça beyan etmemiş olabilirler. Onların filen bu isteklerini tatbikata koymuş olmaları dilleriyle ikrar etmelerinden daha kuvvetli bir delildir.

Bu türlü putperestlikler, ancak içlerine gerçek dini ve berrak inancı yerleştirememiş olan toplumların kalplerindeki boşluktan istifade ederek, meydana gelir. Hakimiyetin sadece Allah'a ait olduğuna kalben inanıp fiiliyatta da bu inançtan ayrılmayan toplumlarda böyle bir şey bahis konusu olamaz. Çünkü, hakimiyetin yalnız Allah'a ait olduğunu müdrik bulunan toplum, sadece O'na kul olunacağını hükümrana boyun eğmenin tapma sayılacağını, hatta tapmayı gerektiren şeyin hâkimiyet olduğunu bilir.



İnsanlık uyanıyor:

Dini devletten, devleti de dinden ayırmanın insanlığına kâr yerine zarar getirdiği zaman geçtikçe daha da iyi anlaşılmaktadır. Yaradılış kanununa da taban tabana zıt olan "Lâiklik" putu bir

gün gelecek yıkılacak ve tarihin çöplüğüne atılacaktır. Nitekim bu yıkılış ve atış daha şimdiden başlamıştır; hem de dünyanın en medeni devleti sayılan İsviçre bir referandumla ve kahir ekseriyetle ve devletin dinden ayrılmasının zarar ve felâketten başka birsey getirmedeği gerekçesiyle lâik rejimi kaldırmıştır. Dünyanın diğer milletleri de bunun mücadelesini vermektedir. Bakalım: Her şeyi Batı gözlüğüyle gören ve her halü-kârda batıya bağlı olduklarını iddia eden bizim sağır kulaklar bu haberi ne zaman duyacaklar! (4/3/1980 tarihli Tercüman, 4/3/1980 - 8/3/1980 tarihli Milli Gazete)

HAKİMİYET

Hakimiyet iki kısma ayrılır. Bunlardan biri teşri-i hakimiyet, diğeri de icra-i hakimiyet.

Teşri-i hakimiyet demek, şeriat vazetme, kanun koyma hakimiyeti demektir ki, bu Allah'ın Azimüşşan'a mahsustur. Bu hak ve bu salahiyyeti kimseye vermemiştir. İcra-i hakimiyete gelince, bu mevcut kanunları icra etmek ve yürütmektir. Bu da asıl itibarıyla Allah'a mahsustur.

Ancak, Cenab-ı Hak bu icra hakimiyetini, kendisine halife olmak üzere yarattığı insana vermiştir ve bu suretle insanoğlu kanunları yürütmeye ve uygulama hakimiyetine sahip olmuştur. Bu itibarla şu kaideyi söyleyebiliriz: "İnsan; dünyaya kanun yapmak, kanun koymak için değil, hakim-i Mutlak olan yaratanın gönderdiği İslâm kanunlarını, Şeriat'ın kanunlarını uygulamak üzere gelmiştir."

Binaenaleyh, insanın kanun koymaya, anayasa yapmaya ne gücü yeter ne de kendisine böyle bir salahiyyet verilmiştir. Modern demokrasinin salıhları arasında, belki de en büyük ismi olan Rousseau, mutlak manada hakimiyeti halka veriyor. Fakat halkın hükümete nasıl müessir olacağı hususunda bir açıklık getiremiyor. Teşri kuvvetinden de bahsederken kanun koyucularının çok iyi niyetli ve üstün zekâyâ sahip olmaları lâzım geldiğini ileri süren Rousseau, insanlar arasında böyle vasıflara sahip insan bulmaktan ümidini kesmiş olacak ki: "İnsanlara kanunlar vermek

için Tanrıların olması zaruridir" diyerek insanın insan olarak kanun koyamayacağını ifade ediyor ve bu fikriyle İslâm'ın görüşüne yaklaşıyor.

İcra hakimiyeti:

Müslümanlar; bu icra hakimiyetini nasıl kullanırlar? Ya doğrudan doğruya kendileri bir araya gelerek kullanır veya temsilcileri vasıtasıyla kullanırlar.

Birinci sık zor olduğu için ikinci sık tercih edilmiş ve o gün bu gün bu usule uyulagelmıştır.

Müslümanlara verilen bu hakimiyet bir hak olduğuna gibi aynı zamanda bir görevdir. Müslümanlar bu görevi İslâm anayasasında belirtildiği şekilde yerine getirmekle mükelleftirler ve bu mükellefiyet farz hükümündendir. Yani Müslümanların devlete sahip olmaları ve Allah kanunlarını icra edecek halifeyi intihap etmeleri ve devletin başına getirmeleri bir farizedir; bütün müslümanlar bundan sorumludur.

İslâm Dini ve hükümet:

Yukardan beri gördük ki, devleti ve devletin icra organı olan hükümeti dinden ayırmak mümkün değildir. Böyle olunca İslâm ümmetinin bir devlette, bir hükümete sahip olmaları farzdır. Bu farziyet birkaç yönden sabittir. Biz burada sadece bir-

kacına işaret edeceğiz:

a) Dini ve dini değerleri korumak ancak devletle ve devlet gücüyle mümkündür. Devlet olmadan dini ve dini değerleri korumak imkan haricidir. Müslümanların, bugünkü yürekler acısı halleri devletlerini kaybetmelerinin bir sonucudur. Çünkü, Din ile Devlet ikiz iki kardeşdir. Din temeldir devlet onun bekçisidir. Temelsiz bina yıkılmaya mahkum olacağı gibi, bekçisiz eşya da zayi olur gider.

b) İmamı Gazali şöyle der: "Dinin nizamı ancak dünya nizamıyla hasıl olur. Dünya nizamı da ancak, kendisine itaat edilen adil bir imam, bir devlet reisinin mevcudiyetiyle mümkündür... Dünya'da mal ve can emniyeti ancak, devletin ve kendisine itaat olunacak devlet başkanının varlığı ile mümkündür..." (El-iktisad Fil-itikad)

c) Neseî Akaidinde şu satırları okuyoruz:

"Müslümanlar için bir imam (devlet başkanı) zardır. Çünkü, şer'i hükümleri infaz etmek, had cezalarını tatbik etmek, sınırları korumak, ordular teçhiz etmek, zekât mallarını toplayıp müstehaklarına dağıtmak, zorbalığı, eşkiyalığı önlemek, cuma ve bayram namazlarını ikame etmek, ümmet arasında vaki olan ihtilafları ve anlaşmazlıkları gidermek, velisi bulunmayan küçükleri evlendirmek, ganimet mallarını taksim etmek ve saire gibi amme hizmetlerini yürütmek ancak bir imamın varlığı ile mümkündür.."

Sahib-i Mevakıf der ki: "Kesin olarak biliriz ki, dinin muamelât, munaकेहат, cihad, hudud ve saire gibi hükümlerinin meşru kılınmasında Şâri-Tealânın gayesi insanların maddi manevi maslahatlarını temindir. Bu maslahatların sağlanması da ancak bir imamın devletin başına getirilmesiyle mümkündür."

Şarih Cürcanî şu ilaveyi yapıyor: İmam nasbetmek, dinin en büyük gayelerinden biri olduğu gibi, Müslümanların maslahat ve huzurunu sağlamak yönünden en mühim vasıtaadır."

İbn-i Haldun'un görüşleri de şöylece özetlenebilir:

"İnsanın yaratılışının gayesi bu dünya değildir. Dünya, ahiretteki hayatın bir vesilesidir. Esas hayat oradadır. Dünyadaki bütün işler ahiret hayatına göre tanzim edilecektir. Bunun ölçüsünü insan aklı, insan siyaseti veremez. Öyle ise, şeriate, ilâhi nizama ihtiyaç vardır. İlâhi nizamı tebliğ ve icra edecek de ancak, peygamberler ve onların varisleri olan halifelerdir."

g) İslâm Dininde cihad yapmak farzdır, emri maruf ve nehy-i münker yapmak farzdır, cezaları infaz etmek farzdır, sınırları korumak farzdır. Dahilde asayışı sağlamak farzdır, ordular teşkil etmek ve harp sanayisini, dünyanın müslüman olmayan millet ve devletlerini korkutacak seviyede hazırlamak farzdır, mahkemeler kurup adaleti sağlamak farzdır...

Evet bütün bunlar farzdır: Allah'ın kesin emirleridir.

Bütün bu farzları yerine getirmek ancak devletle, devlet eliyle mümkündür. Öyle ise müslümanların devlete sahip olması, devlet kurması farzdır. Çünkü, "Bir şey ki, bir farzın yerine getirilmesi onun varlığına bağlıdır. Öyle ise o da farzdır" kaidesi vardır. Kaldı ki, İslâm'da devletin lüzum ve vücubunu gösteren nice ayet ve hadisler vardır.

İşte bunlardan birkaçı:

"Fitneden eser kalmayınca ve din de yalnız Allah'ın oluncaya kadar o kâfirlerle savaşın. Vaz geçerse, artık düşmanlık ancak zalimlere kar-

şıdır.” (Bakara/193)
“Ey Müminler! Hoşunuza gitmediği halde, din
düşmanlarıyla savaşmak üzerinize farz kılındı...”
(Bakara/216)
“Kendilerine savaş açılan müminlere savaşma-
ları için izin verildi...” (Hac/39)
“Ey iman edenler! Allah’a itaat edin, Peygam-
bere ve sizden olan idareciere itaat edin...”
(Nisa/59)

BAZI TEREDDÜT

VE

İDDİALARA CEVAP:

İslâm âleminin her yerinde kültürlü kitlenin ka-
hır çoğunluğunu teşkil edenler, maalesef batı kül-
türüyle yetişenlerdir. Bunlar umumiyetle hakim,
mühendis, doktor, avukat, edebiyatçı, maarifçi, si-
yasetçi gibi yüksek tahsil yapmış kimselerdir. Fa-
çoğunun İslâm Dini hakkındaki bilgileri yok de-
dikleri sadece ortada dolayan laflardır, hep kulak-
tan dolan şeylerdir.

Fakat, İslâm’dan, İslâm kültüründen uzak kal-
mış olmalarına rağmen bu kitle, maalesef İslâm
dedir. Yabancı devlet ve milletler nezdinde İslâm’i
temsil edenler de bunlardır. Batı kültürüyle yeti-
şen bu okumuşların çok garip, garip olduğu kadar
bu teranelerini tekrar eder dururlar. İddialarının
birkaçına işaret edelim:

Birinci iddiaları: İslâm'ın devletle alâkası yoktur!..

Batı kültürünün tesiri altında kalan bu yarı aydınların iddialarına göre, İslâm da bir dinmiş!... Din ise Allah'la kul arasında bir şey olup devletle, devlet işleriyle hiçbir alâkası yokmuş!..

Şimdi siz onlara diyeceksiniz ki, İslâm'ın ana kaynağı Kur'an'ı Kerim'dir. Binaenaleyh, Dini bir mevzuda verilecek hükümlerin Kur'an'da bulunması gerekir. Sizin şu iddianızı isbat edecek Kur'an'da veya hadise herhangi bir deliliniz var mıdır? Lütfen söyler misiniz?.. Adamlar, ya dilleri tutulmuşcasına susacaklar ya da bir yığın saçmaları tekrar edip duracaklardır. Bu arada şunu söyleyeceklerdir: Batı; devleti kiliseden, kiliseyi de devletten ayırdı ve iyi yaptı.. Avrupa için iyi olan şey başka milletler için de iyidir derler. Milletlerin tarihini, örf ve adetlerini, mâna yapılarını, sosyal yapılarını, bir kelime ile dini hayatlarını nazar-ı itibara almazlar. Hiç düşünmeden maymunca batıyı taklit edip dururlar. İslâm'da dinle devletin birbirinden ayrılmasının mümkün olmadığını ve olamayacağını bilmezler, bilemezler. Bu yarı okumuşlar, yabancı kitapları okudukları kadar Kur'an'ı Kerim'i tetkik etseler görecekler ki, Kur'an; katil, hırsız, asi, zani, iftiracı gibi suçluların çarptırılacakları cezaları kat'i olarak getirmiştir. İşte ayetler:

“Ey iman edenler! Maktuller hakkında kısas sizin için farz kılındı.” (Bakara /178)

“Bir müminin diğer bir mümini yanlışlık eseri olmayarak öldürmesi yakısmaz. Kim bir mümini yanlışlıkla öldürürse, imanlı bir köleyi azad etmesi ve ölenin ailesine teslim edecek bir diyet vermesi lâzımdır... Meğer ki, onlar sadaka olarak bağışlamış olsunlar.” (Nisa/92)

“Erkek hırsızla kadın hırsızın, irtikap ettikleri suç karşılık, ceza ve Allah'tan insanlara ibret verici bir ukubet olmak üzere ellerini kesin! Allah mutlak galiptir, yegâne hikmet ve hüküm sahibidir.” (Maide/38)

“Allah ve Resulüne harp açanların, yeryüzünde yol kesmek suretiyle fesatçılığa koşanların cezası ancak, öldürülmeleri yahut asılmaları yahut elleriyle ayaklarının çaprazvari kesilmesi yahut da oldukları yerden sürülmeleridir. Bu, onların dünyadaki rüsvaylığıdır. Ahirette de onlara başka çok büyük bir azap vardır.” (Maide/33)

“Zina eden kadınla, zina eden erkekten her birine yüzer değnek vurun. Eğer Allah'a ve ahiret gününe inanıyorsanız; bunlara, Allah'ın dinini (kanununu) tatbik hususunda acıyacığınız tutmasın. Müminlerden bir zümrede bunların azabına şahit olsun.” (Nur/2)

“Namuslu ve hür kadınlara iftiradan sonra dört şahit getirmeyen kimselere de seksen değnek vurun. Onların şahitliklerini ebediyen kabul etmeyin. Onlar fâsıkların tâ kendileridir.” (Nur/4)...

Yukarda meâlini verdiğimiz ayetlerden gayet açık bir şekilde anlaşılmaktadır ki, İslâm Dini, birtakım fiil ve hareketleri yasaklamış, birtakım suçlar için cezalar koymuş ve bu cezaların yerine getirilmelerini de emretmiştir; farz kılmuştur. Yasak koymak, emir vermek, ceza koymak, tatbikini mecbur etmek ancak devletin yapabileceği işlerdendir.

Fert bunları yapabilir mi? Bunları yerine getirmeye gücü yeter mi? Bunlar da bir vicdan işi midir?.. Bun-Sadece, Allah ile kul arasında bir sey midir?.. Bunlara kimse "Evet" diyemez. O halde bunları ancak devlet yapabilir, devlet yapacaktır. Öyle ise, İslâm'da devlete ihtiyaç vardır, İslâm dininde devletin olması zaruridir. Devletsiz bu işleri icra etmek mümkün değildir. Müslümanların devleti yoksa mutlaka devlet kuracaklardır, devlete sahip olacaklardır. Hem de İslâm nizamına göre, İslâm Anayasasına göre Allah'ın emir ve hükümlerini yürüteceklerdir. Başka çıkar yol yoktur. Her müslüman bundan mes'uldür...

İslâm Dini; sadece kanun koymakla yetinmemiş, devlet nizamı için birtakım esaslar da getirmiştir. Meselâ; "Şurâ" esasını getirmiş, devlet başkanının ve devlet yöneticilerinin ne şekilde iş başına getirileceklerinin yolunu göstermiştir. Ve: Onların aralarındaki işleri şura ileddir." diye buyurmuştur. (Şurâ/38)

İslâm'ın bu ve benzeri âyetlerle umumun reyine dayalı "Şurâ" ile bir hükümet kurmayı emretmesi demek, İslâm'ın dinle devleti birleştirmesi demektir. İslâm, eğer dinle devleti birleştirmese idi, bu hükümleri koymazdı...

Yine Kur'an'ı Kerim, idarenin Allah'ın indirdiği hükümlere uygun bir şekilde olmasını, emanetin ehline verilmesini emretmekte, aksi halde hareket edenlerin zalim, fasık ve kâfir sayılacaklarını beyan buyurmaktadır:

"Şüphesiz ki, Allah size emanetleri ehline vermenizi, insanlar arasında hükmettiğiniz zaman adaletle hükmetmenizi emreder." (Nisa/58)

"Onların arasında Allah'ın indirdikleriyle hükmet..." (Maide/49)

"Allah'ın indirdikleriyle hükmetmeyenler kâflerin tâ kendileridir." (Maide/44)

Insanlar arasında hükümleri icra etme ise devletin işidir. Eğer İslâm, dinle devletin arasını ayırmış olsa idi, bunları emretmezdi.

Ayrıca, İslâm Dini, marufu emretmiş, münkeri nehyetmiştir. Dinin emirlerini ihmal edenlere emirler vermek, dinin yasaklarını işleyenleri menetmek her yerde ferdin işi değildir. Ferdin buna gücü yetmez. Bunlar devlet işidir. Çünkü, emirler verip yasaklar koyan, zorlayıcı ve yaptırıcı güce sahip olan ancak devlettir. İşte bir âyet:

"Sizden öyle bir cemaat bulunmalıdır ki, onlar herkesi hayra çağırıp iyiliği emretsinler, kötülüklerden menetsinler. İşte kurtuluş ve yükseliş erenler bunlardır." (Al-i İmran/104)

Müslümanlar arasında marufu emredip, münkerden vazgeçiren bir kitlenin bulunması demek, onların bu dini hükümleri uygulayan bir devletleri olması demektir. Yoksa bunları yapmak fertlerin kârı değildir. Şayet İslâm dinle devleti birbirinden ayırsaydı, böyle bir hüküm getirmezdi.

Peygamber Efendimiz de şöyle buyurur:

"(Bir gün gelecek) bu din; ilk ilk çözülecek. İlk çözülen ahkam (devlet yönetimi), son çözülen de namaz olacaktır." (Ahmed b. Hanbel'in Müsnedi, C:5/151)

Bu hadis-i şerif de gösteriyor ki, din devletsiz yaşamaz, yaşayamaz. Devlet dine sahip çıkmaz da devlet yönetiminden din kaldırılırsa, devletin bütün müesseselerinden, aile müesseselerinden, hatta ferdin hayatından din ve dini vecibeler yavaş yavaş kalkmaya, silinmeye başlar. Sıra namaza gelir. O da zamanla terk edilir. İşte günümüzde Şeriat'ı, şeriat kanunlarını kaldırıp da lâik düzeni ge-

tirmiş olan devletlerin bugünkü yürekler acısı hal-leri, bu hadis-i şerifin tehlikeli gördüğü durumun açık örnekleridir.

İslâm Dini; dinle devleti, devletle dini birleştirmekle kalmamış, aynı zamanda kurulacak devletin ve iktidara getirilecek şahsiyetlerin Kur'an'ın hükümlerine uygun bir şekilde yaşamalarını da tavsiye etmiştir. Ve şöyle demiştir.

“Onlar öyle inanmışlardır ki, biz eğer kendilerini yeryüzünde bir iktidar mevkii verip (onları iktidara getirirsek) namazı dostdoğru kılalar, zekâtı verirler, iyiliği emrederler, kötülüğü nehyederler. Her işin sonu yine Allah'a varır.” (Hac/41)

Bu âyet-i kerimeden de açıkça anlaşıldığına göre ideâl bir devlet düzeninin yürütücüleri, yani devlet adamları namazlarını kılıp, zekâtlarını verirler, Allah'ın emrettilerini yapıp, nehyetliklerinden kaçınırlar, şahsi ve siyasi görevlerini birleştirip İslâm'ın esaslarına göre düzenler.

Kur'an'ın hükümleri, emir ve yasakları uhrevi mevzularda olduğu gibi, bir o kadarı da hatta daha fazlası dünyevi mevzulardadır. Meselâ: dahili bozukluklar, devletler arası ihtilaflar, harpler, barış ve anlaşmalar gibi, ictimai mevzular için de ayrı ayrı hükümler vardır. Kur'an; zenginlerin mallarında fakirlerin hakkı olduğunu, yetimlere, miskinlere, acizlere devletin bakmasının şart olduğunu, birçok ayetlerinde bahsetmektedir. Kısacası; Kur'an-ı Kerim hem dünyevi mevzularda hem de uhrevi mevzularda boşluk bırakmayacak şekilde hükümler koymuş, dini hükümlerde ictimai hükümleri, ictimai hükümlerde de dini hükümleri dercetmiştir.

İslâm; dinin emirlerini yaptırmak için devleti kullandığı gibi, dini de devletin istikrarı, devletin

başarısı için vesile kılmıştır. Devlet gücü olmazsa, devlet dine sahip çıkmazsa din çözülmüş gider... Şimdi biran düşünelim: Dinle devleti, devlete dini birleştirmek, kaynaştırmak olursa bu kadar olur. Meselâ o halde ki, İslâm'da dinle devlet etle kemik gibi iç içe girmiş ruha beden gibi birinin “lâzımı gayri mufariki” olmuştur.

O halde, batı kültürüyle yetişen ve: “İslâm'da devlet yoktur” diyenlerin bu iddiası, İslâm'ın ruhuna da, metnine de tamamen aykırıdır, yanlış, fahiş hatadır. İslâm'a şen'i bir iftiradır...

Batı kültürüyle yetişenlerin ikinci bir iddiası da “İslâm Dini bu asra uymaz, onun devri geçmiş tir. Yirminci asra geldik. Artık doğmalarla devlet yönetilemez...” gibi sözleridir. Fakat, bunlar bu iddialarını isbat edecek hiçbir delil gösteremezler, gösterememişlerdir; söyledikleri peşin hükümlerdir, kupkuru bir iddiadır, laftan ibaret, cahilce ve gülünç bir iftiradır.

Sistemlerin cemiyetlere uygunluğu, o sistemlerin istinad ettiği prensiplerin sıhhati olup olmasına bağlıdır. Bu noktadan hareket etmiş olursak; İslâm'ın prensiplerinden günün icaplarına uymayan birisini bulmak mümkün değildir. Eğer onlar, İslâm'ın prensiplerini tetkik etmiş olsalardı, iddialarının ne kadar cahilce olduğunu anlayacaklardı.

Dün, bugün ve yarın bütün cemiyetlerin ve her aklı selimin aradığı ve arayacağı, önemle üzerinde durduğu ve diğer prensiplere temel teşkil ettiği üç prensip vardır: Hürriyet, adalet, müsavat. İslâm Dini hürriyetin de, adaletin de müsavatın da en mükemmeliyi beşeriyet âlemine getirmiştir.

Hürriyet prensibi

İnsan hür olarak doğar ve hür olarak yaşar. Evlenme hürriyeti, mesken edinme hürriyeti, tahsil hürriyeti, çalışma hürriyeti, meslek seçme hürriyeti, seyahat hürriyeti vardır. Hatta İslâm; fikir ve inanç hürriyeti de getirmiştir. Allah'ın varlığı ve birliği hakkında bile tartışmaya müsaade etmiştir. Akla ve tefekküre mühim bir yer vermiş, ilmi araştırmaı teşvik ve tavsiye etmiştir. Kur'an'ı Kerim'de altmıştan fazla âyeti kerime akla, fikre ve ilim adamına hitap etmektedir. Fizik, kimya, biyoloji ve astronomi gibi tabii ilimlere 700'den fazla ayet-i celilesinde yer vermiştir.

“Bilenlerle bilmeyenler hiç müsavî olur mu?” “Hikmet müslümanın kaybolmuş malıdır. Onu, nerede bulursa oradan almaya herkesten daha haklıdır” demiş, “Besikten mezara kadar ilim arayın”, “Çin'de de olsa, gidin öğrenin” demek suretiyle de ilim tahsili için, ne zaman tanımış ne de mekan, “Oku” emri Kur'an'ın insanlığa ilk hitabı olmuş, Allah'ın varlığı ve birliği hususunda şahitlik makamı, meleklerden sonra ilim adamlarına verilmiştir.

Elhasıl, İslâm Dini çok geniş bir fikir hürriyeti getirmiştir. İslâm'da “Sorma inan, yoksa başın gıder” prensibi yoktur. “Sor, araştır, incele. Ondan sonra inan...” serbestisi vardır. Niçinine gelince:

İslâm Dini; her yönüyle kendine güvenen bir nizamdır. Allah nizamıdır. Onun esasında ve teferuatında eksikliği ve gediği yoktur. Hatası asla düşünülemez. Her şeyiyle ilme, akla ve mantığa tatlıp uygundur. Allah'ın şaşmaz ilmine ve sonsuz kudretine dayanmaktadır. Bu itibarla; insan aklı-

na, insan ilmine ve insan fikrine meydan okuyor, aklı-selime hitap ediyor ve diyor ki, “İşte meydan! Arayın, araştırın, inceleyin! Bir daha arayın, araştırın, inceleyin, tatmin olmuyorsanız tekrar tekrar bunları yapın! Fakat, neticede beni seçeceksiniz, beni beğeneceksiniz, benim eksikliği, gediğimi bulamayacaksınız. Aradığınız, arzu ettiğiniz en mükemmelini bende bulacaksınız. Çünkü, ben: Allah'ın şaşmaz ilmine ve sonsuz kudretine dayanan bir din, bir nizamım...” diyor.

Adalet prensibi:

İslâm Dini'nin beşeriyet âlemine lûtfettiği temel prensiplerden biri de Adalet prensibidir. Bu mevzuda o kadar çok ayet ve hadis vardır ki, yüzlerin üstündedir. Burada bir kaçını mealen kaydedelim:

“İnsanlar arasında hükmettiğiniz zaman adalette hükmediniz!” (Nisa/55)

“Ey iman edenler! Allah için hakkı ayakta tutanlardan, adalette şahitlik edenlerden olun. Bir kavme olan kininiz, sizi adaletsizliğe sevk etmesin! Adalet yapın! Zira takvaya en yakın olan odur.” (Maide/8),

“Ey iman edenler! Adâleti titizlikle ayakta tutanlardan ve Allah için şahitlik edenlerden olun! O hükmünüz veya şahitliğiniz vелеvki kendinizin veya ana babanızın, yahut yakın hısmlarınız aleyhinde olsun, isterse onlar zengin veya fakir olsun. Çünkü, Allah ikisine de sizden daha yakındır. Ar-tık siz adâletten dönerek keyfi hevânıza uymayın!” (Nisa/135)

“Bir gün adalette hükmetmek, altmış sene (nafile) ibadetten daha hayırlıdır” (Camiussagir)

Müsavat prensibi:

İslâm Dini'nde müsavat prensibi de çok önemli bir yer işgal etmektedir. İslâm Dini; bir ferde, bir sınıfa veya bir zümreye imtiyaz hakkı vermediği gibi, ırk, renk, dil ve din farkı da gözletmemiştir. Adalet önünde hükümdarlarla sıradan bir vatan-dası, hatta bir gayr-i müslimi eşit tutmuştur. Bu-na dair âyet ve hadislerin sayısı da çoktur:

“Ey insanlar! Sizi bir erkekle bir disiden yarat-tık. Hem de sizi soylara, kabilelere ayırdık ki, bir-inizi tanıyasınız. Şüphesiz ki, Allah her şeyi en iyi bilendir, her şeyden haberdardır.” (Hucurat/13),

“De ki: “Ey Ehl-i Kitap! Bizimle sizin aranızda müsavi bir kelimeye gelin. Söyle ki, Allah'tan baş-kasına tapmayalım, O'na hiçbir şeyi ortak koşma-yalım, Allah'ı bırakıp da birbirimizi Rabler edin-meyelim...” (Ali İmran/64)

“İnsanlar, bir tarağın dişleri gibi birbirine eşit-tirler..” (Tayahisi)

“Ne Arabın Arap olmaya, ne de Arap olma-yanın Arap olana bir üstünlüğü yoktur...” (Ahmed b. Hanbel'in müsnedi)

Ayet ve hadislerde görüldüğü üzere, eşitliğin ye-gâne güzel ve tabii şeklini İslâm getirmiştir. Ne diyor? Diyor ki, bütün insanlar aynı soya dayan-makta, aynı ana ve babadan gelmekte ve aynı ya-ratmanın eseri olmaktadır; bir tarağın dişleri gi-ratından ileri gelmektedir. Yoksula asıl ve nesil ol-ma itibarıyla aralarında hiçbir fark yoktur. İslâm; insanları tek bir kelime, tek bir merkez

etrafında olmaya davet etmektedir. O da yalnız Al-lah'ı Rab kabul edip O'na kul olmaktır. Ondan baş-kasına, kim olursa olsun, kul olmamaktır. En kö-tü şey bazı kişi veya kişileri ilahlaştırıp, putlaştırıp, onlara kul olmaktır; kula kul olmaktan kurtar-mış onun haysiyet ve şerefini korumuştur. Laik ve demokratik gibi beşeri sistemler ise, insan in-sana kul yapmaktan ve çoğunluğun azınlığa tahak-külünden başka bir şey değildir. Bir parmak faz-lasıyla, bir oy çoğunluğu ile fikirler tercih edilir ve şahıslar işbaşına getirilir; ehiller ehliyetlerinin em-rine verilir; 49 profesörün değil, ilmden behresi ol-mayan 51 kişinin fikirleri kanunlaşır, kanun olur. Bu, cehaletin ilme, çoğunluğun azınlığa tahakkü-mü değil de ya nedir?!. Bu mudur eşitlik? Bu mu-dur adalet?!. Bu mudur, emaneti ehline verme?!. Öte yandan; İslâm; içkinin, kumarın, fuhşun her çeşitini, yalanın, rüşvetin, ihtikârın her çeşitini, adam öldürmenin, bencilliğin, cimrilğin, dediko-lunda fakirlere, düşkünlere, yolda kalmışlara yar-dım etmede yardımlaşmayı emretmiş, komşusu aç olarak yatan bir Müslümanın kırk gün ibadeti ka-bul olunmaz demiş, “Bir milletin efendisi o mille-te hizmet edendir” diye ilan etmiştir.

İşte, bunlar ve daha nice benzerleri öyle pren-sipler, öyle hükümlerdir ki, insanlığın hayalin-den geçirdiği ve fakat arayıp bulamadığı ideâl sis-temlerdir. Şimdi, nasıl olur da asrın insanının, yü-ce ideâl olarak aradığı bu sistemler asra, asrın ih-tiyaçlarına cevap veremez?.. Şayet, bu asrın bildi-ği, bu asrın insanının iftihar ettiği insanı, ictimâî, hukukî prensiplerin her birisini derinliğine araştı-racak olurlarsa, onların en ideâl ve en güzel şekli-nin, İslâm şariatında mevcut olduğunu görürler ve

iyi niyet sahibi iseler, hemen hatalarından dönüp İslâm hukukuna sarılsınlar, Onun güzelliğine inansınlar, onu devlete tatbik ederler. Hem kendileri nebalden kurtulur hem de idare ettileri milletin yüzü güler...

Netice itibarıyla şunu gayet rahatlıkla söyleyebiliriz ki, İslâm hukukunun asra uymayacağı iddiası boş laftan ve cehaletten başka bir şeye dayanmamaktadır. Aslında onların yanayakla anlatıkları ve propagandasını yaptıkları sosyalizm, kapitalizm, lâisizm ve daha nice izimler gibi sistemler asrın ihtiyacına cevap vermiyor, veremiyor ve veremeyecektir. İşte, dünyanın halî... Ne doğu, ne de batıda huzur diye birşey yoktur, sunda ne de batıda sunda. Süper dedikleri dev-güven diye birşey yoktur. Süper dedikleri devletler bile tek başlarına kendi geleceklerini emniyete bağlamayı göze alamadıkları içindir ki, bloklara dahil olmuşlardır. Günün dünyasında ne hürriyetten ne adaletten ve ne de müsavattan bahsetmek mümkün değildir. Zulüm, baskı ve sömürme alabildiğine dünyayı kasıp kavurmaktadır. Bütün bunlar ortada durup dururken, yabancı kültürle yetişenler ve Müslüman milletlerin idare nizamını ellerinde tutanlar, kendi yalanlarını ve sahte sistemlerini gerçekmiş gibi göstermek ve çürük ipdiklerini pazara sürmek için, kendi sıfatlarını ve yetersizliklerini İslâm'a, İslâm nizamına yamamak istemektedirler...



Bir başka iddia da Şeriat'ın bazı hükümleri muvaakkatmış!

Batıyı, körü körüne taklit eden yarı münevverlerden bazıları da şu iddiayı ileri sürmektedirler: "İslâm hukuku, haddi zatında bu asra uyan bir nizamdır. Ancak, hükümlerinin bir kısmı değiştirilebilir..." derler. Daha doğrusu, İslâm'ın ceza hükümlerinin bir kısmı değiştirilebilir ve değiştirilmelidir. Recim ve kol kesme gibi cezaların kaldırılması ileri sürerler. Fakat iddialarını isbat için delil istediğiniz zaman kayda değer hiçbir delil göstermezler. Asılsız, astarsız şeyleri savunur dururlar.

Her halde bu efendiler, İslâm'ı sistemleri beşeri sistemlere benzetiyor, beşeri sistemlerde tebdil, tağyir, ilga olabileceği gibi, ilâhî sistemlerde de bunları yapmak mümkündür, diyorlar ve beşeri sistemlerle ilâhî sistemler arasındaki farkı görmekten aciz olduklarını ortaya koymuş oluyorlar...



Zamanın değişmesiyle hükümler değişir mi?

Mecellenin 39. maddesi şöyle: "Zamanların değişmesiyle hükümlerin değişmesi inkâr edilemez."

Bazı kimseler, Mecellenin bu maddesini dilleri-ne doluyarak, "Zaman değışti, aradan asırlar geç-ti, asırların geçmesiyle, zamanların değışmesiyle seriatın hükümleri de elbet değışecektir..."

Bizde mahalli bir tabir vardır: "Horasanda halı dokunduğunu duymuş ama, enini, boyunu öğren-memiş..." Bu beyler de mecellede böyle bir mad-denin olduğunu duymuşlar ama, maddede nedir, ne-yin nesidir, şümul sahası neden ibarettir? diye sor-mamışlar veya sormak hesaplarına gelmemiştir. Bunlara, önce şunu sormak lâzım: Şeriat'ın hü-kümleri, İslâm kanunları Allah'ın kanunlarıdır. Onlar zamanın geçmesiyle eskir mi? Zamanların değışmesiyle değışir mi? Allah kanunları cahil ve âciz kimselerin görüşleri ve kanunları değil ki, za-manın geçmesiyle hataları veya yetersizlikleri meydana çıksın da görüşleri değışsin!.. Bunlar Al-lah'ın ezelî ve ebedî ilmine dayanan hükümler ve kanunlardır...



Şimdi Mecellenin 39. maddesine gelelim:

Evet, "Zamanın değışmesiyle ahkâmın değışme-si inkâr edilemez" maddesi yok değildir, vardır. Ama, hangi meselelerde vardır? İşte burasını iyi öğrenmek gerek. Bu hususu Merhum Ö. Nasûhi Bilmen Efendi'nin "Hukukî İslâmiyye ve İstılahat-ı Fıkhiyye Kamusundan" sadeleştirerek alalım:

"Yani, nass (ayet ve hadis) ile sabit olmayan ve genel kaidelerden bulunmayan bir kısım cüz'i hü-kümler, zamanın değışmesiyle değışebilir. Yoksa, kat'i naslarla, yani âyet ve hadislerle sabit olan meselelerde zaman tesir etmez."

"Meselâ; vaktiyle salah ehlî çok olduğundan şa-hitlerin tezkîyelerine lüzum görülmezdi. Bilâhare insanların iyi halleri değışmekle şahitlerin sırran veya alenen tezkiye edilmelerine gerek hasıl olmuştur.

Kezalik, vaktiyle bir binanın odaları hep bir tarz-da yapıldığından birini müşterinin görmesi kâfi geliyordu. Fakat, sonradan bu tarz değıştiğinden müşterinin, odaların hepsini görmesi lâzım gelir."

Buraya birkaç satır daha ilâve edelim:

İslâm hukuku bazı meselelerini, mahallin örf ve adetlerine bırakmıştır. Örf ve adetlerin değışme-siyle onlara dayanan hükümlerin de değışmesi pek tabî bir şeydir. Yoksa âyet ve hadis-i şeriflerle sabit olan veya bunların benzeri olup, kıyas yoluyla bunlara ilhak edilen hükümler değışmez. Mese-lâ, faizin haramlığı, mahremlerle evlenmenin ha-ramlığı, kadınlarda tesettürün lüzumu gibi hüküm-ler değışir mi? Hırsızın kolunun kesilmesi, katilin kısas edilmesi, iftira edenlere, içki içenlere sekse-ner değnek vurulması değışir mi?..

Eğer bu beyler, İslâm hukukunun nasıl bir hu-kuk olduğunu bilselerdi, böyle herzeler savurmaz-lardı... Şunu her müslüman kesin olarak bilecek ve inanacak ki, İslâm'ın hükümleri muvakkat olma-ıyıp ebedidir. Kıyamete kadar yürürlüktedir.

Bu iddiayı ileri sürenler bilmiyorlar ki, eğer İslâm'ın hükümlerinin bir kısmı muvakkatsa diğer kısımlarının da muvakkat olması lâzım gelir ki, ar-tık bu, İslâm'ın ortadan kalkması demektir.

olmaktadır...

Kulun kula tapması şeklinde yeryüzünde teza-hür eden bir putperestlik vardır. Kendi kendini tanımlayan bir kimse, tanrılık iddialarını sağlama bağlamak için ulûhiyetin en özel vasfı olan Rab olmaya sahip çıkarlar. Yani, kendisinin emirlerine, prensiplerine, fikirlerine ve koyduğu kanunlara halkın tapma derecesinde itaat etmesini isterler. Daha doğrusu, kendilerinin tapılmaya lâ-yık bir zat olduklarını kabul eder ve halkın tap-masını isterler. Bu isteklerini sözleriyle açıkça be-yan etmemiş olabilirler. Onların fiilen bu istekle-rini tatbikata koymuş olmaları dilleriyle ikrar et-melerinden daha kuvvetli bir delildir.

Bu türlü putperestlikler, ancak içlerine gerçek dini ve berrak inancı yerleştirememiş olan top-lumların kalplerindeki boşluktan istifade ederek, meydana gelir. Hakimiyetin sadece Allah'a ait ol-duğuna kalben inanıp fiiliyatta da bu inançtan ayrılmayan toplumlarda böyle bir şey bahis ko-nusu olamaz. Çünkü, hakimiyetin yalnız Allah'a ait olduğunu müdrik bulunan toplum, sadece O'na kul olunacağını hükümrana boyun eğmenin tapma sayılacağını, hatta tapmayı gerektiren şe-yin hâkimiyet olduğunu bilir.



İnsanlık uyanıyor:

Dini devletten, devleti de dinden ayırmamanın in-sanoğluna kâr yerine zarar getirdiği zaman geç-tikçe daha da iyi anlaşılacaktır. Yaratılış kanu-nuna da taban tabana zıt olan "Lâiklik" putu bir

gün gelecek yıkılacak ve tarihin çöplüğüne atıla-caktır. Nitekim bu yıkılış ve atış daha şimdiden başlamıştır; hem de dünyanın en medeni devleti başlanmış; İsviçre bir referandumla ve kahir ekseri-sayılan devletin dinden ayrılmasının zarar ve fe-ydele ve devletin dinden ayrılmasının zarar ve fe-lâketten başka birsey getirmedeği gerekçesiyle lâ-ik rejimi kaldırmıştır. Dünyanın diğer milletleri de bunun mücadelesini vermektedir. Bakalım: Her şeyi Batı gözlüğüyle gören ve her halü-kârda batıya bağlı olduklarını iddia eden bizim sağır ku-laklar bu haberi ne zaman duyacaklar! (4/3/1980 tarihli Tercüman, 4/3/1980 - 8/3/1980 tarihli Milli Gazete)

HAKİMİYET

Hakimiyet iki kısma ayrılır. Bunlardan biri teşri-i hakimiyet, diğeri de icra-i hakimiyet.

Teşri-i hakimiyet demek, şeriat vazetme, kanun koyma hakimiyeti demektir ki, bu Allahü Azimüşşan'a mahsustur. Bu hak ve bu salahiyyeti kimseye vermemiştir. İcra-i hakimiyete gelince, bu mevcut kanunları icra etmek ve yürütmektir. Bu da asıl itibarıyla Allah'a mahsustur.

Ancak, Cenab-ı Hak bu icra hakimiyetini, kendisine halife olmak üzere yarattığı insana vermiştir ve bu suretle insanoğlu kanunları yürütme ve uygulama hakimiyetine sahip olmuştur. Bu itibarla şu kaideyi söyleyebiliriz: "İnsan; dünyaya kanun yapmak, kanun koymak için değil, hakim-i Mutlak olan yaratanın gönderdiği İslâm kanunlarını, Şeriat'ın kanunlarını uygulamak üzere gelmiştir."

Binaenaleyh, insanın kanun koymaya, anayasa yapmaya ne gücü yeter ne de kendisine böyle bir salahiyyet verilmiştir. Modern demokrasinin savunucuları arasında, belki de en büyük ismi olan Rausseau, mutlak manada hakimiyeti halka veriyor. Fakat halkın hükümete nasıl müessir olacağı hususunda bir açıklık getiremiyor. Teşri kuvvetinden de bahsederken kanun koyucularının çok iyi niyetli ve üstün zekâyâ sahip olmaları lâzım geldiğini ileri süren Rausseau, insanlar arasında böyle vasıflara sahip insan bulmaktan ümidini kesmiş olacak ki: "İnsanlara kanunlar vermek

için Tanrıların olması zaruridir" diyerek insanın insan olarak kanun koyamayacağını ifade ediyor ve bu fikriyle İslâm'ın görüşüne yaklaşmış oluyor.

icra hakimiyeti:

Müslümanlar; bu icra hakimiyetini nasıl kullanırlar? Ya doğrudan doğruya kendileri bir araya gelerek kullanır veya temsilcileri vasıtasıyla kullanırlar.

Birinci sık zor olduğu için ikinci sık tercih edilmiş ve o gün bu gün bu usule uyulagelmıştır.

Müslümanlara verilen bu hakimiyet bir hak olduğuna gibi aynı zamanda bir görevdir. Müslümanlar bu görevi İslâm anayasasında belirttiği şekilde yerine getirmekle mükelleftirler ve bu mükellefiyet farz hükmündendir. Yani Müslümanların devlete sahip olmaları ve Allah kanunlarını icra edecek halifeyi intihap etmeleri ve devletin başına getirmeleri bir farizedir; bütün müslümanlar bundan sorumludur.

İslâm Dini ve hükümet:

Yukardan beri gördük ki, devleti ve devletin icra organı olan hükümeti dinden ayırmak mümkün değildir. Böyle olunca İslâm ümmetinin bir devlet, bir hükümete sahip olmaları farzdır. Bu farziyet birkaç yönden sabittir. Biz burada sadece bir-

kacına işaret edeceğiz:

a) Dini ve dini değerleri korumak ancak devletle ve devlet gücüyle mümkündür. Devlet olmadan dini ve dini değerleri korumak imkan haricidir. Müslümanların, bugünkü yürekler acısı halleri devletlerini kaybetmelerinin bir sonucudur. Çünkü, Din ile Devlet ikiz iki kardeştir. Din temeldir devlet onun bekçisidir. Temelsiz bina yıkılmaya mahkum olacağı gibi, bekçisiz eşya da zayı olur gider.

b) İmamı Gazali şöyle der: "Dinin nizamı ancak dünya nizamıyla hasıl olur. Dünya nizamı da ancak, kendisine itaat edilen adil bir imam, bir devlet reisinin mevcudiyetiyle mümkündür... Dünya'da mal ve can emniyeti ancak, devletin ve kendisine itaat olunacak devlet başkanının varlığı ile mümkündür..." (El-İktisad Fil-İtikad)

c) Neseî Akaidinde şu satırları okuyoruz:

"Müslümanlar için bir imam (devlet başkanı) zarruridir. Çünkü, şer'i hükümleri infaz etmek, had cezalarını tatbik etmek, sınırları korumak, ordular tehciz etmek, zekât mallarını toplayıp müstehaklarına dağıtmak, zorbalığı, eşkiyalığı önlemek, cuma ve bayram namazlarını ikame etmek, ümmet arasında vaki olan ihtilafları ve anlaşmazlıkları gidermek, velisi bulunmayan küçüklere evlendirmek, ganimet mallarını taksim etmek ve saire gibi amme hizmetlerini yürütmek ancak bir imamın varlığı ile mümkündür.."

Sahib-i Mevakıf der ki; "Kesin olarak biliriz ki, dinin muamelât, munakehat, cihad, hudud ve sair gibi hükümlerinin meşru kılınmasında Şâri Teâlânın gayesi insanların maddi manevi maslahatlarını temindir. Bu maslahatların sağlanması da ancak bir imamın devletin başına getirilmesiyle mümkündür."

Şarih Cürcanî şu ilaveyi yapıyor: İmam nasbetmek, dinin en büyük gayelerinden biri olduğu gibi, Müslümanların maslahat ve huzurunu sağlamak yönünden en mühim vasıtaadır."

İbn-i Haldun'un görüşleri de şöylece özetlenebilir:

"İnsanın yaratılışının gayesi bu dünya değildir. Dünya, ahiretteki hayatın bir vesilesidir. Esas hayat oradadır. Dünyadaki bütün işler ahiret hayatına göre tanzim edilecektir. Bunun ölçüsünü insan aklı, insan siyaseti veremez. Öyle ise, şeriate, ilâhi nizama ihtiyaç vardır. İlâhi nizamı tebliğ ve icra edecek de ancak, peygamberler ve onların varisleri olan halifelerdir."

g) İslâm Dininde cihad yapmak farzdır, emri-maruf ve nehy-i münker yapmak farzdır, cezaları infaz etmek farzdır, sınırları korumak farzdır. Dahilde asayiş sağlamak farzdır, ordular teşkil etmek ve harp sanayiini, dünyanın müslüman olmayan millet ve devletlerini korkutacak seviyede hazırlamak farzdır, mahkemeler kurup adaleti sağlamak farzdır...

Evet bütün bunlar farzdır: Allah'ın kesin emirleridir.

Bütün bu farzları yerine getirmek ancak devletle, devlet eliyle mümkündür. Öyle ise müslümanların devlete sahip olması, devlet kurması farzdır. Çünkü, "Bir şey ki, bir farzın yerine getirilmesi onun varlığına bağlıdır. Öyle ise o da farzdır" kaidesi vardır. Kaldı ki, İslâm'da devletin lüzum ve vücubunu gösteren nice ayet ve hadisler vardır.

İşte bunlardan birkaçı:

"Fitneden eser kalmayınca ve din de yalnız Allah'ın oluncaya kadar o kâfirlerle savaşın. Vaz geçerse, artık düşmanlık ancak zalimlere kar-

sıdır.” (Bakara/193)
“Ey Müminler! Hoşunuza gitmediği halde, din
düşmanlarıyla savaşmak üzerinize farz kılındı...”
(Bakara/216)
“Kendilerine savaş açılan müminlere savaşma-
ları için izin verildi...” (Hac/39)
“Ey iman edenler! Allah’a itaat edin, Peygam-
bere ve sizden olan idarecilere itaat edin...”
(Nisa/59)

BAZI TEREDDÜT VE İDDİALARA CEVAP:

İslâm âleminin her yerinde kültürlü kitlenin ka-
hir çoğunluğunu teşkil edenler, maalesef batı kül-
türüyle yetişenlerdir. Bunlar umumiyetle hakim,
mühendis, doktor, avukat, edebiyatçı, maarifçi, si-
yasetçi gibi yüksek tahsil yapmış kimselerdir. Fa-
kat üzüntü ile kaydetmek lazımdır ki, bunlardan
çoğunun İslâm Dini hakkındaki bilgileri yok de-
necek kadar azdır. İslâm kültürünü bilmezler. Bil-
dikleri sadece ortada dolayan laflardır, hep kulak-
tan dolan şeylerdir.

Fakat, İslâm’dan, İslâm kültüründen uzak kal-
mış olmalarına rağmen bu kitle, maalesef İslâm
alemine hakimdir. Yönetim ve idare bunların elin-
dedir. Yabancı devlet ve milletler nezdinde İslâm’ı
temsil edenler de bunlardır. Batı kültürüyle yeti-
şen bu okumuşların çok garip, garip olduğu kadar
da çok gülünç iddiaları vardır. Her söz gelişinde
bu teranelerini tekrar eder dururlar. İddialarının
birkaçına işaret edelim:

Birinci iddiaları: İslâm'in devletle alâkası yoktur!..

Batı kültürünün tesiri altında kalan bu yarı aydınların iddialarına göre, İslâm da bir dinmiş!... Din ise Allah'la kul arasında bir şey olup devlette, devlet işleriyle hiçbir alâkası yokmuş!..

Şimdi siz onlara diyeceksiniz ki, İslâm'ın ana kaynağı Kur'an'ı Kerim'dir. Binaenaleyh, Dini bir mevzuda verilecek hükümlerin Kur'an'da bulunması gerekir. Sizin şu iddianızı isbat edecek Kur'an'da veya hadîsde herhangi bir deliliniz varmıdır? Lütfen söyleyiniz?.. Adamlar, ya dilleri tutulmuşcasına susacaklar ya da bir yığın saçmaları tekrar edip duracaklardır. Bu arada şunu söyleyeceklerdir: Batı; devleti kiliseden, kiliseyi de devletten ayırdı ve iyi yaptı.. Avrupa için iyi olan şey başka milletler için de iyidir derler. Milletlerin tarihini, örf ve adetlerini, mâna yapılarını, sosyal yapılarını, bir kelime ile dini hayatlarını nazar-ı itibara almazlar. Hiç düşünmeden maymunca batıyı taklit edip dururlar. İslâm'da dinle devletin birbirinden ayrılmasının mümkün olmadığını ve olamayacağını bilmezler, bilemezler. Bu yarı okumuşlar, yabancı kitapları okudukları kadar Kur'an'ı Kerim'i tetkik etseler görecekler ki, Kur'an; katil, hırsız, asi, zani, iftiracı gibi suçluların çarptırılacakları cezaları kat'i olarak getirmiştir. İşte ayetler:

“Ey iman edenler! Maktuller hakkında kısas sizin için farz kılındı.” (Bakara /178)

“Bir müminin diğer bir mümini yanlışlık eseri olmayarak öldürmesi yakısmaz. Kim bir mümini yanlışlıkla öldürürse, imanlı bir köleyi azad etmesi ve ölenin ailesine teslim edecek bir diyet vermesi lâzımdır... Meğer ki, onlar sadaka olarak bağışlamış olsunlar.” (Nisa/92)

“Erkek hırsızla kadın hırsızın, irtikap ettikleri suçla karşılık, ceza ve Allah'tan insanlara ibret verici bir ukubet olmak üzere ellerini kesin! Allah mutlak galiptir, yegâne hikmet ve hüküm sahibidir.” (Maide/38)

“Allah ve Resulüne harp açanların, yeryüzünde yol kesmek suretiyle fesatçılığa koşanların cezası ancak, öldürülmeleri yahut asılmaları yahut elleriyle ayaklarının çaprazvari kesilmesi yahut da oldukları yerden sürülmeleridir. Bu, onların dünyadaki rüsvaylığıdır. Ahirette de onlara başka çok büyük bir azap vardır.” (Maide/33)

“Zina eden kadınla, zina eden erkekten her birine yüzer değnek vurun. Eğer Allah'a ve ahiret gününe inanıyorsanız; bunlara, Allah'ın dinini (kanununu) tatbik hususunda acıyacığınız tutmasın. Müminlerden bir zümrede bunların azabına şahit olsun.” (Nur/2)

“Namuslu ve hür kadınlara iftiradan sonra dört şahit getirmeyen kimselere de seksen değnek vurun. Onların şahitliklerini ebediyen kabul etmeyin. Onlar fâsıkların tâ kendileridir.” (Nur/4)...

Yukarıda meâlîni verdiğimiz ayetlerden gayet açık bir şekilde anlaşılmaktadır ki, İslâm Dini, birtakım fiil ve hareketleri yasaklamış, birtakım suçlar için cezalar koymuş ve bu cezaların yerine getirilmelerini de emretmiştir; farz kılmuştur. Yasak koymak, emir vermek, ceza koymak, tatbikini mecbur etmek ancak devletin yapabileceği işlerdendir.

Fert bunları yapabilir mi? Bunları yerine getirme-ye gücü yeter mi? Bunlar da bir vicdan işi midir? Sadece, Allah ile kul arasında bir şey midir?.. Bunlara kimse "Evet" diyemez. O halde bunları ancak devlet yapabilir, devlet yapacaktır. Öyle ise, İslâm'da devlete ihtiyaç vardır, İslâm dininde devletin olması zaruridir. Devletsiz bu işleri icra etmek mümkün değildir. Müslümanların devleti yoksa mutlaka devlet kuracaklardır, devlete sahip olacaklardır. Hem de İslâm nizamına göre, İslâm Anayasasına göre Allah'ın emir ve hükümlerini yürüteceklerdir. Başka çıkar yol yoktur. Her müslüman bundan mes'uldür...

İslâm Dini; sadece kanun koymakla yetinmemiş, devlet nizamı için birtakım esaslar da getirmiştir. Meselâ; "Şurâ" esasını getirmiş, devlet başkanının ve devlet yöneticilerinin ne şekilde iş başına getirileceklerinin yolunu göstermiştir. Ve: Onların aralarındaki işleri şura iledir." diye buyurmuştur. (Şurâ/38)

İslâm'ın bu ve benzeri âyetlerle ummun reyi-ne dayalı "Şurâ" ile bir hükümet kurmayı emretmesi demek, İslâm'ın dinle devleti birleştirmesi demektir. İslâm, eğer dinle devleti birleştirmese idi, bu hükümleri koymazdı...

Yine Kur'an'ı Kerim, idarenin Allah'ın indirdiği hükümlere uygun bir şekilde olmasını, emanetin ehline verilmesini emretmekte, aksi halde hareket edenlerin zalim, fasık ve kâfir sayılacaklarını beyan buyurmaktadır:

"Şüphesiz ki, Allah size emanetleri ehline vermenizi, insanlar arasında hükmettiğiniz zaman adaletle hükmetmenizi emreder." (Nisa/58)
"Onların arasında Allah'ın indirdikleriyle hükmet..." (Maide/49)

"Allah'ın indirdikleriyle hükmetmeyenler kâfirlere tâ kendileridir." (Maide/44)
İnsanlar arasında hükümleri icra etme ise devletin işidir. Eğer İslâm, dinle devletin arasını ayırmış olsa idi, bunları emretmezdi.

Ayrıca, İslâm Dini, marufu emretmiş, münkeri nehyetmiştir. Dinin emirlerini ihmal edenlere emirler vermek, dinin yasaklarını işleyenleri menetmek her yerde ferdin işi değildir. Ferdin buna gücü yetmez. Bunlar devlet işidir. Çünkü, emirler verip yasaklar koyan, zorlayıcı ve yaptırıcı güce sahip olan ancak devlettir. İşte bir âyet:

"Sizden öyle bir cemaat bulunmalıdır ki, onlar herkesi hayra çağırıp iyiliği emretsinler, kötülüklerden menetsinler. İşte kurtuluş ve yükselişe erenler bunlardır." (Al-i İmran/104)

Müslümanlar arasında marufu emredip, münkerden vazgeçiren bir kitlenin bulunması demek, onların bu dini hükümleri uygulayan bir devletleri olması demektir. Yoksa bunları yapmak fertlerin kârrı değildir. Şayet İslâm dinle devleti birbirinden ayırsaydı, böyle bir hüküm getirmezdi.

Peygamber Efendimiz de şöyle buyurur:

"(Bir gün gelecek) bu din; ilk ilk çözülecek. İlk çözülen ahkâm (devlet yönetimi), son çözülen de namaz olacaktır." (Ahmed b. Hanbel'in Müsnedi, C:5/151)

Bu hadis-i şerif de gösteriyor ki, din devletsiz yaşamaz, yaşayamaz. Devlet dine sahip çıkmaz da devlet yönetiminden din kaldırılırsa, devletin bütün müesseselerinden, aile müesseselerinden, hatta ferdin hayatından din ve dini vecibeler yavaş yavaş kalkmaya, silinmeye başlar. Sıra namaza gelir. O da zamanla terk edilir. İşte günümüzde Şeriat'ı, şeriat kanunlarını kaldırdı da lâik düzeni ge-

tirmış olan devletlerin bugünkü yürekler acısı hal-leri, bu hadis-i şerifin tehlikeli gördüğü durumun açık örnekleridir.

İslâm Dini; dinle devleti, devletle dini birleştir-meyle kalmamış, aynı zamanda kurulacak devletin ve iktidara getirilecek şahsiyetlerin Kur'an'ın hükümlerine uygun bir şekilde yaşamalarını da tavsiye etmiştir. Ve şöyle demiştir.

“Onlar öyle inanmışlardır ki, biz eğer kendilerine yeryüzünde bir iktidar mevki verip (onları iktidara getirirsek) namazı dostdoğru kılarlar, zekâtı verirler, iyiliği emrederler, kötülüğü nehyederler. Her işin sonu yine Allah'a varır.” (Hac/41)

Bu âyet-i kerimeden de açıkça anlaşıldığına göre ideal bir devlet düzeninin yürütücüleri, yani devlet adamları namazlarını kılıp, zekâtlarını verirler, Allah'ın emrettilerini yapıp, nehyetiklerinden kaçınırlar, şahsi ve siyasi görevlerini birleştirip İslâm'ın esaslarına göre düzenler.

Kur'an'ın hükümleri, emir ve yasakları uhrevi mevzularda olduğu gibi, bir o kadarı da hatta daha fazlası dünyevi mevzulardadır. Meselâ: dahili bozukluklar, devletler arası ihtilaflar, harpler, barış ve anlaşmalar gibi, ictimai mevzular için de ayrı ayrı hükümler vardır. Kur'an; zenginlerin mallarında fakirlerin hakkı olduğunu, yetimlere, miskinlere, acizlere devletin bakmasının şart olduğunu, birçok ayetlerinde bahsetmektedir. Kısacası; Kur'an-ı Kerim hem dünyevi mevzularda hem de uhrevi mevzularda boşluk bırakmayacak şekilde hükümler koymuş, dini hükümlerde ictimai hükümleri, ictimai hükümlerde de dini hükümleri dercetmiştir.

İslâm; dinin emirlerini yaptırmak için devleti kullandığı gibi, dini de devletin istikrarı, devletin

başarısı için vesile kılmıştır. Devlet gücü olmazsa, devlet dine sahip çıkmazsa din çözümler gider... Şimdi biran düşünelim: Dinle devleti, devletle dini birleştirmek, kaynaştırmak olursa bu kadar olur. Meselâ o haldedir ki, İslâm'da dinle devletle kemik gibi iç içe girmiş ruhla beden gibi birbirinin “lâzımı gayri mufarıkı” olmuştur.

O halde, batı kültürüyle yetişen ve: “İslâm'da devlet yoktur” diyenlerin bu iddiası, İslâm'ın ruhuna da, metnine de tamamen aykırıdır, yanlışır, fahiş hatadır. İslâm'a sen'i bir iftiradır...

Batı kültürüyle yetişenlerin ikinci bir iddiası da “İslâm Dini bu asra uymaz, onun devri geçmiştir. Yirminci asra geldik. Artık doğmalarla devlet yönetilemez...” gibi sözleridir. Fakat, bunlar bu iddialarını isbat edecek hiçbir delil gösteremezler, gösterememişlerdir; söyledikleri peşin hükümlerdir, kupkuru bir iddiadır, laftan ibaret, cahilce ve gülünç bir iftiradır.

Sistemlerin cemiyetlere uygunluğu, o sistemlerin istinad ettiği prensiplerin sıhhatli olup olmasına bağlıdır. Bu noktadan hareket etmiş olursak; İslâm'ın prensiplerinden günün icaplarına uymayan birisini bulmak mümkün değildir. Eğer onlar, İslâm'ın prensiplerini tetkik etmiş olsalardı, iddialarının ne kadar cahilce olduğunu anlayacaklardı.

Dün, bugün ve yarın bütün cemiyetlerin ve her aklı selimin aradığı ve arayacağı, önemle üzerinde durduğu ve diğer prensiplere temel teşkil ettiği üç prensip vardır: Hürriyet, adalet, müsavat. İslâm Dini hürriyetin de, adaletin de müsavatın da en mükemmeliyi beşeriyet âlemine getirmiştir.

Hürriyet prensibi

İnsan hür olarak doğar ve hür olarak yaşar. Evlenme hürriyeti, mesken edinme hürriyeti, tahsil hürriyeti, çalışma hürriyeti, meslek seçme hürriyeti, seyahat hürriyeti vardır. Hatta İslâm; fikir ve inanç hürriyeti de getirmiştir. Allah'ın varlığı ve birliği hakkında bile tartışmaya müsaade etmiştir. Akla ve tefekküre mühim bir yer vermiş, ilmi araştırmayı teşvik ve tavsiye etmiştir. Kur'an'ı Kerim'de altmıştan fazla âyeti kerime akla, fikre ve ilim adamına hitap etmektedir. Fizik, kimya, biyoloji ve astronomi gibi tabii ilimlere 700'den fazla ayet-i cellesinde yer vermiştir.

“Bilenlerle bilmeyenler hiç müsavi olur mu?”, “Hikmet müslümanın kaybolmuş malıdır. Onu, nerede bulursa oradan almaya herkesten daha haklıdır” demiş, “Besikten mezara kadar ilim arayın”, “Çin'de de olsa, gidin öğrenin” demek suretiyle de ilim tahsili için, ne zaman tanımış ne de mekan. “Oku” emri Kur'an'ın insanlığa ilk hitabı olmuş, Allah'ın varlığı ve birliği hususunda şahitlik makamı, meleklerden sonra ilim adamlarına verilmiştir.

Elhasıl, İslâm Dini çok geniş bir fikir hürriyeti getirmiştir. İslâm'da “Sorma inan, yoksa basın gider” prensibi yoktur. “Sor, araştır, incele. Ondan sonra inan...” serbestisi vardır. Niçinine gelince:

İslâm Dini; her yönüyle kendine güvenen bir nizamdır. Allah nizamıdır. Onun esasında ve teferuatında eksikliği ve gediği yoktur. Hatası asla düşünülemez. Her şeyiyle ilme, akla ve mantığa tatlı uyğundur. Allah'ın şaşmaz ilmine ve sonsuz kudretine dayanmaktadır. Bu itibarla; insan aklı-

na, insan ilmine ve insan fikrine meydan okuyor, aklı selime hitap ediyor ve diyor ki, “İşte meydan! Arayın, araştırın, inceleyin! Bir daha arayın, araştırın, inceleyin, tatmin olmuyorsanız tekrar tekrar bunları yapın! Fakat, neticede beni seçeceksiniz, beni beğeneceksiniz, benim eksikimi, gediğimi bulamayacaksınız. Aradığınız, arzu ettiğinizin en mükemmelini bende bulacaksınız. Çünkü, ben: Allah'ın şaşmaz ilmine ve sonsuz kudretine dayanan bir din, bir nizamım...” diyor.

Adalet prensibi:

İslâm Dini'nin beşeriyet âlemine lûtfettiği temel prensiplerden biri de Adalet prensibidir. Bu mevzuda o kadar çok ayet ve hadis vardır ki, yüzlerin üstündedir. Burada bir kaçını mealen kaydedelim: “İnsanlar arasında hükmettiğiniz zaman adaletle hükmediniz!” (Nisa/55)

“Ey iman edenler! Allah için hakkı ayakta tutanlardan, adaletle şahitlik edenlerden olun. Bir kavme olan kininiz, sizi adaletsizliğe sevketmesin! Adalet yapın! Zira takvaya en yakın olan odur.” (Maide/8),

“Ey iman edenler! Adâleti titizlikle ayakta tutanlardan ve Allah için şahitlik edenlerden olun! O hükmünüz veya şahitliğiniz velevki kendinizin veya ana babanızın, yahut yakın hısumlarınız aleyhinde olsun, isterse onlar zengin veya fakir olsun. Çünkü, Allah ikisine de sizden daha yakındır. Artık siz adâletten dönerek keyfi hevânza uymayın!” (Nisa/135)

“Bir gün adaletle hükmetmek, altmış sene (nafile) ibadetten daha hayırlıdır” (Camius-sagir)

Müsavat prensibi:

İslâm Dini'nde müsavat prensibi de çok önemli bir yer işgal etmektedir. İslâm Dini; bir ferde, bir sınıfa veya bir zümreye imtiyaz hakkı vermediği gibi, ırk, renk, dil ve din farkı da gözetmemiştir. Adalet önünde hükümdarlarla sıradan bir vatandaş, hatta bir gayr-i müslimi eşit tutmuştur. Buna dair âyet ve hadislerin sayısı da çoktur:

"Ey insanlar! Sizi bir erkekle bir dişiden yarattık. Hem de sizi soylara, kabilelere ayırdık ki, birbirinizi tanıyasınız. Şüphe yok ki, Allah her şeyi en iyi bilendir, her şeyden haberdardır." (Hucurat/13),

"De ki: "Ey Ehl-i Kitap! Bizimle sizin aranızda müsavi bir kelimeye gelin. Şöyle ki, Allah'tan başkasına tapmayalım, O'na hiçbir şeyi ortak koşmayalım, Allah'ı bırakıp da birbirimizi Rabler edinmeyelim..." (Ali İmran/64)

"İnsanlar, bir tarağın dişleri gibi birbirine eşit tirler.." (Tayalsi)

"Ne Arabın Arap olmaya, ne de Arap olmanın Arap olana bir üstünlüğü yoktur..." (Ahmed b. Hanbel'in müsnedi)

Ayet ve hadislerde görüldüğü üzere, eşitliğin yegâne güzel ve tabii şeklini İslâm getirmiştir. Ne diyor? Diyor ki, bütün insanlar aynı soya dayanan makte, aynı ana ve babadan gelmekte ve aynı yaratmanın eseri olmaktadır; bir tarağın dişleri gibi birbirlerine eşittirler. Aralarındaki farklar, ancak ibadet ve takva yarışından, fazilet ve hizmet yarışından ileri gelmektedir. Yoksa asıl ve nesil olma itibarıyla aralarında hiçbir fark yoktur. İslâm; insanları tek bir kelime, tek bir merkez

etrafında olmaya davet etmektedir. O da yalnız Allah'ı Rab kabul edip O'na kul olmaktır. Ondan başkasına, kim olursa olsun, kul olmamaktır. En kötü şey bazı kişi veya kişileri ilahlaştırıp, putlaştırıp, onlara kul olmaktır; kula kul olmaktan kurtarmış onun haysiyet ve şerefini korumuştur. Laik ve demokratik gibi beşeri sistemler ise, insan insana kul yapmaktan ve çoğunluğun azınlığa tahakkümünden başka bir şey değildir. Bir parmak fazlasıyla, bir oy çoğunluğu ile fikirler tercih edilir ve şahıslar işbaşına getirilir; ehiller ehliyetlerinin emrine verilir; 49 profesörün değil, ilimden behresi olmayan 51 kişinin fikirleri kanunlaşır, kanun olur. Bu, cehaletin ilme, çoğunluğun azınlığa tahakkümü değil de ya nedir?! Bu mudur eşitlik? Bu mudur adalet!? Bu mudur, emaneti ehline verme?!

Ote yandan; İslâm; içkinin, kumarın, fuhşun her çeşitini, yalanın, rüşvetin, ihtikârın her çeşitini, adam öldürmenin, bencilliğin, cimriliğin, dedikolunda fakirlere, düşkünlere, yolda kalmışlara yardım etmede yardımlaşmayı emretmiş, komşusu aç olarak yatan bir Müslümanın kırk gün ibadeti kabul olunmaz demiş, "Bir milletin efendisi o millete hizmet edendir" diye ilan etmiştir.

İşte, bunlar ve daha nice benzerleri öyle prensipler, öyle hükümlerdir ki, insanlığın hayalinden geçirdiği ve fakat arayıp bulamadığı ideâl sistemlerdir. Şimdi, nasıl olur da asrın insanının, yüce ideâl olarak aradığı bu sistemler asra, asrın ihtiyaçlarına cevap veremez? Şayet, bu asrın bildiği, bu asrın insanının iftihar ettiği insanı, ictimâî, hukukî prensiplerin her birisini derinliğine araştırarak olurlarsa, onların en ideâl ve en güzel şeklini, İslâm şariatında mevcut olduğunu görürler ve

iyi niyet sahibi iseler, hemen hatalarından dönüp
İslâm hukukuna sarırlılar, Onun güzelliğine in-
anır, onu devlete tatbik ederler. Hem kendileri
vebalden kurtulur hem de idare ettileri milletin yü-
zünü güler...

zû güler...

Netice itibarıyla şunu gayet rahatlıkla söyleyebiliriz ki, İslâm hukukunun asra uymayacağı iddiası boş laftan ve cehaletten başka bir şeye dayanmamaktadır. Aslında onların yanayakla anlatımları ve propagandasını yaptıkları sosyalizm, kapitalizm, lâsizm ve daha nice isimler gibi sistemler asrın ihtiyacına cevap vermiyor, veremiyor ve veremeyecektir. İşte, dünyanın halii... Ne doğu, ne de batıda huzur diye birşey yoktur, sunda ne de batıda huzur diye birşey yoktur, güven diye birşey yoktur. Süper dedikleri devletler bile tek başlarına kendi geleceklerini emniyete bağlamayı göze alamadıkları içindir ki, bloklara dahil olmuşlardır. Günün dünyasında ne hürriyetten ne adaletten ve ne de müsavattan bahsetmek mümkün değildir. Zulüm, baskı ve sömürü alabildiğine dünyayı kasıp kavurmaktadır.

Bütün bunlar ortada durup dururken, yabancı kültürle yetişenler ve Müslüman milletlerin idâre nizamını ellerinde tutanlar, kendi yalanlarını ve sahte sistemlerini gerçekmiş gibi göstermek ve çürük ipliklerini pazara sürmek için, kendi sıfatlarını ve yetersizliklerini İslâm'a, İslâm nizamına yamamak istemektedirler...



**Bir başka iddia da
Şeriat'ın bazı hükümleri
muvakkatmış!**

Batıyı, körü körüne taklit eden yarı münevverlerden bazıları da şu iddiayı ileri sürmektedirler: “İslâm hukuku, haddi zatında bu asra uyan bir nizamdır. Ancak, hükümlerinin bir kısmı değiştirilebilir...” derler. Daha doğrusu, İslâm’ın ceza hükümlerinin bir kısmı değiştirilebilir ve değiştirilmelidir. Recim ve kol kesme gibi cezaların kaldırılmasını ileri sürerler. Fakat iddialarını isbat için delil istediğiniz zaman kayda değer hiçbir delil göstermezler. Asılsız, astarsız şeyleri savunur dururlar.

Her halde bu efendiler, İslâm'î sistemleri beşeri sistemlere benzetiyor, beşeri sistemlerde tebdil, tagyir, ilğâ olabileceği gibi, ilâhî sistemlerde de bunları yapmak mümkündür, diyorlar ve beşeri sistemlerle ilahî sistemler arasındaki farkı görmekten aciz olduklarını ortaya koymuş oluyorlar...



Zamanın değişmesiyle hükümler değişir mi?

Mecellenin 39. maddesi şöyle: "Zamanların değişmesiyle hükümlerin değişmesi inkâr edilemez."

Bazı kimseler, Mecellenin bu maddesini dilleri-ne doluyarak, "Zaman değışti, aradan asırlar geçti, asırların geçmesiyle, zamanların değışmesiyle, seriatın hükümleri de elbet değışecektir..." derler.

Bizde mahalli bir tabir vardır: "Horasanda halı dokunduğunu duymuş ama, enini, boyunu öğrenmemiş..." Bu beyler de mecellede böyle bir mad-denin olduğunu duymuşlar ama, madde nedir, ne-yin nesidir, şümul sahası neden ibaretir? diye sor-mamışlar veya sormak hesaplarına gelmemiştir.

Bunlara, önce şunu sormak lâzım: Şeriat'ın hü-kümleri, İslâm kanunları Allah'ın kanunlarıdır. Onlar zamanın geçmesiyle eskir mi? Zamanların değışmesiyle değışir mi? Allah kanunları cahil ve âciz kimselerin görüşleri ve kanunları değil ki, za-manın geçmesiyle hataları veya yetersizlikleri meydana çıksın da görüşleri değışsin!.. Bunlar Al-lah'ın ezelî ve ebedî ilmine dayanan hükümler ve kanunlardır...

Şimdi Mecellenin 39. maddesine geline:

Evet, "Zamanın değışmesiyle ahkâmın değışme-si inkâr edilemez" maddesi yok değildir, vardır. Ama, hangi meselelerde vardır? İşte burasını iyi öğrenmek gerek. Bu hususu Merhum Ö. Nasûhi Bilmen Efendi'nin "Hukukî İslâmiyye ve İstılahat-ı Fıkhiyye Kamusundan" sadeleştirerek alalım:

"Yani, nass (ayet ve hadis) ile sabit olmayan ve genel kaidelerden bulunmayan bir kısım cüz'i hü-kümler, zamanın değışmesiyle değışebilir. Yoksa, kat'i naslarla, yani âyet ve hadislerle sabit olan meselelerde zaman tesir etmez."

"Meselâ; vaktiyle salah ehli çok olduğundan şa-hitlerin tezkियelerine lüzum görülmezdi. Bilâhare insanların iyi halleri değışmekle şahitlerin sırran veya alenen tezkियe edilmelerine gerek hasil olmuştur.

Kezalik, vaktiyle bir binanın odaları hep bir tarz-da yapıldığından birini müşterinin görmesi kâfi geliyordu. Fakat, sonradan bu tarz değıştiğinden müşterinin, odaların hepsini görmesi lâzım gelir."

Buraya birkaç satır daha ilâve edelim:

İslâm hukuku bazı meselelerini, mahallin örf ve adetlerine bırakmıştır. Örf ve adetlerin değışme-siyle onlara dayanan hükümlerin de değışmesi pek tabi bir şeydir. Yoksa âyet ve hadis-i şeriflerle sabit olan veya bunların benzeri olup, kıyas yoluyla bunlara ilhak edilen hükümler değışmez. Mese-lâ, faizin haramlığı, mahremlerle evlenmenin ha-ramlığı, kadınlarda tesettürün lüzumu gibi hüküm-ler değışir mi? Hırsızın kolunun kesilmesi, katilin kısas edilmesi, iftira edenlere, içki içenlere sekse-ner değnek vurulması değışir mi?..

Eğer bu beyler, İslâm hukukunun nasıl bir hu-kuk olduğunu bilselerdi, böyle herzeleler savurmaz-lardı... Şunu her müslüman kesin olarak bilecek ve inanacak ki, İslâm'ın hükümleri muvakkat olma-yıp ebedidir. Kıyamete kadar yürürlüktedir.

Bu iddiayı ileri sürenler bilmiyorlar ki, eğer İs-lâm'ın hükümlerinin bir kısmı muvakkatsa diğer kısımlarının da muvakkat olması lâzım gelir ki, ar-tık bu, İslâm'ın ortadan kalkması demektir.

Dördüncü bir iddia da İslâm'ın bazı hükümlerini tatbik etmek imkânsızdır:

Bu iddiayı yapanlar, bir öncekilerin aksine; "İslâm'ın hükümleri muvakkat değildir, devamlıdır. Ancak, bazı hükümler var ki, onların tatbiki mümkün değildir. Meselâ; el kesmek, recim yapmak gibi ceza hükümleri bugün nasıl tatbik edilir! Bu, mümkün mü?!. Çünkü, günümüzdeki İslâm memleketleri geri kalmışlardır. İçimizde bulunan yabancı azınlıklara da bu gibi cezalar tatbik edilirse, büyük devletler bize müdahale ederler..."

Demek oluyor ki, bu efendilerin korkusu varmış da onun için böyle bir iddiada bulunurlarmış!.. Böyle bir iddia İslâm esaslarına uygun olmadığı gibi, akıl ve mantıkla da bağdaştırmak mümkün değildir. Bakınız Kur'an ne diyor?

"O halde siz, insanlardan korkmayın, benden korkun: Benim âyetlerimi az bir menfaat karşılığında satmayın! Kim Allah'ın indirdiği hükümlerle hükmetmezse, işte onlar kâfirlerin ta kendileridir." (Maide/44)

Bir başka iddiaları:

Bu beylerin beşinci bir iddiaları daha vardır ki, o da İslâm hukuku ve şariat kanunları İslâm müctehitlerinin eserleri imiş! Evet, Avrupa kültürü-

le yetişenlerin bir kısmı diyorlar ki, İslâm hukuku Allah ve peygamberinin koyduğu kanunlar değil, İslâm hukukçularının eseri ve onların görüşleridir... Bu iddia da fahiş bir hatadır. Aman Yâ Rabbi! Cehalet insana neler söyletiyor, ne gafalar yaptırıyor!..

Evet, İslâm müctehitleri ve hukukçuları birer dâhidir. Bu hususu Batının fikir adamları da kabul etmektedirler. Bu muhterem zevat, bir hukuk sistemi tedvin etmişlerdir; sağlam temeller atmışlar, değişmez prensipler tesis etmişler, umumi kaideler vazetmişlerdir ve bu suretle her meseleyi hal etmişler, her problemi çözmüşler ve; olmuş, olacak, olması muhtemel her hadiseyi hükme bağlamışlardır...

Ama, bütün bunları yaparken, kendilerinden birsey söylememişlerdir. Kur'an ve sünnete dayanmışlar; uzun ve yorucu mesailer sarfederek kılı kırk yararcasına âyet ve hadisleri tetkik etmişler; bunların ibâre ve işaretlerinden delâlet ve iktizalardan hükümler, prensipler ve kaideler istihraç ve istinbât etmişler; değil ki, yirminci asrın kıyame-te kadar gelecek asırların ilim adamlarını bile hayran bırakmışlar, ve bırakacaklardır. Elhasıl; bu tebci ve tebrike lâıyk zevatın yaptığı; Kur'an ve sünnette mevcut olan hüküm, kanun ve kaideleri çıkarmak, ilim erbabının anlayacağı tarzda şerh ve izah etmektir.

Binaenaleyh, İslâm hukuku, batıcı ve batıl kâfâli yarım aydınların zannetlikleri gibi, İslâm ulema ve fukahasının fikri ve görüşleri değildir. Doğrudan doğruya Allah'ın kelâmına ve peygamberinin beyanına dayanan nev-i şahsına münhasır bir hukuk nizamıdır..

ideâl hukuk:

İdeâl hukuk demek, akıl ve mantığa uyan, vicdanı tatmin eden, sağ duyuya hitabederek adaleti temin eden; fert ve cemiyet, devlet ve vatandaş arasındaki ilişkileri aklı-selime uygun bir şekilde düzene koyan, aynı zamanda tabii ve pozitif ilimlerle asla çatışmayan, insan tabiatına tam uygun düşen ve nihayet aranan ve arzu edilen bir hukuk demektir.

İşte böyle bir hukuk nizamını, insanoglu, ancak İslâm'da, İslâm hukukunda bulur. Yani ideâl hukuk beşer hukukları gibi, çeşitli noksanlıklarla dolu olan ve sayısız ihtirasların zebunu bulunan ve muhtelif etki ve tepkilerin tesiri altında kalabilen insan kafasının mahsulü değildir.

Ve çünkü, İslâm hukuku; her şeyi bilen, her şeyi yaratan, yaratıklarını başı boş bırakmayan, kâinatın her parçasını, zerrelerine kadar nizam ve düzene koyan ve aynı zamanda insanoglundun geleceğini, geçmişini ve halini, en ince noktalarına kadar bilen Allah'ın ilmine ve vahyine dayanır; ezeli ve ebedi ilmine dayanır. Bizi bizden daha iyi bilen ve bize bizden daha yakın olan Yaratamızın hikmetine istinat eder...

Yerleri ve gökleri nasıl güzel bir şekilde yaratmış ise; bitkileri, hayvanları nasıl güzel bir biçimde vücutte getirmiş ise; bizlere iki el, iki ayak, iki göz, iki kulak, iki kaş, iki dudak vermişse; vücudumuzu teşkil eden iç organlarımızı, dokularımızı ve hücrelerimizi, aklıllara hayret verecek şekilde ve bir işbirliği içinde düzene koyup ahenkleştirmiş ise ve nihayet, bunların eksikliği, gediği olmama-

yıp, en güzel ve en ideâl şekilde ise, İslâm hukuku da öyledir, eksikliği, gediği yoktur, tastamamdır. Eşyanın tabiatına, insanın ve insan topluluğunun, maddi-manevi yapısına tıpatıp uygundur. Her yönüyle adalet terazisi dengededir; siz kendiliğinizden terazinin bir kefesine bir şey koyarsanız veya diğer kefesinden birşey kaldırırsanız, adalet terazisinin dengesi bozulur. Çünkü;

İslâm hukuku bir bütündür; her meselesi kendi modeline göre ayarlanmıştır. Sayet siz, İslâm hukukunu iman sistemiyle, ibadet sistemiyle, muamelât (dünya ve devlet işleri..) sistemiyle, ceza hukuk sistemiyle alırsanız o şaşmaz fonksiyonunu yerine getirir; sizi huzur ve refaha götürür. Yoksa, en ufak bölümünü ihmal ederseniz, parçaları modeline uymayan fabrika gibi tökezlemeye başlar, işlemez hale gelir, siz de iflas edersiniz..

İslâm hukuku, dünyanın insaflı ilim adamlarının ve hukukçularının taktir ve tebeline mazhar olmuştur. Bunlardan birkaçına işaret edelim:

Sava Paşa:

Sava Paşa, "İslâm Hukuku nazariyatı" adlı eserinin 34. sayfasında peygamberimiz, "Ey Nâsi! Beni dinleyiniz ve sözlerimi zihinlerinize naksediniz.. Size her şeyi Allah'ın emriyle bildirmiş bulunurum. Size öyle bir kanun bırakıyorum ki, onasimsıkı sarıldıkça asla dalâlete sapmayacaksınız." mealindeki hadis-i şerifi kaydettikten sonra diyor ki:

"İslâmiyette hak olan tekbir şey vardır. O da dindir. Din insanın halikiyle, devletiyle ve kendinev'iyle mevcut münasebetlerin hukuki esasiesini

muhtevi umumi bir tabirdir. Bu, ister itikatta, ister ibadette olsun ve isterse dünya işlerinde olsun..”

Prof. Rogen:

İsviçreli meşhur hukukçu Prof. Rogen şöyle diyor:
“İslâm hukuku beni hayrete düşürdü. Meğer ki bu, bir derya imiş! Biraz genç iken bunlara muttali olmayı ne kadar isterdim. O vakit bunları bütün dünya nazarında teecessüm ettirirdim.” (Beda-yi Ter. Av. Seniyyüddin’in önsözü)

Marmaduke Piktahall de şöyle diyor:

“Halikin hukuku ile mahlukun hukukunu en mükemmel şekilde ancak Müslümanlık tarif etmiştir.”

Netice:

Netice olarak deriz ki: İslâm Dini insanlık için gelmiştir; insanlığa hükmetmek için gelmiştir; insanlığa önderlik etmek için gelmiştir; insanın insanca yaşaması için gelmiştir; insanı kula kul olmaktan, kulları putlaştırmaktan kurtarmak için

gelmiştir; İslâm insanların hem dünyası hem de ahiretini mesud etmek, onlara hem dünya işlerinde hem de ahiret işlerinde hükmetmek için gelmiştir...

İslâm; hem din hem de devlettir. Hem kulluk hem de kumandanlık sistemidir. Nasıl ibadette ilgili emirler İslâm’ın bir parçası ise, devlet idaresi de İslâm’ın diğer bir parçasıdır; ayrılması mümkün değildir. Ayrarsanız, din devletsiz, devlet de dinsiz olur... Bunu böyle bilmek, böyle olduğuna inanmak her Müslümana farzdır. Şeriat’a saygı duyması, kanunlarını devlete hakim kılması imanın gereğidir. Hor görüp şeriatın kanunlarını devlet yönetiminden kaldırması, lâiklik ve demokrasi gibi insan yapısı kanunları Allah yapısı kanunlara tercih etmesi, üstün görmesi, Müslümanı dininden de imanından da çıkarıp kâfir yapar...

İslâm’da dinle devletin arası hiçbir zaman için ayrılmaz ve ayrılamaz; dünya da ahiret de dinin sahası içindedir; cami ile devlet daireesi arasında ayrılık yoktur; Halife hem devlet başkanı hem de minberde hatip mihrapda imandır...

İslâm Anayasası hakkındaki teknik malûmat

Su noktayı da bilmemiz gereklidir ki, hazırlanan bu anayasa; her ne kadar, beşer anayasalarının kat kat fevkinde ise de ve onlarla kıyas kabul etmeyecek derecede isabetli ise de İslâm Dini'nin ve onun büyük kitabı Kur'an'ı Kerim'in hakikat ve güzelliklerini, hikmet ve inceliklerini ifade etme, ifade de kelime bulma ve bu kelimeleri cümlede yerli yerine koyma ve nihayet maddeler halinde sıralama bakımından lâıyk olduğu seviyenin aşağısındadır; eksikliği ve noksanı vardır, metin ve muhtevasını özeltme ve kaideleştirme bakımından mükemmel olduğunu söyleyemeyiz. Anayasa demek bir bütünün özeti, sayısız meselelerin hulâsası demektir. İslâm'ın cihan şümûl müessesesini ve onun kitabı Kur'an'ı Kerim'i hulâsa etmek, kaidelere bağlayarak yüz kûsûr maddeye sıkıştırmak zor bir iştir. Çünkü:

Kur'an anayasası; bir millete, bir asra, bir nesle ait bir anayasa değildir. Milletlere, asırlara ve nesillere hitabeden cihan şümûl, zaman ve mekân şümûl bir anayasadır. Böyle bir anayasayı öyle birkaç madde ile ifade etmek, çok geniş ilim ister, uzun zaman ister, insan üstü bir çalışma ister. Nâsıl ki, Kur'an tercemesi Kur'an hakkında bir fikir vermekle beraber onun bütün hikmet ve incelikle-

rini ifadeden aciz ise, bu da böyledir. Fakat, bütün bunlara rağmen; güzellikte ve hikmette, insan ruhuna, insan tabiatına uymada beşer anayasaları ile asla kıyas kabul etmez bir üstünlüktedir... Anayasalar, malum olduğu üzere, başlıca üç bölümden ibarettir; Teşri, icra ve kaza.

Teşri; kanun koyma hakimiyeti demektir. Bu hakimiyet Allahu Azımüşşan'a muhsustur. Onun kanun koyma işine hiç kimse müdahale edemez; tebdil, tağyir ve ilga edemez. Anayasanın bu bölümünde herşey net ve kesindir.

İcra ve kaza bölümlerine gelince: Bunları yürütme ve icra etme salahiyeti ve hakimiyeti insanog'luna verilmiştir. Yani Allah'ın gönderdiği ve indirildiğikanunlarıdevletyönetimindevemahkemelerde uygulama ve icra etme görevi insanlara verilmiştir. Fakat, bu husus bir usul ve bir metod meselesidir; icra organı nasıl teşekkül edecek, mahkemeler nasıl kurulacak, hâkimler nasıl tayin edilecek ve saire gibi konulardır.

İslâm Dini, anayasanın bu bölümlerine ait bir takım prensipler getirmiş ise de bunların teferruatını zamana, zamanın ihtiyacı ve icabına bırakmıştır ve Şurâ'ya havale etmiştir. Tatbikat da bunun göstermektedir. Meselâ; Hulafa-i Raşidin devrinde halifelerin, devletin başına getirilişi bi'at ve ekseriyet usulüyle olmuş, istihlaf usulüyle olmuş, Şurâ usulüyle olmuş...

Devlet başkanının kararları, bazen Şura'daki ekalliyete, bazen ekseriyete istirak etmiş, bazen de tek başına halifenin kararı olmuştur...

Demek oluyor ki, gaye Hakkın tecellisi ve ehil kimselerin işbaşına getirilişidir. İslâm bu hususları tek bir metoda, tek bir usule bağlayarak meseleyi dondurmamış zamanın ihtiyaç ve icabına br-

rakmış ve Şura'ya havale etmiştir. Hikmete uygun olanı da bundan başkası değildir.

Bu anayasada Devlet başkanının ve Şura meclisinin teşkilinde kaydettiğimiz usulün sebebi, yeni kurulacak bir İslâm devletinin kuruluş keyfiyetidir. Mümkün usuller içinde daha uygun olduğu görülmüştür. Başka usuller da tatbik edilebilir; yeter ki, İslâm ölçülerini zedelemesin..



İslâmî olmayan anayasaları

tavsiye ve tercih edenlerin

vay haline!..

İslâm Dini'ni ve onun insan için geldiğini, aynı zamanda bir dünya nizamı ve evrensel bir kanun olduğunu, insan ruhuna ve tabiatına tıpatıp uyan Allah ahkâmı olduğunu ve nihayet Allah'ın ahkâm ve nizamına uymamanın bir iman meselesi olup bütün müslümanlara farz olduğunu; uymayanların ise fâsık, zalim ve kâfir olacağını geçen satır ve sayfalarda bütün açıklığı ile gördünüz.

Şimdi bir müslüman düşünebilir misiniz ki, bütün bu gerçekleri, bu âyet ve hadisleri reddetsin, Allah kanunlarını kaldırsın da insan yapısı anayasalar, kanunlar getsin, onları tavsiye etsin, tercih etsin ve ona oy versin!... İşte bunu bir Müslüman, Allah ve Resulüne iman eden bir Müslüman ne yapabilir, ne getirebilir, ne de oy verebilir.. Dini de imanı da nıkâhı da buna manidir. Bir müslüman, müslüman olarak bu cinayeti ve bu vebali işleyemez ve böyle bir duruma düşemez!..

Düşerse ne olur?

Bir Müslüman böyle bir duruma düşerse; küfür ve kâfir anayasalarına oy verirse, hem millete hem de kendisine karşı zulmetmiş, cinayet işlemiş olur; fa-dini de gider, imanı da gider, nıkâhı da gider;

sık, zalim ve kâfir olur. Dinini de devletini de; dünya ve ahiretini de yıkmış olur. Ve aynı zamanda o oy verdiği lâik düzenin anayasası yürürlükte kaldığı müddetçe memlekette ne kadar haram işlenirse (içki içilir, kumar oynanır, zina yapılır, kadınların başı açık olursa...) ne kadar dini vecibeler (namaz ve cuma namazları terk edilir, oruçlar yenirse...), işte bütün bu günahların toplamı lâik düzenin anayasasına oy verenlerin de günah defterlerine yazılır...



Bütün bunlar bir tebliğdir:

İşte Müslüman olarak bizler bu tebliği yapıyor dünya müvacehesinde Müslüman milletlere ve devletlerine ilan ediyoruz: İslâm'dan sapmayın, kâfir olmayın!... İslâm anayasasından başkasını tanımayın, oy vermeyin!...

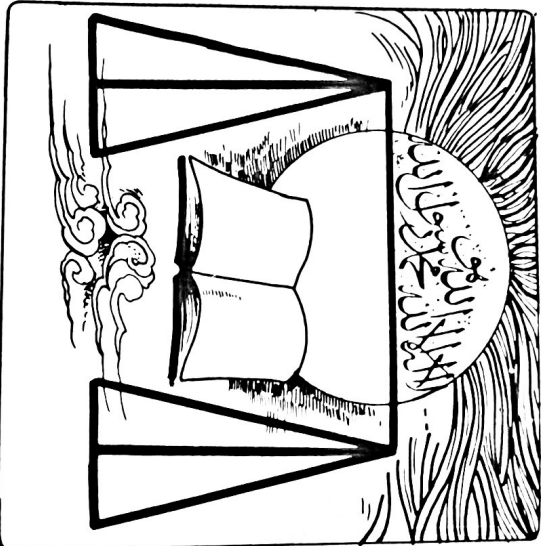
Ve başta hocalar; vaiz ve müftüler olmak üzere, her Müslüman bu tebliği yapacaktır. Yoksa me-lân olur; Allah'ın lâ'neti, meleklerin lâ'neti ve bütün lâ'netçilerin lâ'neti üzerine olur. İşte âyetler; "İndirdiğimiz apaçık hükümleri ve doğru yolu, insanlara biz kitapta beyan ettikten sonra, gizleyenler (var ya) şüphesiz Allah onlara lânet eder ve bütün lâ'net edenler de onlara lâ'net ederler." (Bakara/159), Ayın Surenin 160, 161, 174, 175 ve 176. ayetlerin mealine de bakın!)

Cenab-ı Hak; cümlemize şuur, basiret ve feraset ihسان buyursun da hakkı hak bilip hakka tabi olan, batılı batıl bilip batıldan içtinab eden kullarından eylesin (Amin!)

NOT: Bu kitap, bütün insanlara bir tebliğdir.

İSLAM

ANAYASASI



Birinci bölüm

Genel hükümler

Madde 1-Devletin ismi "İslâm Devleti"dir.

Madde 2-Devletin idare şekli İslâm'dır.

Madde 3-Devlet; siyasi, içtimâî, harsî, hukuki, iktisadi ve saire gibi temel yapılarında ve bütün müesseselerinde İslâm Dini'nı esas alır.

Madde 4-Hâkimiyet kayıtsız ve şartsız Allah'ındır. Devlet reisi bu hakimiyeti, İslâm kanunlarına göre ve Allah adına icra ve murakabe eder.

Madde 5-İslâm akidesi devletin temelini teşkil eder; şöyle ki, İslâm inancını esas almayan hiçbir şey, devletin bünyesinde, teşkilatında, muhasebesinde ve sair hususlarında muteber sayılmaz. (Aynı zamanda İslâm akidesi, kanunların ve anayasanın temelini teşkil eder.)

Madde 6-İslâm Devleti tebaasından olan herkes, şer'i haklardan faydalanır ve vecibelerden sorumludur.

Madde 7-Devlet icraatında, tebaa arasında bir ayırım yapamaz; ırk, renk, dil ve (bazı özelliklerin dışında) din gibi unsurlardan sarf-ı nazar ederek herkese aynı gözle bakar.

Madde 8-Devletin merkezi.....'dır.

Madde 9-Devletin resmi dili.....'dır, yazısı Kur'an yazısıdır. Arapça Kur'an ve sünnetin dili olduğu için, bütün okullarda okutulması mecburîdir. Madde 10-Devlet icraatında Ehl-i Sünnet mezhebini esas alır ve İslâm Dini çerçevesi içinde bulunan bütün mezhepler, devletin kontrolünde eğitilir.

öğretim ve ibadetlerini kendi mezhep anlayışları içinde icra ederler.

Madde 11-Devletin tebaîyetini taşıyan müslim ve gayr-i müslim herkese İslâm şeriatı, devlet tarafından aşağıdaki şekilde tatbik edilir:

a) İslami hükümlerin bütün müslümanlara tatbikinden hiçbir istisna kabul edilmez;

b) Gayr-i müslimler, inanç ve ibadetlerinde tamamen serbesttirler;

c) İslâm'dan irtidat edenlere mürted hükümleri tatbik edilir;

d) Gayr-i müslimler; yeme ve giyinmelerinde şer'i hükümlerin izin verdiği nisbette kendi kendilerine muamele olunurlar;

e) Evlenme ve boşanma işleri hususunda gayr-i müslimler, kendi dinlerine göre hareket ederler; evlenme müslim ile gayr-i müslim arasında olursa İslâm şeriatına göre muamele edilir;

f) Sair muamelat, ceza, beyine, iktisad ve idare nizamlarını cemiyet hayatına tatbik ederken devlet, müslim ve gayr-i müslim arasında tefrik yapmaz.

Madde 12-İslâm davasını yüklenmek devletin asıl görevidir.

Madde 13-Şer'i hükümler için asıl kaynak; kitab, sünnet, icma ve kıyastır. Bunlardan başkası şer'i hükümlere kaynak olamaz.

Madde 14-Beraet-i zimmet asıldır; bir kimse ancak mahkeme kararıyla tecziye edilir. Hiç kimseye asla işkence edilemez ve buna tevessül edenler ceza görürler.

Madde 15-Fil ve hareketlerde aslolan şer'i hükümlere bağlanmaktadır. Bu itibarla şer'i hükmü bilmedikçe bir iş yapılamaz. Muharrim delil (haram kılan) bulunmadıkça eşyada aslolan mubahlıktır.

Madde 16-Kendilerinde aşağıdaki iki husus bulunduğu zaman, haram neticeye götüren bütün vasıtalar da haramdır:

a) Kat'i olarak daimi surette harama götürücü olması,

b) Şeriat'ın, netice olan o fiili haram kılması.

İkinci bölüm

Temel hak ve hürriyetler

Madde 17-Devlet; herhangi bir şahsa, bir zümreye veya bir sınıfa, herhangi bir hususta imtiyaz hakkı veremez; ırk, renk, dil ve din farkı gözetmek-sizin her tebaanın hukukunu korur ve gözetir.

Madde 18-Herkes şahsına ait vaz geçilmez hak-lara ve hürriyete sahiptir.

Madde 19-Her müslüman, İslâm'ın müslüman-lara tanıdığı tüm hak ve selahiyetlerden faydala-nır ve tüm vazifelerle mükelleftir.

Madde 20-Bütün tebaa; İslâm şeriatının kendi-lerine bahsettiği can, mal, namus himayesi; fikir, vicdan, ibadet, seyahat, toplanma, teşebbüs, çalış-ma hürriyeti; içtimai kuruluş ve müesseselerden faydalanma, öğretim ve eğitim ve yükselmede fır-sat eşitliği gibi bütün haklardan kanunlar çerçe-vesinde istifade ederler.

Madde 21- Şeriat'ın cevaz vermediği şekilde, hiç bir kişinin elinden bu haklar alnamaz, kısıtlana-maz ve kanunsuz olarak ceza verilemez.

Madde 22-Gayr-i müslim tebaa ile yapılan bü-tün anlaşma ve bağlantılara riayet etmek devle-tin görevidir.

Madde 23-Basın ve yayın, kanun çerçevesi için-de kalmak kaydıyla serbesttir.

Madde 24-Kanun huzurunda bütün vatandaşlar eşittir.

Madde 25-Herkes; şahsiyet, ehliyet ve kabiliye-tine göre devlet memuru olma hakkına sahiptir.

Madde 26-Herkes mesken masuniyetine sahip-tir; kanunun tayin ettiği durumlar dışında kimse-nin mesken ve menziline girilemez.

Madde 27-Vatandaşlar, ferd veya toplu halde ge-rek kendi şahıslarıyla ve gerekse umumi mesele-lerle ilgili olarak gerekli mercilere ve şura meclisi-ne dilekçe verme ve şikayette bulunma hakkına sahiptir.

Üçüncü bölüm

İctimaî hükümler

Madde 28-İslâm toplumunun temeli ailedir. Devlet ailenin teşkilini kolaylaştırıcı, kudsiyetini koruyucu ve aile münasebetlerini muhafaza edici tedbirleri almakla mükelleftir.

Madde 29-İslâm Devleti, bütün müslümanları kardeş bilir ve bir ümmet olarak kabul eder. Genel siyasetini; İslâm milletlerinin dostluk, birlik ve beraberlik esasına göre düzenler. İslâm Dünyasının siyasi, iktisadi, askerî ve harsî birliğinin ta hakkuku için devamlı bir gayret gösterir.

Madde 30-Ülkenin birlik ve bütünlüğünü, ülkesi ve milleti ile bölünmezliğini, bağımsızlığını korumak devletin ve tüm vatandaşların görevidir.

Madde 31-Askerlik müslüman tebea için hem bir hak hem de bir vazifedir. Dahilde asayişî sağlamak, harice karşı sınırları korumak devletin emniyet ve askeri kuvvetleri marifetiyle temin edilir. Her vatandaş bu meşr'u kuvvetlere yardımcı olmakla mükelleftir.

Madde 32-Eğitim ve öğretim parasızdır. Eğitim ve öğretim; İslâm'ın kültür ve tarihine, örf ve ananesine, inanç ve ibadetine, hukuk ve ahlâkına uygun bir şekilde icra edilir. Ahlâklî, faziletli, bilgili, üstün seciyeli çalışkan ve İslâm mefkuresine sahip nesiller yetiştirmek devletin temel görevlerindendir.

Madde 33-Devlet; vatandaşların ictimai, harsî maddi ve manevî gelişmesini sağlamak için gerekli tedbirleri alır ve lüzumlu müesseseleri kurar.

Madde 34-İslâm Devleti; adil, mazlumlara koruyan ve İslâm menbandan ilhamını alan ictimai bir hukuk devletidir.

Madde 35-Devlet her türlü zulmetmeyi, zulmunu ve bir yabancı hakimiyet altına girmeyi reddeder.

Madde 36-Devlet, iman ve takva esasına dayanarak ahlâkî faziletlerin gelişmesine uygun bir ortam hazırlar ve her türlü fesad, tecavüz ve anarşi ile mücadele eder.

Madde 37-İslâm Devleti ve müslümanlar, gayri müslim tebaaya karşı islâm ahlâkı, İslâm adaleti ve sadakatı ile muamele ve münasebette bulunur ve insani haklarına riayet eder.

Madde 38-İslâm Devletin tarih başlangıcı, İslâm'ın peygamberi Hz. Muhammed'in(s.a.v)hicretidir. Hicri kameri de ve hicri şemsi de takvimde muteberdir. Ancak devlet dairelerinin çalışması hicri şemsi takvimine göreler.

Madde 39-Haftalık resmi tatil cuma günüdür. Senede Ramazan Bayramı iki gün, Kurban Bayramı üç gün olarak tatil edilir.

Dördüncü bölüm

Aile nizamı

Madde 40-Kadında aslolan anne ve evin terbiyecisi olmaktır; kadın, korunması gereken bir emalet ve bir namustur.

Madde 41-Aslolan kadınların erkeklerden ayrılmazdır; alış-veriş gibi şeriâtın cevaz verdiği ihtiyaçlar veya Hac gibi kendisi için müsaade edilmiş bulunan toplanlılar haricinde kadınlar erkeklerle toplanamazlar.

Madde 42-Erkeklerle verilen haklar kadınlara da verilir; ancak, şeriâtın kadına veya erkeğe şer'i delillerle tahsis ettiği haklar müstesnadır. Kadın da ticaret, ziraat, sanat işlerine karışmak, muamelat ve akitlerde bulunmak hakkına sahiptir. Kendi başına veya başkasıyla müştereken malını çoğaltabilir.

Madde 43-Kadın ve erkeğin ahlâkına zararlı, cemiyeti ifsad edici her türlü işi yapmaktan kadın men edilir.

Madde 44-Erkek, ev haricindeki işleri yürütür, kadın da gücü yettiği kadar ev içindeki işleri yürütür.

Madde 45-Diğer karı-koca münasebetleri İslâm hukukuna göre tanzim edilir.

Beşinci bölüm

İktisadî nizam

Madde 46-İktisad meseleleri, cemiyetin ihtiyaçlarını giderme yönünden bakıldığı zaman cemiyetin istikbale ma'tuf durumlarını nazar-ı itibare almaldır. İhtiyaçları karşılamak için de cemiyetin hali hazırdaki durumu esas alınmalıdır.

Madde 47-Mal ve mülk yalnız Allah'ındır. Allah insanı yerine vekil bırakmış ve bu suretle insanın mülkiyet hakkı olmuştur. Bu itibarla mal ve mülk edinme iznini veren de Allah'tır. Ve bu özel izinle insanın mülkiyet hakkı meydana gelmiştir.

Madde 48-Devlet; ferd ferd herkese temel ihtiyaçlarını karşılama teminatı verir ve yine her ferde temel ihtiyaçlarının ötesinde mümkün mertebe daha yüksek bir seviyede ihtiyaçlarını karşılama imkanlarını hazırlar.

Madde 49-Cemiyetin; iktisadi istiklâlini temin etmek, fakirlik ve mahrumiyeti kaldırmak, insanın içtimai ihtiyaçlarını karşılamak için, İslâm Devleti, iktisadiyatını aşağıdaki esaslara dayandırır:

a) Temel ihtiyaçların karşılanması: Mesken, yiyecek, giyecek, sağlık, tedavi, öğretim ve eğitim ve herkese aile yuvası kurması için gerekli imkânları sağlar.

b) Tam istihdam sağlamak amacıyla herkese iş şartları ve imkanları hazırlamak, iş yapabilecek durumda olup da mesai için gerekli vasıta imkanları olmayanlara bu imkanları yardımlaşmak suretiyle temin eder; bu yardımlaşma faizsiz borç

vermek veya diğer meşru şekilde olmalıdır.

c) Devlet, cemiyete zararlı olacağı takdirde ser-
vetin belli şahıslarda veya belli grupların elinde
toplanmasına ne müsaade etmeli, ne de devlet ce-
miyetin zararına kendisi büyük bir işveren duru-
muna gelmemelidir.

d) Ülkenin iktisadi planlamasını, çalışma şekli-
ni, muhtevasını ve çalışma saatlerini, her ferdi
çalışması yanında manevi, iktisadi, siyasi, ülkenin
idaresine faal katılma, kabiliyeti artırma ve yeni
teşebbüslerde bulunma gibi, kendi kendini yetiş-
tirecek, gücü ve fırsatı bulabilecek bir şekilde
hazırlamalıdır.

e) Meslek seçme hürriyetine riayet etmek, fert-
leri muayyen işlere zorlamamak ve başkalarının
çalışmalarından haksız yere faydalanmamayı
öğretmelidir.

f) Başkalarına zarar vermeyi, işi kendi inhisarı-
na almayı, ihtikârı, faizi, batıl ve haram olan di-
ğer alış-verişi ve kumarın her çeşitini yasaklar.

g) İktisada bağlı bütün işlerde; ister tüketim-
de olsun, ister yatırım, üretim, dağıtım ve amme
hizmetlerinde olsun, her nevi israfı ve gereksiz har-
camaları men eder.

h) İlim ve teknolojiiden istifade ederek, memle-
ketin gelişmesi ve ilerlemesi için, ihtiyaç nisbetin-
de kabiliyet sahibi eleman yetiştirir.

ı) Yabancı sermayenin ülke ekonomisine hakim
olmasına mani olur.

j) Umumi ihtiyaçlarını temin edecek, ülkeyi ken-
di kendine yetecek bir merhaleye ulaştıracak ve di-
sha bağımlılıktan kurtaracak bir şekilde ziraatın,
hayvancılığın ve ağır sanayi de dahil bütün sana-
yiinin gelişmesini hızlandırır.

Madde 50-İslâm Devleti iktisad nizamı; devlet
sektörü, yardımlaşma kurumları ve özel sektör ol-
mak üzere, iyi ve doğru planlanmış üç temel kesi-
me dayanır:

Devlet sektörü; özel sektörün yapamadığı ağır
sanayi tesisleri, sanayi altyapı tesisleri, dış tica-
ret, büyük madenler, bankacılık, enerji üretimi, ba-
raj ve büyük su şebekeleri, radyo ve televizyon,
posta-telgraf ve telefon, hava yolları, deniz yolla-
rı ve bunlara benzer amme mülkiyeti şeklinde ve
devletin elinde ve denetimindeki kuruluşlardır.

Yardımlaşma kurumları ve benzerleri; şehir ve
köylerde, İslâm esaslarına uygun olarak kurulan
üretim ve dağıtım yardımlaşma müessesesi ve ku-
ruluşları içine alır.

Özel sektör; devlet sektörü ve yardımlaşma ku-
rumlarının iktisadi faaliyetlerini tamamlayan zi-
raat, hayvancılık, sanayi, ticaret ve genel hizmet-
ler gibi faaliyet alanlarını kapsar.

Bu üç teşebbüste mülkiyet hakkı; bu faslın di-
ğer maddelerine uygun olduğu, İslâm kanunları-
nın çerçevesi dışına çıkmadığı, ülkenin iktisadi ge-
lişmesine ve yaygınlaşmasına katkısı bulunduğu sü-
re ve toplumun zarar ve ziyanına sebep olmadığı sü-
rece İslâm Devletinin kanunlarının himayesin-
dedir.

Bu üç kesimin tabi olacağı esaslar ve usullerin
sınırları ve şartları kanunla düzenlenir.

Madde 51-Ganimet malları ve mevat (ölü arazi)
veya terkedilen araziler, madenler, denizler, göl-
ler, nehirler ve sair umumi sular, dağlar, dereler,
ormanlar, sazlıklar, tabii korular, meşkun mahal-
ler çevresinde olmayan meralar, mirascısı bulun-
mayan terekeler, sahibi belli olmayan mallar ve ga-

siplerden geri alınan kamu malları gibi servetleri, toplum yararına uygun olarak kullanma yetkisi Islâm hükümetinindir. Her birinden faydalanmanın tarzını kanun tayin eder.

Madde 52-Herkes meşru kazanç ve çalışmasından elde ettiğinin malikidir. Hiç kimse kazancına ve çalışmasına malik olmak bahanesiyle başkasını kazanç ve çalışmasından mahrum edemez.

Madde 53-Meşru yollardan elde edilen şahsi mülkiyet muhteremdir. Bu husustaki usul ve esaslar kanunla düzenlenir.

Madde 54-Devlet; faiz, gasb, rüşvet, ihtilas, hırsızlık, kumar, vakıf mallarından haksız yararlanmak, resmi ihalelerde ve işlerde çıkar sağlamak, mevat araziyi ve amme mallarını satmak, fesad yerleri açmak ve benzeri gayri meşru yollardan sağlanan kazançları alıp hak sahibine iade etmekle sahibi bilinememesi halinde beytülmale vermekle vazifelidir.

Madde 55-Bugünkü ve gelecekteki nesillerin sağlığını tehdit edecek çevrenin kirlenmesini veya tahribini telafisi mümkün olmayacak bir şekilde beraberinde getirecek olan iktisadi ve sair faaliyetler yasaktır.

Madde 56-Devlet, vergi usulünü kanunla tesbit eder. Vergi muafiyeti, vergi bağlama ve vergi indirim hakları kanunla düzenlenir.

Devletin yıllık genel bütçesi, kanunda belirtilecek şekilde hükümet tarafından hazırlanır ve gerekli inceleme ve tasdiki için Şura Meclisi'ne sunulur. Bütçe rakamlarında yapılacak her türlü değişiklik de kanunda belirtilmiş usullere göre yapılır.

Madde 57-Devletin bütün gelirleri, genel hazine hesaplarında toplanır ve bütün ödemeler, kabul edilmiş tahsisatlar çerçevesinde kanun mucibince yapılır.

Madde 58-Devlet Divan-ı muhasebatı, doğrudan doğruya Şura meclisinin murakabesi altındadır.

Madde 59-Divan-ı muhasebat; bakanlıkların, devlet şirketlerinin, müesseselerinin ve her ne şekilde olursa olsun, devlet genel bütçesinden istifade eden tüm kuruluşların bütün hesaplarını, kanunun kararlaştırdığı usul ile denetler ve kontrol eder.

“Divan-ı muhasebat” kanun mucibince ilgili senet, belge ve hesapları her yılın bütçesinin kesin hesap raporunu, görüşlerini de ilave etmek suretiyle Şura meclisine teslim eder. Ve bu raporun ammenin malumatına sunulması gerekir.

Altıncı bölüm

Vergi

Madde 60-Zekât Müslümanlardan tahsil olunur. Zekât; Seriat'ın alınmasını tayin ettiği nakid, ticaret eşyası, hayvanat ve hububat gibi mallardan alınır.

Madde 61-Zimmîlerin tehammül edebilecek bağı erkeklerinden cizye tahsil edilir; kadınlarından, çocuklarından ve malullerinden alınmaz.

Madde 62-Tahammülünce haraç arazisinden haraç alınır, usri araziden ise bilfil yetißen mahsulün zekâtı tahsil olunur.

Madde 63-Müslümanlardan, hazine masrafların kapatmak için seriatın caiz gördüğü vergiler alınır. Bu vergi de ancak, örfen mal sahibine bırakılması icabeden ihtiyaçlardan fazla olarak bulunan kısımdan alınmalı ve vergilerin devlet ihtiyaçlarını kapama keyfiyetine riayet edilmelidir. Gayrimüslimlerden ne suretle olursa olsun, vergi alınmaz. Kendilerinden cizye, arazilerinden haraç alınır.

Madde 64-Seriatın, ümmete yapılmasını vacip kıldığı işleri başarmak için, hazinede mal yoksa, vücub ümmete intikal eder ve bu itibarla yapılması gereken işleri imkân dahiline sokmak devletin hakkıdır.

Madde 65-Daimi hazine gelirleri: kâfirlerden hapsiz elde edilen bütün ganimetler, cizye, haraç,

öğüt, definelerin beşde biri ve zekâtıdır. İhtiyaç olsun veya olmasın, bu mallar devamlı olarak alınır. Madde 66- İslâm devleti, Hazineye gelir olarak Müslümanlardan da vergi tahsil edebilir ve bu aşağıdaki sebepler muvacehesinde olur:

a) Fakirlere, yoksullara ve yolculara yardım ve cihad farizesini eda ve hazine üzerine terettüp eden sarfiyatı kapatmak için,

b) Bedel olarak hazine tarafından ödenmesi icabeden masrafların kapanması, memurun maaşı, ordu masrafları için.

c) Zaruret halinde hazine üzerine terettüp eden giderleri kapamak için, zelzele, tufan gibi hadiselerin tebaya arz olması gibi.

Madde 67- Varisi bulunmayanlardan kalan mallar, devlet ve amme mülkiyetinden üreyen mallar hazine gelirlerindendir.

Madde 68-Hazine masrafları şu bölümlere ayrılır:

a) Zekâta müstehak olan sekiz sınıfa; zekât bölümünden sarfedilir.

b) Zekât bölümünde mal bulunmadığı takdirde fakirlere, yoksullara, yolculara, cihada ve borçlulara hazine daimi gelirlerinden ödenir, burada da yoksa borç alınır veya vergi tarhedilir.

c) İdareciler, askerler ve memurlar gibi devlet hizmetini ifa edenlere hazineden para ödenir. Hazinede para yoksa veya kâfi gelmiyorsa bu giderleri karşılamak için vergi tahsil edilir. Acil ise, derhal ödünç alınır.

d) Yol, mektep, cami, hastahaneler, sanayi kuruluşları ve diğer yatırımlar gibi umumun maslahatı ve fertlerin faydalanması için tesis edilen bu yerlerin inşası veya ihtiyaçları hazine tarafından

karşlanır.

e)Zelzele ve tufan gibi arızı olan felaketler için hazineden sarfiyat yapılır, mal yoksa hemen bunlar için ödünç para alınır; sonra toplanan vergilerden bu borçlar ödenir.

Madde 69-İşçi ile işveren arasındaki ilişki ve sözleşmeler İslâm kanunlarına göre adil bir şekilde düzenlenir.

İşverenle işçi arasında ihtilaf olursa emsaline göre ücret takdir edilir. Fakat ücretten başka bir husus için ihtilafa düşerlerse ser'i hükümler dairesinde sözleşmeye göre karar verilir.

Ferd ve şirket nezdinde görevli olanlar bütün hak ve vecibelerde devlet memurları gibidirler.

Madde 70-Devlet; tebaasından olan herkes için iş bulmayı garanti eder.

Madde 71-Kimseyi bulummayan, işsiz ve malsiz şahısların nafakasını devlet garanti eder; aceze ve mal'ullerin barındırılmasını devlet üzerine alır.

Madde 72-Devlet, tebaa arasında malın tedavül etmesine çalışır ve malın muayyen bir zümre arasında tedavülüne mani olur.

Madde 73-Devlet tebaadan olan her ferde tali ihtiyaçlarını karşılayabilecek imkânı vermeyi ve toplunda muvazene teminini aşağıdaki şekilde halleder:

a)Devletin hazinede sahip olduğu menkul veya gayri menkul mallar ile kâfirlerden harpsiz elde edilen ganimetleri ve bunlara benzer şeyleri verir. b)Kâfi derecede arazisi bulunmayanlara, verimli olan devlet arazisinden verir; ziraat gücü olmayanlara imkanlar sağlar.

c)Zekât'tan, kâfirlerden harpsiz elde edilen ganimet mallarından ve benzerlerinden, borçlarını

vermekten aciz olanların borçlarını öder.

Madde 74-Arazi gelirini, en üst seviyeye getirmeye matuf olarak arazi politikası gereğince devlet, ziraat işlerini ve zirai mahsulleri kontrol eder.

Madde 75-Her türlü hayati olaylara tealluk eden ilmi lâbaratuarlar inşa etmek bütün tebeanın hakkıdır, devletin de vazifesidir.

Madde 76-Devlet ve fertler; şeriatın haram kıldığı; ümmete ve devlete kat'i surette zarar veren maddeleri imal eden labaratuvarlar açamazlar ve imal edemezler.

Madde 77-Bütün sağlık hizmetlerini devlet, herkes için meccanen yapar. Fakat ücretle doktor tutmak ve ilaç satmaktan kimse menedilemez.

Madde 78-Herhangi bir yabancı gayrimüslime imtiyaz verilmediği gibi, memlekette yabancı malların çalıştırılıp istismarına da engel olur.

Madde 79-Devlet hususi para çıkarır ve bu para hiçbir yabancı paraya bağlanamaz.

Madde 80-Devletin parası sikkeli veya sikkesiz altın ile gümüşdür. Bunlardan başka nakit olamaz. Hazinede altın veya gümüşten karışlığı olmak şartıyla, bunlara bedel olarak devletin başka birşey çıkarması caizdir. Devlet; bakır, bronz, kağıt ve bunlardan başka para çıkarabilir; bunlar arasında altın ve gümüşe eşit değerde olanlar varsa, bu maddeleri nakit olarak da basabilir.

Madde 81-Kat'i olarak banka açmak yasaktır. Ancak, devlet bankası olur ve faiz ile muamele yapamaz. Hazine dairelerinden bir daire gibi çalışır; şeriat ahkâmına göre ikraz yapar, mali ve nakdi muamelatı kolaylaştırır.

Madde 82-Kendi parası arasında mübadele caiz olduğu gibi, devlet parası ile diğer devletlerin pa-

tasını değiştirmek de aynı şekilde caizdir. Ve bu husus İslâm'ın sarf ahkâmına göre icra edilir.

Yedinci bölüm

Talim ve terbiye siyaseti

Madde 83-Talim ve terbiyede takip edilecek programın esası İslâm akidesi olması icabeder. Derslerin muhtevası ve tedrisin usulü de bu esaslardan ayrılmaz.

Madde 84-Öğretim siyaseti: İslâmi zihniyet ve İslâmi ruhu tesis etmekten ibaretir; bütün öğretim muhtevası bu siyaset temeli üzerinde bulunur.

Madde 85-Öğretimden maksat, fertde İslâmi şahsiyeti teşkil etmek ve hayat hadiselerine tealuk eden ilim ve irfan ile insanları yetiştirmektir. Öğretim metodları, bu gayeyi tahakkuk ettirecek şekilde kurulur. Ve bu gaye hilafına sevkeden her metod menedilir.

Madde 86-Harsî bilgiler; İslâmi hüküm ve fıkirlere aykırı olmayacak şekilde tedris edilir.

Madde 87-Bütün öğretim kademelerinde İslâm harsı öğretilir. Yüksek tahsilde ise; tıp, mühendislik, fiziki ilimler ve bunlara benzer bilgiler için hususi bölümler ayrılacağı gibi, çeşitli İslâmi bilgiler için de ayrı ayrı bölümler tahsis edilir.

Madde 88-Ticaret, ziraat, denizcilik gibi fen ve sanatlarda tedris edilecek ilimlere tabidirler.

Madde 89-Öğretimde program tek olur. Devlet programından başka bir programa müsaade edilmez.

Madde 90-Ülkede İslâm kültürü tam manasıyla tahakkuk edinceye kadar özel okullara müsaade edilmez.

Madde 91-Hayat sahasında insana öğrenmesi lazımlı gelen şeylerin erkek-kadın herkes için ilk ve orta merhalede öğretilmesinin temin edilmesi devlete farzdır. Devlet bunu meccanen yapar.

Madde 92-Öğrenciler mürahık yaşa geldiler mi, erkek-kız okulları birbirinden ayırt edilir ve kız öğrencilere kadın öğretmen ders verir.

Madde 93-Devlet; üniversite ve mekteplerin haricinde, kütüphaneler, labaratuvarlar ve diğer bilgi vasıtaları da hazırlar ki, fıkıh, usul-i fıkıh, hadis, usul-i hadis, tefsir, tıb, mühendislik, kimya ve keşiften ibaret muhtelif kollardaki araştırmaları devam ettirmek isteyenler imkanlar kazanmış olsun da ümmetinde birçok mucid, kâşif ve allâmler yetişmiş olsun.

Madde 94-Tebedan her ferd, siyasi ve gayri siyasi istediği gazete, mecmua ve kitabı hiçbir ruhsata tabi olmaksızın ve İslâmi ölçüler içinde kal-mak kaydıyla çıkarabilir. Devletin üzerindeki esası yıkıma matuf her türlü yazıyı tab ve nesredenler cezalandırılır.

Madde 95-Devlet cehaletle savaşı ve tahsil görmemiş olanları da tenvire çalışır.

Sekizinci bölüm

Harici siyaset

Madde 96-Siyaset, ümmetin iç ve dışlarını gözlemek ve yürütmektir. Bu da devlet ile ümmet tarafından yapılır; devlet bu işi bilfiil yapar, ümmet ise devletin bu davranışını murakabe ve muasebe eder.

Madde 97-Her hangi bir ferdin, fırka, cemiyyet, teşekkül veya topluluğun hiçbir şekilde yabancı herhangi bir devletle alakası olamaz. Devletlerle münasebet yalnız devlete aittir.

Madde 98-Gaye, gayri meşru bir vasıtayı meşru kılamaz; haram yolu ile vacip veya mubaha erişilemez. Siyasi vesile siyasi tutuma zıd olamaz.

Madde 99-Harici siyasette, siyasi manevralar zaruridir; Siyasi manevralardaki kuvvet; hareketleri açıklamak ve hedefleri gizlemekte toplanır.

Madde 100-Devletlerin cürüm ve mafsedetlerini keşfetmek, kaypak siyasetlerinin tehlikesini açığa çıkarmak, kötü ve gizli tertip ve entrikaları açıklamak ve sapıtcı şahsiyetleri düştürmekte cesaret göstermek, en ehemmiyetli siyasi düstur ve üsluplardandır.

Madde 101-İslâm fikriyatının büyüklüğüne riayet etmeleri; fert, ümmet ve devletin işlerini başarma hususunda metodların en mükemmeli kabul edilmelidir.

Madde 102-Ümmetin siyasi meselesi - İslam devletinin şahsiyetinin kuvvetinde, devletin İslami hükümleri güzel bir şekilde tatbikinde ve de-

vamlı olarak aleme yaymasında temessül eden İslâm'dır.

Madde 103- İslâm: harici siyasetin etrafında doğaştığı bir mihverdir ve devletin bütün devletlerle olan alâkası İslâm esasına göre kurulur.

Madde 104- Devletin, alemdede mevcut diğer devletlerle olan alâkası şu dört esas üzere kaimdir:

a) İslâm âlemindeki mevcut devletler, bir memleket gibi addedilir. haricî münasebetler zımına girmez ve onlarla olan alâka harici siyasetten adedilmez; hepsini bir devlet halinde birleştirmek için çalışılır. Memleketleri dar-i İslâm ise tebeaları ecnebi sayılmaz. Hatta onların her ferdi de asıl tebeanın haklarına sahiptir.

b) Kendileriyle aramızda ticari, iyi komşuluk ve ya teknik ve ekonomik işbirliği anlaşması bulunan devletlerle, anlaşma hükümlerine göre muamele edilir. Anlaşmalarda sarahat varsa, pasaportlara lüzum kalmadan yabancı tebeanın hüviyetle memlekete girmeye hakkı vardır. Fakat bu işin karşılıklı olması şarttır. Onlarla ekonomik ve ticari alâkalar, mahdud ve muayyen ve onların kuvvetlenmesine sebep olmayacak şekilde zaruri olmayan şeylerden olması lazımdır.

c) Kendileriyle anlaşma bulunmayan devletler, müstemlekeci devletlerle, memleketimize göz diken devletler, hükmen muharib devletlerden sayılır. Onlara karşı her türlü ihtiyat tedbirleri alınır. Onlarla herhangi diplomatik münasebet kurulmaz. Bu gibi devletlere mensup olan tebea, memlekete her fert için bir pasaport ve her sefer için vize ettirmek suretiyle gelebilir.

d) Fiilen muharib olan devletler ile bütün muamelatta harb halini esas tutmak icabeder. Onların

bütün tebea efradı memlekete girmekten menedilir. Müslüman olmayanların da mal ve canları helaldır.

Madde 105- Askeri ve bu cinsten olan muahedeler ve buna tabi olan üs ve hava meydanları icar itifakları ve siyasi muahedeler kat'i olarak menudur. Ancak iyi komşuluk, iktisadi, ticari, mali ve teknik anlaşmalar ve mutareke muahedeleri yapmak caizdir.

Madde 106- Memleketimize göz dikmeyen, fiilen müstemlekeci olmayan ve bizimle bil fiil savaş halinde bulunmayan devletlere - seyahat ve salahi-yetleri tahdit edilmek, siyasi ve kültürel faaliyetleri menedilmek suretiyle-memleketimizde elçilik açmalarına müsaade edilir.

Madde 107- İslâm da'vasının menfaati icabı, İslâm devleti, fiilen muharib olmayan yabancı devletlerde elçilikler kurar. İslâm da'vasını yaymak ve İslâm lehinde tebliğde bulunmak bu elçiliklerin başlıca görevlerindendir.

Madde 108- Devletin; İslâm esasları üzerine olmayan veya İslâm hukukundan başka bir hukuku tatbik eden kurumlara iştirak etmesi caiz değildir. Birleşmiş milletler heyeti, devletler adalet mahkemesi, devletler parafonu gibi.

Dokuzuncu bölüm

Devlet organları Devlet başkanlığı:

Madde 109- Devletin başında devlet reisi bulunur. Devlet reisine "İMAM, HALİFE ve EMİRÜL-MÜMİNİN" gibi ünvanlar da verilebilir.

Madde 110- Devlet reisinin erkek, müslüman, hür, baliğ, ümmetin veya mümessillerinin dindarlık ehliyet, adalet ve aklı-selimine güvenerek seçtiği ve tüm ümmetin biat ettiği bir kimse olması esastır.

Madde 111- Devlet işlerini yürütmekten asıl sorumluluğu olan devlet reisidir.

Madde 112- Allah'ın hakimiyetini devam ettirmek, teşri, kaza ve icra organlarının vazifesidir. Ve bu hakimiyeti devlet reisi, Allah namına icra ve kontrol eder.

Madde 113-Devlet reisi icraatında Ehl-i sünneti esas alır.

Madde 114- Devlet reisi; işleri yürütürken keyfilik ve istibdat yolunu tutamaz. Devlet işlerini Şûra usulüne göre yürütür.

Madde 115- Devlet reisini seçme hakkına sahip olanlar, gerektiğinde, mahkeme kararı ile onu azletme yetkisine de sahiptirler.

Madde 116- Devlet reisi, medeni haklar bakımından diğer müslümanlar gibidir; Kanunun hakimiyeti dışında kalmaz.

Madde 117- Devlet reisi icra organının başıdır. İçte ve dışta devletin birlik ve bütünlüğünü korur ve dışa karşı devletin temsil eder. Muavinleri, bakanları, valileri, kumandanları, hâkimleri tayin eder.

Madde 118- Teşri, icra ve kaza organları arasındaki ahenk sağlamak devlet reisinin görevidir.

Madde 119- Devlet reisi, devletin bütün salahiyyetlerine sahiptir. Şöyle ki:

a) Şariat'ın müttetikun-aleyh olan şer'i hükümleri ve muhtelefün-fih olanlar arasından ittihaz ettiği şer'i hükümleri yürürlüğe koyar ve bu hükümler, itaat edilmesi lazım gelen kanunlar olur ve bunlara muhalefet caiz olmaz.

b) Dahili ve harici siyasetinin her ikisinden de mes'uldür; orduya kumanda eder, harp ilan etmek hakkına sahiptir; mütareke ve sulh akdederek. Andlaşma ve diğer müahedeleri yapar.

c) Yabancı sefirleri kabul veya reddetmek onun salahiyyetindedir.

d) Devlet reisinin bulunmadığı veya hasta olduğu zaman bu görevi baş muavin, Şura meclisi başkanı ve devlet yüksek divanı başkanından mürekkep "Devlet reisiği geçici Şurası" adıyla bir şurâ yürütür. Bu şuranın başkanı şura meclisi başkanıdır.

Madde 120- Devlet reisinin tebea işlerini gözetmek bakımından, kendi ictihad ve görüşü dahilinde mutlak salahiyyeti vardır. Şu kadar var ki, umumi menfaat gayesiyle şer'i her hangi bir hükme muhalefet edecek olursa bu caiz olmaz.

Onuncu bölüm

Devlet reisinin seçimi

Madde 124- Yukardaki vasıflara sahip olanlardan devlet reisiğine aday olanlar veya aday gösterilenler seçimlere başlamadan önce adaylıklarını kabul ettiklerini resmen bildirmeleri gerekir.

Madde 125- Devlet reisinin seçiminin nasıl yapılacağı kanunla düzenlenir.

Madde 126- Müracaat edenler arasından elyak olanlar, birkaç kişi oldukları takdirde, ancak ilgili makamca tesbit ve kabul edildikten sonra, ümmetin (biatine) sunulur.

Madde 127- Oyların mutlak çoğunluğu kafi gelir. İlk turda hiçbirisi ekseriyeti alamazsa bir hafta sonraki cuma günü ilk turda en çok oy almış olan iki aday seçime katılır. En çok rey alan devlet reisi seçilmiş olur.

Madde 128- Devlet reisinin seçimlerine nezaret etme anayasayı koruma şurasının görevidir.

Madde 121- Devlet reisi için muayyen bir müddet yoktur; devlet işlerini tedvire kadar ve şeriat ahkâmını koruyup infaz ettiği müddetçe, kendisini devlet reisiğinden çıkaracak bir değişiklik olmadıkça devlet reisi olarak kalır. Aksi halde ya kendisi ayrılır, ya da azledilir.

Madde 122- Devlet reisinin devlet reisiğinden çıkmasına sebep olan şeyler şunlardır:

a) Devlet reisinin inikad şartları bozulursa; irtibat, açık bir fışk, delilik veya buna benzer arızalar gibi;

b) Hangi sebepten olursa olsun, devlet riyaset işlerini yürütmekten aciz olmak;

c) Müslümanların işlerini Şeriat'e uygun olarak idare etmekten aciz kalan bir tesallut: Bu da iki şekilde olur:

Birinci şekil: Etrafından bir veya birkaç kişi, kendisine musallat olarak, işlerin tenfizinde müstebid harekette bulunmaları; eğer bunların tasallutundan kurtulmak ümidi varsa, muayyen bir müddet uyarılır. Buna rağmen, onların tasallutlarını kaldırmazsa azledilir;

İkinci şekil: Ya biffiil esir olmak veya tesiri altına girmek suretiyle galip bir düşmanın eline esir düşmek. Bu halde bakılır: Eğer kurtulması ümit ediliyorsa, kurtuluşundan ümit kesilinceye kadar mühlet verilir ve ümit kesilince azledilir. Şayet kurtuluşu umulmuyorsa derhal azledilir.

Madde 123- Devlet reisinin kendisini riyasetten çıkaracak kadar değişip değişmediği hususunda ki kararı "Divan-ı Ali" mahkemesi verir.

Onbirinci bölüm

Şura meclisi

Ehl-i hall velakd)

Madde 129- Reylerinde bütün Müslümanları temsil eden, devlet reisinin başvuracağı şahıslardan tesekkül eden meclise Şura denir. Şura meclisinin bir ismi de Ehl-i hall vel-Akd'dir.

Madde 130- Şura meclisi: Gizli oyla veya mesru başka bir usulle seçilen millet temsilcilerinden kurulur. Seçenler ve seçilenlerde aranacak vasıflar ve şartlar seçim usulleri kanunlarıyla tanzim edilir. Madde 131- Şura meclisi üyelerinin seçim usulü:

Seçim işi köyden başlar; her köydeki ve ilçe merkezindeki camii cemaati kendi içlerinden istenen şartları haiz birini gizli oyla seçerler; seçilen camii temsilcileri ilçe ve ilçe ilçe merkezlerinde ve en büyük camii cemaatinin temsilcisinin başkanlığında toplanır ve gizli oyla bir ilçe temsilcilerini seçerler. Bunlar da il merkezinde, il müftüsünün başkanlığında toplanır ve o il için kaç temsilci seçilecekse gizli oyla o kadar temsilci seçerler. Seçilenler bir zabıtla tesbit edilerek anayasayı koruma Şurasına bildirilir. Bazı hususlar:

a) Sandık başkanları anayasayı koruma şurasınca tayin edilir.

b) Seçilme şartları: Müslüman olmak, hür olmak, akıl baliğ olmak, erkek olmak, ilmin bir şubesinde ihtisas sahibi olmak, takva sahibi olmak, idari işlerden anlamak, çevresince itimad ve itibar edilir olmak.

c) Şura meclisinin üyelik süresi (6) yıldır. Her üç yılda kur'a ile üçte biri yenilenir ve tekrar seçilebilir.

d) Şura meclisi müzakerelerini bütün tebaa takip edebilir. Yazılı olarak görüşlerini bildirebilir.

Madde 132- Şura meclisinin üye sayısı ihtiyaca göre tesbit edilir.

Madde 133- Seçimler yapıldıktan sonra, Şura meclisinin toplantıları, üye tam sayısının üçte ikisinin hazır bulunmasıyla resmîyet kazanır, anayasada özel nisab tayin edilmiş haller müstesna. Teklifler ve kanun tasarıları iç tüzüğe göre yapılır. İç tüzüğün kabulü için hazır bulunanların üçte ikisinin muvafakatı gereklidir.

Madde 134- Meclis Başkanı ve Başkanlık divanının tesbiti; komisyonların sayısı ve onların görev süreleri, meclis çalışmaları ve müzakereleri ve diğer alakalı hususlar meclis iç tüzüğü vasıtasıyla kararlaştırılır.

Madde 135- Savaş zamanlarında, ülkenin işgali halinde devlet reisinin teklifi ve Şura'nın tasdiki ile işgal edilmiş muntakaların veya bütün ülkenin seçimleri muayyen bir zaman için durdurulur. Yeni meclis teşkil edilmemesi halinde, eski meclis aynı şekilde çalışmasına devam eder.

Madde 136- Şura meclisinin çalışmaları alenidir: görüşmelerin tam tutanakları, umumun bilgi edinmesi için radyo ve resmî gazetede de yayınlanır. Zaruri hallerde, ülkenin emniyeti gerektirdiği tak-

dirde, devlet başkanının veya bakanlardan birinin veya on millet temsilcisi üyesinin isteği ile gizli celse yapılır.

Madde 137. Devlet reisi, veya bakanlar toplu olarak veya tek olarak, meclisin toplantılarına iştirak etme hakkına sahiptirler.

Şura Meclisi'nin vazife ve salâhiyetleri

Madde 138. Şura meclisi, bütün mevzularda, anayasanın tayin ettiği çerçevede kararlar alabilir.

Madde 139. Şura meclisi, ülkenin resmi mezhebi olan ehli-sünnet mezhebinin esaslarına ve hükümlerine ve anayasaya aykırı kararlar alamaz.

Madde 140. Kanunların serh ve tefsiri, şura meclisinin salâhiyetindedir. Bu maddenin mefhumu, hakkı ortaya çıkarma hususunda hakimlerin yaptıkları tefsire mani değildir.

Madde 141. Kanun tasarıları, bakanlar kurulu-nun kabulünden sonra meclise takdim edilebileceği gibi şura üyeleri tarafından da teklif edilebilir.

Madde 142. Şura meclisi, ülke meselelerinin tümünde araştırma yapmak ve denetlemeye bulunmak hakkına sahiptir.

Madde 143. Sıkı yönetim ilanı yasaktır; harb halinde ve ona benzer şartlarda şura meclisinin istisaresi ile hükümet zaruri sınırlamalar koyabilir.

Madde 144. Her millet temsilcisi bütün millete karşı mes'uldür. Devletin dış ve iç meselelerinde görüş beyan etmeye hakkı vardır.

Madde 145. Millet temsilcisi sıfatı şahsa mahsustur; başkasına devredilemez.

Madde 146. Meclis üyeleri, görevlerini ifa makamında kendi görüş ve fikirlerini açıklamakta tamamen serbestirler.

Madde 147. Her hangi bir millet temsilcisi, sorumlu bakanlardan vazifeleriyle ilgili bir husus hakkında herhangi bir soru sorduğunda, o bakan mecliste bulunmaya ve soruyu cevaplandırmaya mecburdur.

Madde 148. Meclis üyeleri, gerekli gördükleri konularda bakanlar kurulu veya bakanlardan herhangi biri hakkında soru önergesi verebilir.

Madde 149. İcra ve kaza organının çalışmalarından şikâyetçi olan her vatandaş şikâyetini yazılı olarak şura meclisine verebilir. Meclis bu şikâyetleri inceleyip gerekli cevabı vermekle vazifelidir.

Onikinci bölüm

Anayasa'yı koruma şurası

Madde 150- Şura meclisi kararlarının anayasa-ya ve İslâm ahkâmına aykırı olmamasını temin ederek, İslâm ahkâmını ve anayasayı korumak maksadıyla aşağıdaki terkip üzere, "Anayasayı koruma şurası" adıyla bir şura teşkil edilir.

Madde 151- Zamanın gereklerini ve günün meselelerini bilen adil fakihlerden ve hukukçulardan yeteri kadar seçilir. Bunların haiz olacağı şartları ve tayin mercileri bir kanunla tesbit edilir.

Madde 152- Şura meclisince kabul edilen kanunlar ve mevzuatının tamamının anayasayı koruma şurasına gönderilmesi gerekir. Kendisine ulaşan kanunları, anayasayı koruma şurası on gün içinde tetkik eder. Anayasaya aykırı bulunduğu takdirde tekrar görüşülmek üzere meclise iade eder.

Madde 153- Anayasayı koruma şurası, incelemek ve nihai görüşünü bildirmek için on gün kâfi gelmediği hususlarda şura meclisinden ençok ikinci bir on gün daha mühlet ister.

Madde 154- Devlet reisi ve şura meclisi seçimlerine Anayasa'yı koruma şurası nezaret eder.

Madde 155- Anayasayı koruma şurası, aynı zamanda devlet reisinin icraat ve kararlarını da gözden geçirir; İslâm ahkâmına ve anayasaya aykırı olup olmadığını hükme bağlar; aykırı olduğu takdirde tashihî için devlet reisine bildirir.

Onüçüncü bölüm

Hükümet teşkili

Madde 156- Hükümet: ihtiyaca göre tayin edilen başkan yardımcıları ile bakanlardan kurulur. Bakanlar; devlet reisi tarafından tayin edilir. Bakanların sayısı, her birinin vazifesi ve salahiyetlerinin sınırı kanunla tayin edilir.

Madde 157- Bakanlar arasında mutlaka bir İslâmî irşad makam ve bakanlığı da bulunur. İslâm'ın, ilim, idari ve tebliğ görevlerini ifa eder.

Madde 158- Başkan bakanlar kurulunun başkanıdır; Bakanların çalışmalarına nezaret eder; ve gerekli tedbirleri alarak hükümet kararlarında uyumunu sağlar ve kanunları icra eder.

Madde 159- Bakanlar kurulunun veya herhangi bir bakanın, kanunların icrasına dair tüzükleri tedvine görevli oldukları hususlara ilave olarak idari görevleri yapmak, kanunların icrasını temin ve idari kurumları düzeltmek için kararname ve tüzükler çıkarmaya bakanlar kurulunun hakkı vardır. Her bir bakan da kendi vazifeleri ve bakanlar kurulu çerçevesinde tüzük çıkarmaya ve tamimler yayınlamaya salahiyeti vardır. Fakat, bu kararların mefhumunun kanunların lafız ve mefhumuna aykırı olmaması gerekir.

Madde 160- Amme ve devlet mallarına dair davaların sulhu veya hakeme havale, bakanlar ku-

rulunun kararına bağılıdır ve meclisin malumatına sunulur. Davacı tarafı yabancı olduğu hussuslarda ve dahili önemli konularda da meclisin onayı gereklidir. Daha mühim konuları kanun tayin eder.

Madde 161- Devlet reisi, muavinleri ve bakanların adi suçları dolayısıyla ithamlarının incelenmesi, şura meclisinin bilgisi dahilinde genel adliye mahkemelerinde yapılır.

Ondördüncü bölüm

Kaza organı

Madde 162-Kaza organı; yaptırıcı bir şekilde şer'i hükümleri haber vermek demektir. Bu da insanlar arasındaki davalara bakmak, toplumun haklarına zarar veren şeyleri gidermek ve halk ile devlet yöneticileri arasındaki ihtilafları kaldırmaktır.

Madde 163-Yargı yetkisi bağımsız mahkemelere aittir.

Madde 164- Hukuk sahasında temayüz etmiş hukukçulardan beşi devlet başkanı, beşi şura meclisince tensip edilmek üzere on kişiden müteşekkıl "Divan-ı Ali" ismi altında bir mahkeme kurulur. Bu mahkeme kanunun tesbit edeceği yüksek kademelerdeki devlet adamları görevleriyle ilgili davalara bakar.

Madde 165- Mahkemelerin kuruluş vazife ve yetkileri kanunla tayin edilir.

Madde 166- Hakimler, bilcümle davaların muhakemesinde ve hükümlerinde müstakil ve her türlü müdahaleden uzak olup, şer'i kanunların hükümlerine tabidirler.

Madde 167- Mahkemelerin kararlarını; hiçbir merci tebdil, taşıyır, tehir edemez ve infazına mani olamaz.

Madde 168- Hakimlerin nitelikleri, hakları, vazifeleri maaş ve tahsisatları, tayin, nakil, terfi ve

azilleri kanun ile tayin edilir.

Maddde 169- Hakimler, kanunun verdiği vazife-lerden başka unumi veya hususi hiđbir vazife alamazlar.

Maddde 170- Mahkemelerde duruşmalar alenidir. Ancak, usul-ü muhakemat kanunu gereğince bir duruşmanın gizli olarak yürütölmesine mahkeme karar verir.

Maddde 171- Herkes mahkeme huzurunda haklarını savunmak için lüzum gördüğü meşru vasıtaları kullanmakta serbesttir.

Maddde 172- Hiđbir mahkeme; vazife ve salahiyeti dahilinde olan davalara bakmaktan imtina edemez. Vazife ve salahiyeti haricinde olan davaları ancak, bir kararla reddeder.

Maddde 173- Herhangi bir kanun, tüzük veya yönetmeliğin şer'i şerife veya anayasaya aykırı olduğu kanaatine varan hakim, davalı veya davacıdan her biri ilgili mercie baş vurup dava açabilir. İptal davası hakim tarafından açılmış ise mahkeme tehir olunur; diğerleri tarafından açılmış ise mahkeme devam eder. Ancak, iptal davası tahakkuk ederse dava yeniden ele alınır.

Maddde 174- Hakim tayin edilecek zatlarn; müs-lüman, hür, akıl ve balığ, adil ve fakih olmaları-nın yanında, şer'i hükmüleri hadiselere tatbik et-me kabiliyetine de sahip olmaları gereklidir.

Onbeşinci bölüm

Kitle haberleşme araçları

Maddde 175- Kitle haberleşme araçları da (radio ve televizyon), İslâm esaslarına uygun olarak, yayınlar yapar ve gerekli tebligatı icra eder. Bu araçlar; yargı (yani Divan-ı Ali), Teşri ve İcra olmak üzere üçlü organın müşterek denetimleri altında idare edilecektir. Bu hususların düzenlenmesini kanun tayin eder.

İÇİNDEKİLER

Önsöz	3
İslâm nedir?	
Ne değildir.....	5
Muhtevası	6
Devlet	10
İslâm Dini, lâik rejimle bağdaşır mı?.....	18
İslâm Dini, lâik rejimi kabul etmez.....	19
İslâm'da Din ve Devlet ayrılmazlığı	20
İslâm açısından demokrasi.....	24
Ya iman, ya küfür	26
Kanun koymak demek Allah'a karşı savaş açmak demektir.....	30
Hakimiyet	42
Bazı tereddüt ve iddia- lara cevaplar.....	47
İdeal Hukuk.....	64
İslâm Anayasası hakkında teknik malûmat	68
İSLÂM	
ANAYASASI.....	74
BİRİNCİ BÖLÜM (Genel Hükümler)...	75
İKİNCİ BÖLÜM (Temel Hak ve Hürriyetler)	78
ÜÇÜNCÜ BÖLÜM	

(İçtimai Hükümler)	80
DÖRDÜNCÜ BÖLÜM (Aile Nizamı).....	82
BEŞİNCİ BÖLÜM (İktisadi Nizam).....	83
ALTINCI BÖLÜM (Vergi)	83
YEDİNCİ BÖLÜM (Talim ve Terbiye siyaseti).....	93
SEKİZİNCİ BÖLÜM (Harici Siyaset).....	95
DOKUZUNCU BÖLÜM (Devlet Organları, Devlet Başkanlığı)	98
ONUNCU BÖLÜM (Devlet Reisinin seçimi)	101
ONBİRİNCİ BÖLÜM (Ehl-i Hal Velakd)	102
ONİKİNCİ BÖLÜM (Anayasa'yı Koruma Şurası).....	106
ONÜÇÜNCÜ BÖLÜM (Hükümet teşkili)	107
ONDÖRDÜNCÜ BÖ- LÜM Kaza Organı)	109
ONBEŞİNCİ BÖLÜM (Kitle Haberleşme araçları)	111